

Giao Giao

Tình Tri Kỷ

Tập 1

Trong căn biệt thự của ông Khang Liêm tại Vũng Tàu, điện thoại reo liên tục:

Reng...! Reng...! Reng...!

Vú Thom đang rửa dưa cà chuẩn bị bữa ăn sáng phải bỏ dở chạy lên tiếp máy:

– Alô! Tôi là Uyên Hân!

– Cô hỏi ai?

– Anh Khang Tú!

– Khang Tú đi vắng rồi.

– Ông Khang Liêm ông nội của Khang Tú khoẻ không vú!

– Khoẻ!

Vú Thom đáp nhanh vì sợ đầu dây bên kia, Uyên Hân sẽ hỏi lằng nhằng thêm nữa!

Ông Khang Liêm nội Khang Tú ngày xưa là vua xe đạp leo núi rất nổi tiếng.

Ông đã bị té chấn thương cột sống hiện đang bị cơn cao huyết áp và truy tìm khá nặng. Ông phải ngồi xe lăn có bác sĩ điều trị tại nhà.

Uyên Hân cúp máy, vú Thom lo tiếp tục chiên cá, ram thịt.

Bỗng một hồi chuông nữa vang lên:

Reng... reng...! Reng...!

– Alô! Đông Nguyên từ Hàn Quốc gọi cho Khang Tú đây...

– Cậu Đông Nguyên hả? Khang Tú đi vắng rồi!

– Vú cho con số điện thoại di động mới của Khang Tú đi!

– Cậu ấy đổi số mới liên tục, tôi không biết!

– Thôi được, con sẽ gọi lại sao!

Đông Nguyên vừa cúp máy thì đến bác sĩ Tường Khải - người trực tiếp điều trị cho ông Khang Liêm đang ở trên lầu cũng gọi điện xuống.

Vú Thơm muốn điên cái đầu:

– Alô, có phải Tử Mai đó không?

– Tử Mai không có đây.

– Vú bảo Tử Mai lên lầu gấp, ông nội cô cần gấp.

– Để... tôi đi gọi cô ấy.

Vú Thơm bỏ máy đi kiếm Tử Mai:

– Tử Mai ơi! Tử Mai!

Mới thấy Tử Mai tập thể dục trước sân giờ đã biến mất. Cô chủ nhỏ này như con thoi vậy. Xẹt qua, xẹt lại rồi mất tiêu...

Vú Thơm lại gọi lần nữa:

– Tử Mai, ông nội gọi!

Cô chủ có nghe hay không, vú Thơm cũng phải trở vào nhà.

Ba cú điện thoại dồn dập suýt làm khét chảo cá chiên của vú Thơm.

Reng...! Reng...! Reng...!

Trời ơi sao mà gọi mãi thế? Tắt được chiếc điện thoại vú Thơm cũng tắt quách cho xong.

– Alô! Vú nhắn với Khang Tú, Đông Nguyên ở Hàn Quốc sẽ bay sang Việt Nam vào tuần sau.

– Được rồi! Tôi sẽ nhấn lại.

– Vú gọi cô Tử Mai giùm, tôi cần gặp cô ấy.

– Cậu chờ máy nhé, tôi sẽ đi tìm cô ấy!

Vú Thơm bỏ máy chạy quanh trước sân tìm Tử Mai. Chẳng thấy đâu. Vú lại trở vào nhà. Chắc cô chủ ở trong phòng?

Cửa phòng của Tử Mai chỉ khép hờ, vú Thơm vội gõ cửa:

– Cô Tử Mai ơi!

– Vú vào đi!

Tử Mai đang quanh quẩn chơi đùa cùng mười hai chú búp bê ngộ nghĩnh - món quà mà Đông Nguyên đã tặng cô khi còn ở Hàn Quốc. Cô rất yêu quý các chú búp bê này.

Vú Thơm thông báo:

– Có điện thoại của cậu Đông Nguyên cần gặp con đó Tử Mai.

Tử Mai mừng rỡ reo to:

– Ồ thế hả vú? Con sẽ ra ngay!

Hất các chú búp bê qua một bên, Tử Mai phóng như mũi tên bay ra phòng khách.

Cầm ống nghe lên, Tử Mai nói nhanh:

– Alô! Tử Mai đây.

Đầu dây bên kia Đông Nguyên đã cúp máy.

Tử Mai giận dỗi phàn nàn vú Thơm:

– Có ai gọi cho con đâu?

– Cậu Đông Nguyên đấy! Vú bảo cậu ấy chờ máy vậy mà...

Tử Mai phụng phịu:

– Anh ấy đã cúp rồi. hừ! Đáng ghét!

Nói rồi Tử Mai bỏ máy cái cụp bước ra ngoài.

Vú Thơm hỏi khề:

– Đi đâu đó con. Ăn sáng đã.

Tử Mai ngúng nguẩy một cách tức tối:

– Con chẳng ăn!

Vú Thơm cố thuyết phục.

– Có món cơm tấm bì chả con rất thích.

– Không thèm!

Thế là Tử Mai giận dỗi không thèm ăn sáng. Cô lấy chiếc xe leo núi của Khang Tú chạy thẳng về phía ngọn đồi cạnh nhà.

Vú Thơm lắc đầu chào thua cô chủ nhỏ, tính tình ngang bướng giống con trai và cũng trẻ con không chịu được.

Tử Mai và anh trai Khang Tú vừa cùng ông nội rời Hàn Quốc về Việt Nam lập nghiệp.

Vú Thơm đã chăm sóc hai anh em Tử Mai từ lúc lọt lòng. Ba mẹ đã mất, hai anh em càng gần bó với Vú. Họ ở đâu thì vú ở đó!

Truyền hình trực tiếp cuộc đua xe đạp leo núi trên đèo Ngoạn Mục từ Đà Lạt sang Nha Trang.

Tử Mai cùng Út Mén, cháu vú Thơm đang hò hét theo dõi Khang Tú dự thi cùng các “cua rơ” ở khu vực Đông Nam Á.

Các vận động viên trẻ khoẻ hào hứng trên yên xe đạp. Những chiếc xe đạp chạy băng băng như con tuấn mã lướt nhẹ trên đường.

Giọng bình luận viên sôi nổi, truyền cảm. Út Mén hét lên khi thấy một chiếc xe đạp leo lên phía trước.

– Xe anh Khang Tú về trước!

– Phải không?

– Em chắc mà!

Vừa nói, Út Mén vừa bóc miếng mực khóm nhai nhóp nhép.

Út Mén là một cô bé tròn trĩnh như hột mít. Tên Mén mà chẳng Mén chút

nào. Thân hình phì nhiêu dư thịch thà.

Út Mén rất sợ mập. Lúc nào cũng oang oáng cái miệng là phải ăn kiêng chế, phải tập thể dục để được thon thả như Tử Mai.

Nhưng có kiêng được đâu. Mắt vừa dán trên màn hình xem đua xe đạp leo núi thì bàn tay cũng lia lịa nhón những miếng mứt trái cây nhai không ngừng nghỉ.

Thấy đĩa mứt vơi gần hết Tử Mai châm chọc:

– Mi bảo ăn kiêng mà xơi gần hết đĩa mứt rồi.

Út Mén đỏ thừa:

– Có chị ăn nữa chứ bộ.

– Xí, ta có ăn mứt đâu, chỉ trái cây thôi.

Út Mén buông câu tỉnh rụi.

– Bởi chị không ăn nên em phải ăn cho kỳ hết.

Tử Mai vặn lại:

– Có ai bắt buộc mi ăn đâu.

– Không ai bắt buộc nhưng nếu em ăn không hết cất vào tủ bà dì Thơm cần nhằn.

Tử Mai tặc lưỡi:

– Ai biểu mi tham lấy nhiều.

Cho một miếng mứt dâu vào miệng, Út Mén cười tỉnh.

– Lấy ít dâu đủ ăn.

Tử Mai phê phán:

– Nói ăn kiêng mà cái miệng cứ nhai đồ ngọt.

Út Mén cười hí hì:

– Em không muốn nhai nhưng cái miệng vẫn cứ đòi.

Tử Mai đe dọa:

– Hột mít ơi, mi sắp trở thành hột sầu riêng rồi.

– Hột sầu riêng cũng chả sợ.

– Vậy mi sợ hột gì? Coi chừng thành cái thùng biết đi rồi kìa.

Lời hăm he của Tử Mai chẳng có tác dụng gì cả Út Mén cứ thoải mái nhâm nhi hết đĩa mứt trái cây và thản nhiên lý sự:

– Đĩa mứt có chút xíu em mới ăn hết chứ đâu dám vor cả nồi com to đâu.

Tử Mai cười rúc rích:

– Mi mà ăn hết nồi com to thì sẽ biến thành ông khổng lồ. Hi! Hi!

Út Mén rụt cổ:

– Chị nói làm em phát sợ.

– Mi mà cũng sợ sao hột sầu riêng.

Trên màn hình, các vận động viên vùn điều khiển con tuấn mã của mình vượt dặm đường đèo dài xa tít.

Út Mén la lên cổ vũ:

– Áo vàng về đích... cổ lên!

– Áo đỏ về đích!

– Coi chừng cua tợ xanh qua mặt.

Tử Mai nhăn mặt phản đối.

– Mi ba phải quá đi! Ai mi cũng bảo về đích.

Út Mén nhe răng cười.

– Em vận động viên cho họ có tinh thần và chạy nhanh về đích.

– Ai cũng về đích thì đâu có giải. Mi không có lập trường gì cả.

Út Mén nghiêng đầu nhìn Tử Mai rồi ngó vào màn hình hét to:

– Anh Khang Tú về đích! Cổ lên!

– Có lên anh Khang Tú. Leo lên đỉnh đi!

Tử Mai buông giọng thản nhiên.

– Không cần mi cổ vũ anh Khang Tú cũng leo lên đến đỉnh đèo trước nhất.

Chẳng quan tâm đến lời chế giễu của Tử Mai, Út Mén vẫn vỗ tay cổ vũ:

– Lên đỉnh nhanh lên đi anh Khang Tú!

– Vua leo núi là danh hiệu dành cho anh Khang Tú rồi, mi khỏi lo.

– Cố lên anh Khang Tú, đừng để áo vàng qua mặt nghe!

Đoàn đua vẫn chạy ào ạt, dòng xe lướt băng băng trên đỉnh đèo.

Tử Mai thật hào hứng dõi theo, cùng lời hò reo của bình luận viên bên trong, của Út Mén bên ngoài.

Bất chợt trên đường đua có mưa to và gió thổi mạnh.

Út Mén kêu lên:

– Ôi trời mưa! Mưa to rồi!

Tử Mai bình tĩnh hơn.

– Mi đừng có quính lên như thế!

Nhưng Út Mén càng quính lên.

– Làm sao hả chị Tử Mai?

Tử Mai bông đùa:

– Mi lấy dù che cho họ.

Út Mén làu bàu trong miệng:

– Người ta lo mà chị cứ thần nhiên.

Tử Mai khẽ hỏi:

– Mi lo có được gì không?

Trời vẫn mưa. Đoàn vận động viên vẫn lao vút đi...

Khang Tú là người leo lên đỉnh đèo trước nhất.

Tiếng vỗ tay của Tử Mai và Út Mén muốn vỡ tung căn phòng ra.

– Anh Khang Tú leo lên đỉnh đèo rồi. Tuyệt quá!

– Anh Khang Tú về nhất!

Út Mén nhìn Tử Mai cười đắc ý:

– Chị thấy chưa em nói anh Khang Tú về nhất mà!

Tử Mai nhe răng cười thật tươi.

– Ta còn biết chắc hơn mi nữa kia.

– Xí! Em theo dõi cuộc đua từ đầu đến cuối mà không biết à?

Tử Mai khẳng định:

– Anh Khang Tú là cháu nội của vua leo núi thì cũng phải đạt thành tích như ông nội theo.

Hai cô gái hào hứng bình luận mãi không thôi. Bình luận sôi nổi hơn cả bình luận viên nhưng chỉ bình luận về Khang Tú.

Đột ngột chiếc xe đạp của Khang Tú đứt thắng và đổ ập xuống vách núi...

Các bác sĩ của đoàn đua gần năm phút sau mới đến kịp cấp cứu. Các bác sĩ chẩn đoán Khang Tú bị chấn thương ở đầu và cột sống.

Tử Mai hét lên một tiếng kinh hoàng và chết sững trước màn hình.

Còn Út Mén thì ôm mặt khóc ré lên:

– Trời ơi! Anh Khang Tú...

Đang ngồi xe lăn tĩa mấy chậu hoa kiểng, nghe tiếng thét của hai cô gái vọng ra, ông Khang Liêm vội đẩy xe vào nhà.

– Có chuyện gì mà con hét lớn quá vậy Tử Mai?

Tử Mai vội giả lả với ông nội.

– Không có gì đâu nội.

Ông Khang Liêm phản nản:

– Không có gì mà hét muồn bề nhà. Ông ở ngoài sân cũng nghe thấy.

Tử Mai cúi mặt cố giấu ông sự lo lắng, và giải thích:

– Tại theo dõi cuộc đua hào hứng quá nên con với Út Mén hét lên đó mà.

Ông Khang Liêm vỗ đầu Tử Mai trách yêu:

– con gái mà cũng la hét lớn như con trai.

– Con gái không la hét sao nội?

Tiếng Tử Mai vừa dứt không ngờ người xướng ngôn viên trực tiếp truyền hình xúc động thông báo vận động viên xe đạp leo núi Lê Khang Tú bị nạn

vì xe đứt thắng trên đường đua, hiện đang cấp cứu ở bệnh viện Nha Trang khoa chấn thương...

Ông Khang Liêm nhìn vào màn hình muốn nổ con mắt như để kiểm tìm Khang Tú. Hai tai ông lùng bùng nghĩ đến Khang Tú sẽ tàn phế như ông, bất chợt ông rùng mình hét lên.

– Trời ơi Khang Tú chết mất!

Và ông ngất xỉu:

Tử Mai thẳng thốt kêu lên:

– Ông nội ơi ông nội!

Cô muốn xỉu theo ông, lại cuống cuồng lo sợ cho ông, cho Khang Tú.

Út Mến kêu khóc lu loa.

– Ông ơi, tỉnh lại đi ông! Dì Thơm ơi!

Vú Thơm chạy lên, bác sĩ Tường Khải trên lầu cũng chạy xuống.

Mọi người hồi hả lo cấp cứu ông Khang Liêm...

Vừa lúc đó chú Khang Bình - chú út của Tử Mai ở bên Nhật mới về đến.

Tử Mai khóc ngất bên chú Khang Bình.

– Chú Út ơi, anh Khang Tú bị tai nạn, ông nội ngã bệnh nặng thế này.

Chú Khang Bình tỏ ra điềm tĩnh:

– Bệnh tình của ông nội để bác sĩ Tường Khải xem thế nào. Bác sĩ đã chữa trị và theo sát tình trạng của nội. Có cần đi bệnh viện thì con theo bác sĩ.

Tử Mai vẫn khóc rầm rút:

– Con rồi rầm quá, may mà có chú về kịp.

Chú Khang Bình phóng lên lầu một lúc rồi trở xuống nói với Tử Mai.

– Tình trạng ông nội tạm ổn. Con phải giấu nhẹm chuyện Khang Tú bị tai nạn với ông nội.

Tử Mai kể khổ:

– Lúc này ông nội nghe đài truyền hình thông báo nên mới xỉu.

Chú Khang Bình dặn dò:

– Nội khoẻ dậy có hỏi thì con cứ bảo Khang Tú, không sao bị xây xát nhẹ đã khỏi.

– Vâng!

– Con ở nhà cùng vú Thom lo cho ông nội. Chú phải bay ra Nha Trảng đưa Khang Tú sang Nhật chữa trị.

Tử Mai khóc nức nở:

– Con không ra Nha Trang được, tình hình anh Khang Tú thế nào, chú điện cho con biết nghe.

– Ừ được rồi!

Chú Khang Bình trả lời rồi dặn tiếp:

– Con hãy gọi điện ngay cho giới thông tin abó chí thể dục thể thao bảo họ ngưng đưa tin về vụ việc tai nạn của Khang Tú. Nếu không ông nội sẽ trở bệnh nặng mà chết.

Tử Mai gật đầu liên tiếp.

– Dạ con biết! Con sẽ gọi điện gấp cho họ.

Cả nhà sợ ông Khang Liêm bị tổn thương. Ngày xưa ông là vua xe đạp leo núi nổi tiếng. Ông đã được nhiều giải thưởng. Tiếng tăm, tên tuổi vinh hoa, ông đã hưởng. Rồi tai nạn xảy ra niềm vui đua xe đạp không còn nữa. Còn bên ông là chiếc xe lăn.

Ông Khang Liêm đặt bao kỳ vọng vào cháu nội Khang Tú. Thế mà Khang Tú lại bị tai nạn. Điều này sẽ làm ông hụt hẫng đón đau.

Ông Khang Bình phân tích cho cô cháu gái biết mọi chuyện.

Tử Mai gật đầu làm theo lời chú Út dặn. Cô quay số điện thoại đến các phóng viên thể thao ở báo đài nhờ giúp đỡ, thôi đưa tin việc Khang Tú bị tai nạn.

Công việc đã xong, chột điện thoại lại reo vang. Ông Thái Lăng huấn luyện

viên trưởng của Khang Tú thông báo Khang Tú bị hôn mê người nhà ra Nha Trang gấp.

Chú Khang Bình nói nhanh.

– Chú đi ngay, con ở nhà chăm lo cho ông nội chu đáo.

Tử Mai giọt vắn giọt dài đáp.

– Vâng! Còn chú hãy lo cho anh Khang Tú, con chờ tin chú!

Chú Khang Bình vội bay ra Nha Trang trong nỗi lo âu của mọi người.

Gia đình đơn chiếc quá, lại gặp tai nạn dồn dập, Tử Mai hoang mang như kẻ mất hồn.

Ba ngày nay bác sĩ Tường Khải túc trực bên giường bệnh của ông Khang Liêm.

Ông bỏ cả ăn uống phải truyền dịch.

Thấy tay chẳng chít dây chuyền nước biển, ông Khang Liêm hét lên:

– Bứt dây ra để cho tôi đi gặp Khang Tú.

Tử Mai và vú Thom luôn kề cận an ủi và chăm lo cho ông!

– Ông ơi, ông hãy khoẻ đi rồi gặp anh Khang Tú!

Ông Khang Liêm nằng nặc:

– Hãy để ông gặp Khang Tú ngay!

– Anh ấy sẽ về mà ông.

– Rồi ông sẽ gặp cậu Khang Tú. Ông hãy lo tỉnh dưỡng đi.

Ông Khang Liêm khổ sở kêu lên:

– Máy người đừng có gạt tôi. Đưa tôi đi gặp Khang Tú ngay!

Tử Mai gọi điện cho chú Khang Bình hỏi tình hình Khang Tú rồi bảo chú gọi về cho ông nội.

Chú Khang Bình gọi điện về nói dối là ba ngày nữa Khang Tú sẽ về.

Ông Khang Liêm chờ đợi.

Bệnh tăng huyết áp cao quá cùng với chứng tiểu đường làm hai mắt ông

Khang Liêm hơi loà, không thấy rõ.

Thế nhưng ông một mực đòi gặp cậu cháu nội đích tôn Khang Tú.

– Khang Tú về chưa?

– Nó vẫn chưa về à?

Giọng ông run run gọi Tú?

– Tú Mai đâu, đưa ông nội đi gặp Khang Tú!

Tú Mai ứa nước mắt, muốn trốn ông chứ không dám cho gặp mặt.

Bối rối, Tú Mai đáp khẽ.

– Anh Khang Tú sắp về rồi. Ông ráng chờ đi ông!

Ông Khang Liêm mệt mỏi gất lên:

– Chờ lâu quá vậy? Nó đi đâu đưa nó về đây!

Vú Thơm nấu súp cố ép ông ăn.

– Ông ăn súp cho khoẻ để đón cậu Khang Tú về.

Ông Khang Liêm cất giọng thều thào:

– Tôi không ăn gì cả... hãy dẹp đi!

Mọi người nhìn nhau lo lắng, ông Khang Liêm lại bảo:

– Khang Tú không về thì đưa tôi đi gặp nó ngay. Tú Mai lấy xe lăn ra đây...!

Một tuần lễ trôi qua, vú Thơm và Tú Mai cứ hẹn lần hẹn lượt mãi mỗi khi ông Khang Liêm hỏi về Khang Tú.

Bác sĩ Tường Khải tự tin trong chữa trị nhưng cũng xuống tinh thần ông Khang Liêm khi ngủ thì thôi. Lúc tỉnh dậy cứ gào khóc đòi gặp cháu nội rất là thương tâm.

Bác sĩ Tường Khải thở dài:

– Bệnh của ông cụ không trầm trọng, nhưng vì tinh thần sa sút tâm trạng không ổn nên khó chữa trị.

Vú Thơm buột miệng hỏi:

– Phải làm sao cho tinh thần ông được vui tươi yên ổn đây?

– Hy vọng cậu Khang Tú sớm bình phục trở về.

Bác sĩ Tường Khải nói thế mà vẫn luôn túc trực bên cạnh chăm sóc cho ông từng chút.

Thật bất ngờ hơn bảy giờ tối, chuông cổng reo vang, vú Thơm lật đật chạy ra mở cổng.

Vú Thơm trở mắt nhìn người đối diện.

– Ô cậu Khang Tú!

Khang Tú đã trở về với một cánh tay bó bột và băng quấn quanh đầu trắng toát bít hơn nửa khuôn mặt.

Vú Thơm mừng rỡ chạy lao vào phòng báo tin cho ông Khang Liêm.

– Ông ơi, cậu Khang Tú về!

Ông Khang Liêm ngồi bật dậy.

– Đâu! Đâu!

Khang Tú nhào đến bên ông:

– Ông nội ơi! Con về đây, ông khoẻ không!

Như có một sức mạnh ông Khang Liêm giơ tay nhào về phía Khang Tú:

– Ông khoẻ, con không sao chứ?

Khang Tú nói cho ông nội yên tâm:

– Con không sao. Chỉ bị xây xát nhẹ thôi ông.

Hai ông cháu ôm nhau khóc nghẹn ngào.

Ông Khang Liêm lắc lắc tay Khang Tú:

– Con không sao thật chứ? Nội lo cho con quá!

Vung cánh tay không bị thương lên cho ông nội thấy Khang Tú pha trò:

– Con trẻ khoẻ, không sao đâu nội?

– Còn đau không con?

– Con sẽ hết đau ngay!

Gặp cháu nội, thấy cháu nội không bị thương trầm trọng, ông Khang Liêm mừng rỡ, vui vẻ, khoẻ khoắn như vừa được chích thuốc hồi sinh.

– Con không sao là ông nội mừng lắm!

Khang Tú gật đầu:

– Con sẽ về đây với ông nội! Ông nội đừng lo gì cả.

Ông Khang Liêm lập cập:

– Ừ! Ừ! Ông nội sẽ không lo!

Khang Tú nhẹ nhàng bảo:

– Ông nội hãy uống thuốc! Đừng để bác sĩ và vú Thom lo lắng.

Ông Khang Liêm lại run run:

– Ừ ông khoẻ! Đừng ai lo!

Vú Thom lại nhắc nhở:

– Ông khoẻ thì ông hãy uống sữa, ăn súp nhé! Tôi bung lên cho ông mà ông cứ lo hoài.

Ông Khang Liêm vui vẻ:

– Đem sữa đây tôi uống! Có cháu nội tôi về rồi!

Vú Thom lật đật pha ly sữa mang lại cho ông Khang Liêm.

Bác sĩ Tường Khải đỡ lấy, bung đưa cho ông Khang Liêm uống từng ngụm.

Trông ông có vẻ phấn chấn lạ thường.

Nhìn cảnh hai ông cháu gặp nhau rất vui tươi mừng rỡ, bác sĩ Tường Khải thật sự xúc động. Ông yên tâm về bệnh tình của ông Khang Liêm.

– Bây giờ tôi có thể về được rồi chứ?

Khang Tú gật nhẹ:

– Vâng! Bác sĩ về!

Bác sĩ Tường Khải dặn dò:

– Ngày mai tôi sẽ đến thăm bệnh cho ông. Có việc gì đột xuất vú Thom cứ điện cho tôi.

Bác sĩ Tường Khải ra về. Hai ông cháu Khang Tú vẫn còn ngồi bên nhau.

Út Mén ghé vào cất tiếng gọi:

– Dì Thơm ơi dì Thơm!

Út Mén kéo tay vú Thơm chạy băng băng ra sau bếp.

Đưa cho vú Thơm mảnh giấy Út Mén bảo:

– Thư của chị Tử Mai gửi cho dì đây?

Vú Thơm như ngác hỏi:

– Cô Tử Mai đi đâu mà bày đặt thư từ cho dì đây?

– Dì đọc sẽ rõ!

Vú Thơm mở mảnh giấy của Tử Mai ra đọc:

“Kính gửi vú Thơm!

Con phải vào Sài Gòn thi gấp các môn thực hành ở trường Đại Học Thể Dục Thể Thao, nếu không sẽ bị đuổi học. Kính nhờ vú và Út Mén chăm sóc ông nội vài hôm... con sẽ cố gắng về sớm.

Tử Mai”

Vú Thơm cầm mấy dòng thư viết vội của Tử Mai đi tới đi lui mà giọng đầy thắc mắc:

– Cô chủ nhỏ này đi học thật hay lại lên núi tập đua xe đạp nữa đây!...

Út Mén trả lời ngay:

– Chị Tử Mai đi thật mà.

Vú Thơm không tin lắm.

- Ai biết được. Cô chủ nhỏ này cũng mê đua xe đạp.

Út Mén cũng lắm bẻm:

– Nhà này sao lại cũng mê đua xe đạp leo núi nhỉ?

Vú Thơm nhìn Út Mén tròn trịa mà châm chọc.

– Con cũng nên tập đua xe đạp cho thon thả như Tử Mai vậy.

Út Mén rụt cổ:

– Đua xe đạp rui bị đứt thắng té như anh Khang Tú.

Vú Thom kêu lên:

– Đâu phải ai cũng gặp sự cố đó. Thôi đi về phòng lo cho ông đây. Để cậu Khang Tú nghỉ ngơi.

Như đã hứa, Đông Nguyên từ Hàn Quốc bay sang Việt Nam là ra Vũng Tàu tìm Khang Tú ngay.

Ở Hàn Quốc, Đông Nguyên và Khang Tú là đôi bạn thân nhau từ nhỏ cùng luyện tập ở câu lạc bộ “xe đạp leo núi”.

Hiện giờ Khang Tú và cô em Tử Mai cùng nội về Việt Nam lập nghiệp.

Xa vắng bạn Đông Nguyên ở Hàn Quốc thấy buồn nên xin mẹ về Việt Nam chơi.

Vào căn biệt thự gần bãi biển của ông cháu Khang Tú, Đông Nguyên chẳng gặp ai chỉ thấy vú Thom.

– Vú Thom ơi cả nhà đi đâu vắng?

Vú Thom hồ hởi:

– Cậu Đông Nguyên mới sang hả? Có ai đâu mà đi rước cậu.

– Từ Sài Gòn con về thẳng đây luôn.

Vốn thân với Khang Tú nên Đông Nguyên cũng thân thiết với vú Thom.

Vú Thom ân cần nhìn Đông Nguyên:

– Cậu cát va li đi! Cậu chưa hay gì cả sao?

Đông Nguyên lắc đầu:

– Con có hay gì đâu vú?

– Cậu Khang Tú đi xe đạp đứt thắng bị té.

Đông Nguyên lo lắng kêu lên:

– Khang Tú có sao không đi?

Vú Thom đáp nhanh:

– Bị gãy tay, đỡ rồi về nhà rồi.

– Nó ở trong phòng hả dì?

– Khang Tú đi lấy thuốc cho ông nội sắp về rồi.

Đông Nguyên hỏi dồn:

– Ông nội thế nào rồi vú?

Vú Thơm kể lễ một hơi.

– Hôm hay tin Khang Tú đưa xe đạp bị té ông ngất xỉu bệnh nặng giờ đỡ rồi.

Đông Nguyên nôn nao hỏi:

– Còn Tử Mai dì?

– Tử Mai vào Sài Gòn thi thực hành mấy môn thể dục thể thao.

Đông Nguyên đưa mắt nhìn quanh.

– Thảo nào nhà vắng vẻ quá.

Vú Thơm ân cần bảo:

– Cậu lên thăm ông, rồi vào phòng Khang Tú nghỉ ngơi. Tôi chuẩn bị bữa cơm, cậu ra dùng bữa với gia đình.

– Dạ!

Đông Nguyên lên lầu thăm ông Khang Liêm cùng với vú Thơm. Sau đó vú chỉ Đông Nguyên vào phòng của Khang Liêm.

Suốt cuộc hành trình ngồi máy bay và ngồi xe ra Vũng Tàu, Đông Nguyên đã mệt mỏi. Vừa vào phòng Đông Nguyên nhảy tót lên chiếc giường nệm êm ái ngủ một giấc ngon lành.

Khang Tú vừa vào phòng loay hoay định thay quần áo và buộc lại sợi dây đeo của cánh tay trái bị bó bột thì Đông Nguyên đã thức dậy. Đông Nguyên mừng lao ra ôm chầm lấy bạn.

Không ngờ Khang Tú la ré lên:

– Á! Trời ơi!

Tưởng bạn hoảng hốt vì mình hiện ra đột ngột trong phòng như một bóng ma, Đông Nguyên phân trần:

– Tao đây! Mày về Việt Nam rồi quên hẳn Đông Nguyên sao Khang Tú.
Nhưng Khang Tú không nói không rằng vội chạy biến sang phòng bên cạnh.
Đông Nguyên vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc.

– Cái thằng kỳ quặc! Bọn bè sang thăm mà chẳng chút niềm nở?
Đến giờ ăn Khang Tú cũng chẳng ra khỏi phòng. Chỉ có vú Thom, Út Mén
và Đông Nguyên. Không khí thật tẻ nhạt.

Đông Nguyên thắc mắc:

– Khang Tú không ra ăn cơm sao dì Thom?

– Tôi mới gọi cậu ấy bảo hơi mệt không ăn.

Đông Nguyên lẩm bẩm:

– Cái thằng về Việt Nam rồi tính khí kỳ cục quá. Nó không muốn nói
chuyện với con.

Vú Thom lý giải theo sự hiểu biết:

– Cậu ấy mới bị tai nạn vết thương còn đau nên cau có, khó chịu.

Út Mén chen vô:

– Đúng rồi bị thương ở đầu và gãy tay đau không chịu nổi. Gặp anh cũng
vậy thôi. Đau quá có thèm nói chuyện với ai.

Đông Nguyên bật cười:

– Chắc cô cũng vậy hả Út Mén?

Út Mén ngơ ngác:

– Em sao?

– Đau không thèm nói chuyện với ai.

Vú Thom gật đầu xác định:

– Đúng chứ còn gì nữa! Mỗi lần nó bị đứt tay thì quạu quọ phải biết làm như
tôi chặt cho tay nó đứt vậy.

Đông Nguyên cười suýt bị sặc, như muốn quên Khang Tú.

Vú Thom chợt nhắc: Khang Tú nghỉ ngơi đã khoẻ chưa cậu sang trò chuyện.

– Vâng!

Đông Nguyên ăn cơm rồi ra bãi biển tắm biển.

Nhưng một mình tắm biển cũng chán, Đông Nguyên trở vào nhà.

Suốt buổi tối hôm đó Khang Tú đóng cửa phòng im im không thèm tiếp bạn thân từ Hàn Quốc sang thăm.

Đông Nguyên tự ái cùng mình. Tức giận Khang Tú muốn bỏ về ngay cho rồi.

Đông Nguyên không hay Khang Tú bị tai nạn khi đua xe đạp nên chẳng một lời hỏi thăm. Chẳng lẽ Khang Tú giận anh.

Mà có giận Đông Nguyên thì cũng phải mở cửa phòng tiếp chuyện với anh để anh có một lời phân bua.

Khang Tú té xe bị thương đau đớn đến thế nào thì cũng phải trò chuyện với Đông Nguyên để Đông Nguyên có một lời an ủi chứ.

– Đua xe đạp hay làm bất cứ điều gì là không tránh nổi tai nạn xảy ra. Đang chạy với tốc độ nhanh như xe gắn máy mà đứt thắng té lúc lên đỉnh đồi thì đâu phải là chuyện đơn giản.

Đông Nguyên xót xa đau cho nỗi đau của bạn. Thế mà Khang Tú có hiểu cho tâm tư của Đông Nguyên.

Đóng cửa, lạnh lùng ở luôn trong phòng, Khang Tú thật đáng trách! Có cần gì hãy nói ra, Đông Nguyên sẽ giúp đỡ bạn.

Đông Nguyên kêu cửa, Khang Tú vẫn lặng thinh. Chán chường anh cũng trở về phòng.

Tự ái ngút trời, giận bạn bỏ quên mình, Đông Nguyên không sao ngủ được. Anh muốn tìm hiểu nguyên nhân nào Khang Tú lạnh nhạt với anh. Và cũng có một lý do để trả lời là Khang Tú bị té xe chấn thương. Đau đớn thể chất thì tâm tính cũng ảnh hưởng.

Đông Nguyên hiểu vậy nhưng cũng tức cảnh hờn.

Buổi sáng cũng như buổi tối vẫn là cánh cửa phòng khép kín. Đông Nguyên không sao tiếp cận được.

Từ Hàn Quốc sang Việt Nam, Đông Nguyên chỉ mong gặp Khang Tú và Tử Mai. Khang Tú thì bị thương và không chịu tiếp Đông Nguyên.

Còn Tử Mai? Lại vào Sài Gòn thi. Đông Nguyên không nghĩ ra điều này. Tử Mai vẫn còn đi học.

Không có Tử Mai ở nhà.

Buồn!

Đông Nguyên biết trò chuyện với ai bây giờ?

Ông nội thì bệnh. Nói chuyện với ông không ngoài những lời hỏi thăm sức khỏe.

Và ông thì luôn tuôn ra một thời quá khứ vàng son của vua xe đạp leo núi đầy huy chương mà Đông Nguyên đã biết rồi!

Đông Nguyên biết nói chuyện với ai đây?

Định trở về Hàn Quốc nhưng Đông Nguyên muốn gặp Tử Mai. Anh xuống nhà bếp, lân la trò chuyện với vú Thơm và Út Mén.

– Vú Thơm ơi, cô Tử Mai lúc này thế nào?

Mắt vú Thơm lấp lánh, vú tươi cười trả lời Đông Nguyên.

– Để xem lúc ở Hàn Quốc thế này, bây giờ về Việt Nam cô chủ nhỏ đã cao thế này... này.

Vừa nói vú Thơm vừa đưa tay ra hiệu chiều cao của Tử Mai rồi kết luận.

– Cô Tử Mai... bây giờ là một thiếu nữ.

Út Mén cười như nắc nẻ:

– Di Thơm nói như thế làm sao anh Đông Nguyên hình dung ra được chị Tử Mai.

Rồi Út Mén nghiêng đầu phỏng vấn Đông Nguyên.

– Anh xa cách chị Tử Mai bao lâu rồi?

Đông Nguyên đáp nhanh:

– Máy năm rồi. Hồi Tử Mai về Việt Nam bằng thể này...

Vừa nói Đông Nguyên vừa ra dấu chiều cao của Tử Mai.

Út Mén tài lanh miêu tả cho Đông Nguyên nghe.

– Chị Tử Mai bây giờ cao lớn nè, thân hình như người mẫu vậy và đẹp cực kỳ luôn.

Vú Thơm chen vào chọc Út Mén.

– Chứ không phải ục nịch hột mít như Út Mén đâu.

Út Mén phụng phịu:

– Di đừng có chọc con. Tại con chưa tập lắc vòng đấy thôi.

Vú Thơm đưa mắt nhìn Út Mén:

– Cháu tôi có lắc một triệu vòng thì cũng vẫn còn hột mít hà.

Út Mén than phiền:

– Con chưa tập mà di nói nghe mất hy vọng quá vậy?

Vú Thơm chế nhạo:

– Muốn có hy vọng con phải kiên... ăn chứ. Cái miệng lúc nào cũng nhai thì cái hột mít còn hoài.

Đông Nguyên cười phá lên. Liếc nhìn thân hình tròn trịa hột mít hột sầu riêng của Út Mén, anh hỏi:

– Tử Mai có tròn như Út Mén không?

Vú Thơm được dịp khoe cô chủ:

– Tử Mai vóc dáng thon thả xinh đẹp lắm. Tôi bảo Út Mén bắt chước cô chủ nhỏ luyện tập mà nó có chịu nghe!

Út Mén thanh minh thanh nga:

– Con có ở không đâu. Lúc nào cũng phải phụ công việc với dì.

Vú Thơm tổ khổ Út Mén:

– Sáng dậy sớm chạy bộ thì không chịu, nằm ngủ nướng tới khét, làm sao

mà thon được?

Út Mén nhăn nhó mặt mày:

– Dì nói con tức quá! Con sẽ tập cho dì thấy.

Vú Thơm khuyến khích:

– Ừ cố tập đi cho đẹp bằng cô Tử Mai!

– Không dám đẹp bằng chị Tử Mai đâu dì ơi.

Đông Nguyên bật hỏi:

– Tại sao?

Út Mén hồn nhiên giải thích:

– Chị Tử Mai xinh đẹp cực kỳ. Em đâu dám so sánh.

Đông Nguyên tò mò hỏi:

– Tử Mai đẹp thế nào?

Út Mén liền thoáng:

– Chị Tử Mai có một sắc đẹp như tiên. Mái tóc đen nhánh quăn tự nhiên.

Khuôn mặt trắng hồng mịn màng, cặp mắt to tròn, mũi thẳng, môi đỏ chót, cười rất có duyên, vóc dáng thì khỏi chê.

Đông Nguyên vờ hỏi.

– Út Mén tả có đúng không đó.

– Y chang!

– Không thêm thắt chứ?

Út Mén hơi phật ý.

– Không tin anh hỏi dì Thơm xem. Em tả chị Tử Mai đúng y như thật. Anh mà gặp sẽ thấy chị ấy đẹp cực kỳ luôn.

“Út Mén không ganh tị à?”

May không Đông Nguyên bật hỏi một câu vô duyên. Cô bé hột mít này rất hồn nhiên không ganh tị so bì với Tử Mai. Út Mén vô tư tả Tử Mai khiến Đông Nguyên muốn gặp cô bé ngay. Mấy năm rồi còn gì.

Vú Thơm lên tiếng.

– Út Mén với Tử Mai chơi rất thân nhưng hai cô lại trái ngược nhau.

Út Mén dài giọng:

– Di muốn nói con tròn hơn chị Tử Mai chứ gì? Thấy ghét chị ấy cứ nói con là hột sần riêng.

Vú Thơm hóm hỉnh:

– Hột sần riêng đúng quá rồi! Quần áo của Tử Mai con mặc đâu có vừa.

Út Mén tức khí:

– Di cứ chê bai con hoài. Con sẽ phấn đấu trở thành cây tre, cây sậy cho di xem.

Đông Nguyên kêu lên:

– Ý trời! Cây sậy biết đi sao được.

– Chứ bị chê hột mít hoài, anh có tức không.

Đông Nguyên cất giọng bông đùa:

– Trái mít tôi còn không sợ nữa là hột mít.

Út Mén lý sự.

– Tại anh là đàn ông.

Đưa mắt nhìn Út Mén, cười hóm hỉnh.

– Út Mén sợ hột mít thì phải nén lại đi há!

Út Mén phàn nàn giận dỗi.

– Tới anh nữa rồi! Không thèm tả chị Tử Mai cho anh nghe đâu!

Đông Nguyên vội xuống giọng năn nỉ:

– Út Mén kể nữa đi. Anh muốn biết Tử Mai đang học ở trường nào.

– Chị Tử Mai đang học Đại Học Thể Dục Thể Thao ở Sài Gòn.

– Tử Mai ở luôn trong ấy à?

– Vài ba tuần về một lần. Nghỉ hè thì về ở luôn. Đợt này chị vào thi thực hành là hoàn tất chương trình.

Út Mén tuôn một hơi giải thích. Đông Nguyên muốn đến Sài Gòn ngay để gặp Tử Mai.

Chẳng biết Tử Mai ngày xưa bây giờ có còn nhớ Đông Nguyên. Xa cách mấy năm rồi nhỉ? Tử Mai có còn nhớ những chuỗi ngày ở Hàn Quốc.

Đông Nguyên nao nao cứ muốn gặp Tử Mai ngay.

Chợt nhớ vú Thơm hỏi Đông Nguyên:

– Hôm nọ cậu gọi điện bảo muốn gặp Tử Mai. Sao cô chủ xuống nói chuyện thì cậu cúp máy.

– À con xin lỗi! Lúc đó con có chuyện đột xuất phải đi liền.

Đông Nguyên trả lời vú Thơm rồi hỏi:

– Chắc Tử Mai giận con dữ lắm hả vú.

Vú Thơm chép miệng:

– Còn phải hỏi. Cô Tử Mai phụng phịu cần nhằn tôi rồi bỏ cả ăn sáng lấy xe đạp chạy lên núi.

Đông Nguyên cười một cách thích thú.

– Tử Mai vẫn bướng bỉnh như thế à?

– Còn hơn thế nữa. Tính cô chủ nhỏ ngang bướng như con trai vậy.

Út Mén chen vô.

– Vú nói như con trai chứ con thấy chị Tử Mai yếu điệu thực nữ đẹp như tiên.

Vú Thơm lại trêu chọc:

– Tử Mai yếu điệu thực nữ chứ ai như con Út Mén hột mít.

Út Mén cự nự:

– Nữa, dì cứ xuyên tạc con hoài.

– Dì nói sự thật chứ có xuyên tạc đâu.

Út Mén chép môi ao ước:

– Phải chi dì nói mà con ồm bốt thì hay biết mấy.

Vú Thơm cao giọng:

– Nói mà được à? Tự con phải làm cho con ốm.

Đông Nguyên đế vô:

– Cầu gì được nấy. Út Mén hãy ráng đi.

Út Mén lúc lắc thân hình tròn trĩnh:

– Anh đừng có khích tướng em.

Đông Nguyên nheo mắt khôì hài:

– “Tướng” cô quá tốt, tôi đâu có dám khích?

Út Mén ca bài rên rĩ:

– Ôi sao ai cũng châm chọc Út Mén vậy. Phen này nhất định Út Mén sẽ ăn kiêng.

Cả vú Thơm và Đông Nguyên cùng cười ngất.

Vú Thơm lại càng chọc Út Mén:

– Nói ăn kiêng hoài mà có được đâu?

– Tại dì cứ bắt con ăn.

– Đừng đổ thừa dì! Tại con thích ăn mà chẳng thích kiêng.

Út Mén cất giọng đầy cương quyết.

– Phen này con sẽ kiêng để dì và anh Đông Nguyên khỏi cười con.

Đông Nguyên đĩnh chính:

– Tôi đâu dám cười cô.

– Anh không cười nhưng chị Tử Mai cười.

Lại nhắc đến Tử Mai. Đông Nguyên cười cười bảo:

– Thì cô cứ khiêu nại Tử Mai.

Út Mén không khiêu nại mà bảo:

– Chị Tử Mai cứ bảo em là hột mít, có ngày chị ấy cũng sẽ hột mít mít như em.

Vú Thơm dứ tay trước mắt Út Mén:

– Bỏ tượng xấu xí mà còn muốn cô Tử Mai giống như con hả?

Đông Nguyên cũng nói nhanh:

– Tử Mai không hột mít như Út Mén đâu.

– Sao anh biết?

– Nãy giờ Út Mén đã tả Tử Mai cho anh nghe đó.

Vú Thơm đế vô thêm.

– Con tả Tử Mai cực kỳ xinh đẹp mà hột mít chỗ nào?

Út Mén phụng phịu hỏi:

– Sao ai cũng khen chị Tử Mai hết vậy?

Đông Nguyên nhe răng cười:

– Chính Út Mén cũng khen Tử Mai mà!

Không biết nói sao Út Mén đành gật đầu mà phụng phịu:

– Ừ thì chị Tử Mai xinh đẹp, còn Mén hột mít xấu xí.

Đông Nguyên cùng vú Thơm lại bật cười cô Út Mén ngồ ngồ này.

Sáng hôm sau Đông Nguyên thức dậy sớm chào vú Thơm quyết định vào

Sài Gòn tìm Tử Mai.

Dù báo chí thôi đưa tin việc vận động viên xe đạp leo núi Khang Tú bị tai nạn, Uyển Hân cũng hay tin.

Uyển Hân vội vã mua đủ thứ trái cây mật, sữa... ra Vũng Tàu thăm Khang Tú. Không biết tình trạng sức khoẻ của anh thế nào.

Uyển Hân nôn nao gặp mặt. Đến nơi Uyển Hân lịch sự và thân thiện ghé vào phòng thăm ông Khang Liêm trước.

Hay tin vú Thơm bảo có Uyển Hân đến Khang Tú vội vã khoá cửa phòng lại và dặn với vú Thơm:

– Con đi công việc gấp vú bảo với Uyển Hân là con đi công việc tối mới về nghe!

Nói xong không cần đợi phản ứng của vú Thơm, Khang Tú biến nhanh.

Vú Thơm lắc đầu chép miệng.

Chuyện gì mà gấp dữ vậy? Có bạn gái ra thăm cũng bỏ đi, bắt bà vú này tiếp.

Uyển Hân trò chuyện với ông Khang Liêm xong trở xuống lầu hỏi vú Thơm:

- anh Khang Tú ở trong phòng hả vú?

- Cậu Khang Tú không có nhà.

Uyển Hân than thở:

- Người ta ra thăm mà đi vắng có buồn không chứ?

Vú Thơm nói nhanh:

- Cậu ấy đi công việc chút tối về!

Uyển Hân thở ra:

- Vậy con vào phòng chờ anh ấy nghe vú!

Vú Thơm đưa Uyển Hân lại phòng Khang Tú nhưng phòng đã khoá cửa bên ngoài.

Uyển Hân bực dọc thở hắt ra như bị ai đó chẹn quả núi lên ngực.

Vú Thơm ra chiều thông cảm:

- Cô ra phòng khách chơi! Tôi làm nước uống.

Đành vậy chừ biết sao. Uyển Hân âm ức trong lòng.

Ngồi lệt thốt trong chiếc salon, Uyển Hân đưa mắt nhìn khắp gian phòng khách cho đỡ sốt ruột.

Căn phòng khách nhà Khang Tú thật rộng. Tường sơn vàng nhạt, mấy tấm rèm hình con ốc buông dài, gió thổi những hàng con ốc xoắn xuýt vào nhau. Mấy bức tranh phong cảnh treo trên tường tuyệt đẹp. Đặc biệt là bức tranh hoàng hôn trên biển. Chân trời tím thắm biển mênh mông huyền ảo...!

- Cô uống nước rồi nghỉ ngơi nhé! Tôi chuẩn bị cơm chiều.

Vú Thơm đặt chiếc khay lên bàn có ly trái vải ướp lạnh.

Uyển Hân mỉm cười:

– Cảm ơn vú!

Rồi cô bung ly rượu uống từng ngụm và cất tiếng hỏi.

– Anh Khang Tú có khoẻ không vú?

Vú Thơm trả lời nhanh:

– Cậu ấy khoẻ nhiều rồi. Vẫn thường đi công việc hay mua thuốc cho ông nội.

– Anh ấy bị thương ở đâu?

– Gãy tay trái và bị thương ở đầu.

Uyên Hân kêu lên:

– Ôi gãy tay à? Còn bó bột không vú?

– Còn chứ! Cũng may là chỉ gãy tay. Hồi mới đầu cả nhà sợ hết hồn.

Út Mén ở đâu vừa mới bước vào cũng chen vô chứng tỏ sự có mặt của mình.

– Chị biết không lúc em với chị Tử Mai theo dõi cuộc đua xe, thấy xe anh Khang Tú đổ ập xuống em và chị Tử Mai hét lên kinh hoàng. Hai đứa khóc quá, ông hay tin cũng bị xỉu luôn.

Uyên Hân kêu lên:

– Ôi thế à?

Út Mén kể tiếp:

– Sau đó anh Khang Tú được ra bệnh viện Nha Trang. Chú Khang Bình về kịp lo cho anh ấy. Còn chị Tử Mai, em và dì Thơm ở nhà lo cho ông! Ông sợ anh Khang Tú bị giống ông.

Uyên Hân rùng mình:

– Tội nghiệp ông quá! Ông thương anh Khang Tú nhiều lắm.

Út Mén đáp rành rành.

– Anh Khang Tú là cháu đích tôn của ông mà.

Chợt nhớ người đang nói chuyện với mình này giờ không biết là ai, Uyên Hân cất tiếng hỏi:

– Còn em là ai? Em Khang Tú hả? Em tên gì?

– Em cháu dì Thơm tên Út Mén!

Vú Thơm tươi cười chỉ Út Mén.

– Cô nhìn xem nó có Mén không?

Mặt nhăn nhó Út Mén rên rĩ:

– Trơi ơi dì lại giới thiệu thân hình hột mít của con nữa à?

– Dì không giới thiệu thì cô Uyển Hân cũng thấy mà!

Vú Thơm trả lời rồi bảo:

– Thôi hai chị em nói chuyện đi, vú lo làm cơm. Chắc cậu Khang Tú cũng sắp về.

– Thấy cô bé Út Mén vui vẻ, Uyển Hân vui vẻ hỏi chuyện.

– Anh Khang Tú về nhà rồi, ông nội mừng lắm hả em?

Út Mén gật đầu:

– Ông mừng lắm! Hai ông cháu quần quít trò chuyện bên nhau mãi không rời.

Uyển Hân tò mò hỏi:

– Còn em có trò chuyện với anh Khang Tú không?

– Ít lắm! Em thân với chị Tử Mai hơn!

– À, Tử Mai đâu?

– Vào Sài Gòn thi mấy môn thực hành rồi.

– Chừng nào Tử Mai về?

– Chị ấy nói thi xong sẽ về. Cũng chẳng biết bữa nào nữa đây.

Uyển Hân lại đưa mắt nhìn quanh.

– Anh Khang Tú ở nhà chỉ nói chuyện với ông nội thôi à?

Út Mén tươi cười gật đầu:

– Hai ông cháu thân lắm mà.

– Em có nghe anh Khang Tú nhắc đến chị không?

Khang Tú có nhắc không, Út Mén chẳng biết vì cô có bao giờ nói chuyện với Khang Tú đâu.

Thấy cái đầu quần băng trắng toát, cái tay bó bột treo dây lên cổ là Út Mén phát ớn và tránh xa. Út Mén sợ Khang Tú đau rồi nổi quạu lắm.

Đưa mắt nhìn Uyển Hân chăm chú rồi Út Mén hỏi khẽ:

– Chị là bạn gái của anh Khang Tú hả?

Uyển Hân mỉm cười giới thiệu:

– Bạn rất thân!

Út Mén thông báo:

– Bởi vậy chỉ có một mình chị ghé thăm, từ hôm anh Khang Tú bị nạn đến nay đó!

Uyển Hân mừng rỡ:

– Chỉ có mình chị hả Út Mén?

– À có một người...

Câu trả lời của Út Mén làm Uyển Hân tiu nghỉu.

– Ai thế?

Út Mén chậm rãi đáp:

– Một anh chàng!

Uyển Hân thở phào nhẹ nhõm:

– Anh chàng nào vậy Út Mén?

Út Mén láu táu:

– Anh Đông Nguyên bạn thân của anh Khang Tú và Tử Mai ở Hàn Quốc.

– Thế à? Anh ta đâu rồi?

– Vào Sài Gòn thăm Tử Mai.

Uyển Hân mỉm cười nhận định.

– Vậy là Đông Nguyên thân với Tử Mai hơn.

Út Mén kết luận thật đúng ý Uyển Hân.

– Cũng như chị thân với anh Khang Tú vậy đó.

Vậy đó mà giờ này Uyển Hân ngồi đây, còn Khang Tú đi đâu mất tiêu.

Út Mén nhắc nhở:

– Chị ở đây chờ chờ anh Khang Tú về để gặp thôi.

Phải gặp thôi vì Uyển Hân thân đến đây thăm Khang Tú mà.

Uyển Hân gật nhẹ!

– Chị sẽ chờ.

Út Mén lém lỉnh bồi thêm:

– Em bảo đảm là gặp chị, anh Khang Tú rất mừng!

– Thật chứ?

– Em bảo đảm mà!

Thế nhưng sự thật không như Út Mén bảo đảm.

Buổi tối Khang Tú về nhà rồi đóng cửa phòng im im. Cực chẳng đã anh phải tiếp Uyển Hân vì Út Mén bảo:

– Chị Uyển Hân chờ anh Khang Tú suốt buổi. Chị có lòng từ Long Hải ra đây thăm anh.

Khang Tú vẫn im lặng ngó đâu đâu mà không nói gì.

Ngờ là Khang Tú giận mình Uyển Hân sà vào anh, nhõng nhẽo.

– Anh giận em à? Thôi mà đừng giận cưng!

Nhìn quanh căn phòng không có ai, Uyển Hân hôn thật kêu vào má anh.

Khang Tú né ra.

Uyển Hân ngạc nhiên:

– Anh làm sao vậy? Bộ còn đau hả?

Khang Tú cũng vẫn nín thinh.

Uyển Hân sờ vào cánh tay bó bột của anh.

– Cánh tay bó bột chắc là nặng nề đau đớn lắm hả anh?

Môi Khang Tú mấp máy chỉ buông ra một tiếng.

– Ừ đau!

Uyển Hân nũng nịu:

– Đau em làm cho anh hết đau nghe!

Vừa nói chuyện Uyển Hân vừa vuốt cánh tay bó bột và cả cánh tay không đau của Khang Tú. Rồi cô áp mặt vào chỗ tay bó bột âu yếm hỏi:

– Hết đau chưa!

–!

– Em đến thăm là anh phải hết đau nghe!

– Nghe Út Mén kể lúc anh bị té ập xuống vách núi mà em bàng hoàng.

– Cũng may là anh chỉ bị thương thế này.

– Tay bị gãy xương. Anh uống sữa cho mau lành lặn nghe!

–!

– Bình phục rồi anh phải tịnh dưỡng lâu đó. Đừng có gấp đua xe nghe ông vua leo núi!

–!

– Cuộc đua vừa qua anh đã về nhất. Đúng là ông vua leo núi.

–!

– Em phục anh ghê!

Phát hiện ra chỉ có mình độc thoại với chính mình, Uyển Hân ngó Khang Tú trân trân.

Mọi cử chỉ ân cần, lời nói yêu thương của Uyển Hân đều bị Khang Tú phớt lờ. Uyển Hân giận dữ. Tại sao Khang Tú lạnh nhạt với cô? Anh đã thay lòng đổi dạ rồi ư?

Uyển Hân vừa bối rối, vừa mắc cỡ. Trong khi cô âu yếm, yêu thương, nũng nịu thì Khang Tú dửng dưng.

Khang Tú không đáp trả. Không một lời yêu thương dành cho Uyển Hân.

Cơn giận biến thành ngọn lửa bốc lên đầu, Uyển Hân cau có hỏi Khang Tú:

– Tại sao anh im lặng chẳng chịu trả lời em?

Khang Tú vẫn như ngậm hột thị trong miệng mà không nói một lời nào.

Uyển Hân âm ức vô cùng. Rõ ràng Khang Tú đã thay đổi tính tình, thay đổi thái độ.

Anh không còn là Khang Tú khi chưa bị tai nạn.

– Anh thật kỳ. Anh trách cứ em ư? Vừa hay tin em bị nạn là em chạy ra ngay.

–!

Tức tối, giận dữ Uyển Hân trách móc Khang Tú:

– Anh thật là tệ! Em lặn lội ra thăm mà chẳng thềm đếm xỉa đến.

Rồi cô hăm dọa:

– Em về đây!

Vẫn đứng đưng lạnh lùng như pho tượng đá, Khang Tú chẳng màng đến lời hăm dọa của Uyển Hân.

Cơn giận của Uyển Hân lên đến đỉnh điểm.

Nếu anh không cần đến em nữa thì em về đây!

– Sự đứng đưng và thái độ lạnh lùng như băng giá của anh đã cho em biết rõ anh không còn tình cảm gì với em nữa.

Uyển Hân giận dữ đứng dậy ra về dù bên ngoài trời đã tối.

Khang Tú ngồi đăm chiêu. Không buồn chạy đuổi theo Uyển Hân, cũng chẳng một lời phân trần gì với cô.

Uyển Hân chào vú Thơm tức tốc đón xe về Long Hải gấp.

Khang Tú lên phòng ông Khang Liêm, chẳng sóc cho ông uống thuốc, trò chuyện cùng ông.

Bỗng chuông điện thoại reo vang:

– Alô, Khang Tú hả?

Im lặng!

– Tao! Đông Nguyên đây!

– Ờ!

– Tao biết mày bị tai nạn, tính tình có thay đổi nhưng tao chẳng trách mày đâu thằng bạn tri kỷ ạ! Mày và tao thân thiết mà!

–!

– Làm ơn cho tao biết nhà trọ của Tử Mai đi!

– Hả?

– Tao đã đến trường Đại Học thể dục thể thao tìm kiếm, chờ đợi Tử Mai mà không gặp.

Khang Tú ớ:

– À... ờ!

Đông Nguyên hỏi lớn:

– Tử Mai ở nhà trọ đường nào, số mấy...?

– À... à...?

Đông Nguyên nghe không rõ lại hỏi nữa:

– Hay là Tử Mai ở ký túc xá?

–!

– Nhưng tao đã hỏi ký túc xá rồi không có.

–!

– Chẳng lẽ mày không nhớ số nhà trọ của Tử Mai?

Mặc cho Đông Nguyên gào hỏi, Khang Tú chỉ ú ớ rồi thản nhiên... cúp máy.

Ông Khang Liêm nhìn thấy thái độ không nhiệt tình trả lời điện thoại của

Khang Tú, vội hỏi:

– Đông Nguyên gọi hả?

– Dạ!

Ông Khang Liêm la cháu nội.

– Sao con trả lời lợt lạt với Đông Nguyên vậy? Xưa nay bạn bè chơi thân

thiết bên nhau. Nó đã về đây thăm con mà con đối xử tệ vậy.

Khang Tú nín thinh.

Ông Khang Liêm bồi tiếp bằng giọng giáo huấn.

– Chơi với bạn phải nghĩ đến tình cảm tri âm tri kỷ ngày xưa. Ai cũng vậy dù nghèo khó hay đang trên đà danh vọng cũng đều cần có bạn thân.

Giọng Khang Tú thật nhỏ:

– Con biết!

Ông Khang Liêm lại rầy:

– Biết sao con lại hững hờ với Đông Nguyên. Nội thấy con đối xử với nó không như trước. Đừng để Đông Nguyên tưởng con đạt thành tích rồi lơ là với bạn.

Không hiểu sao Khang Tú ôm mặt bật khóc ngon lành.

Ông Khang Liêm thấy lạ đưa mắt nhìn Khang Tú. Ông thầm thắc mắc về sự thay đổi của cháu nội.

Từ trước tới giờ, Khang Tú là một chàng trai rất cứng rắn mạnh mẽ. Sao hôm nay lại khóc lóc uỷ mị như con gái vậy.

Tìm Tử Mai ở Sài Gòn không gặp, Đông Nguyên lại trở ra Vũng Tàu.

Nhất định sẽ cự cho Khang Tú một trận.

Ai đòi Tử Mai đi học ở Sài Gòn, ở trọ bao lâu nay mà Đông Nguyên hỏi đến địa chỉ nhà trọ thì Khang Tú ớ có tức không chứ.

Báo hại Đông Nguyên tìm muốn khùng cũng không gặp.

Câu đầu tiên khi gặp Khang Tú, Đông Nguyên đã trách móc:

– Thằng quí! Tử Mai ở trọ đâu, tao hỏi mà mày cứ âm ớ!

Khang Tú nín thinh:

– À... ờ...!

Đông Nguyên lại trách nữa.

– Chẳng lẽ mày quên địa chỉ của Tử Mai?

–?

– Em Út đi học mà phải quan tâm chứ!

–!

– Tìm Tử Mai không được tao trở ra Vũng Tàu hỏi tội mày đây.

“Hỏi tội” vì thế chỉ có mình Đông Nguyên hỏi, Khang Tú nín thinh.

Đông Nguyên nỏ doá nhìn thẳng bạn thân chăm chặp.

Rồi Đông Nguyên tức khí hỏi nữa:

– Mày á khẩu ư? Hay khi dễ tao mà không trả lời?

–!

– Tao về Hàn Quốc ngay đây!

Khang Tú nhìn Đông Nguyên môi mấp máy muốn nói rồi lại nín thinh.

Đôi mày rậm của Đông Nguyên nhú lại giọng gay gắt.

– Mày thật kỳ. Bị tai nạn thay đổi tâm tính là lẽ thường tình nhưng mày thay đổi bạn bè luôn hả?

Khang Tú chỉ nói một tiếng gọn lỏn:

– Nội...!

Rồi lao ra ngoài chạy lên phòng ông Khang Liêm.

Ông Khang Liêm đang ngồi trên xe lăn:

Khang Tú gật đầu, đẩy xe lăn lại cạnh giường đỡ ông Khang Liêm xuống.

Đông Nguyên cũng phụ một tay.

Khang Tú bắt đầu xoa bóp vai tay chân cho ông Khang Liêm.

Ông Khang Liêm cười hể hả:

– Đêm nào cũng có cháu tôi xoa bóp đỡ mỏi lắm.

Đông Nguyên giành phần:

– Con xoa bóp cho ông nữa nghe.

Ông Khang Liêm cười nhẹ.

– Đủ rồi!

Rồi ông nhìn Khang Tú tự hào khen ngợi:

– Vua xe đạp leo núi xoa bóp cho ông, tốt hơn cái máy đấm bóp nhiều.

Đông Nguyên pha trò:

– Thế hả ông? Vậy cái máy thất nghiệp rồi.

Ông Khang Liêm nói tiếp:

– Cái máy của chú út Khang Tú mua để đó. Ít khi dùng.

– Thì ông đã có bàn tay Khang Tú đấm bóp tuyệt vời rồi.

Vẫn không nói gì, Khang Tú lẳng lặng lấy thuốc và bung nước đưa cho ông nội uống.

Trả lại cái ly cho Khang Tú, ông Khang Liêm nói với Đông Nguyên:

– Khang Tú chăm sóc ông chịu hơi con Út Mén.

Đông Nguyên cười hỏi:

– Út Mén nó rề rề chậm học.

Nghĩ đến cô Út Mén tròn trịa, lạch bạch như con vịt bầu mà Đông Nguyên bật cười.

Ông Khang Liêm nói như kể với Đông Nguyên.

– Hôm Khang Tú bị tai nạn ông xuống tinh thần, tưởng chết được! Giờ mừng lắm rồi. Hai ông cháu đều khoẻ mạnh.

Chờ cho Khang Tú chăm sóc ông nội xong, Đông Nguyên rủ rê.

– Ê Khang Tú! Đi uống cà phê với tao rồi đi dạo biển.

–!

– Tao về xứ biển Vũng Tàu của mày mà chưa được đi đâu cả.

Ông Khang Liêm gạt gù vỗ vai Khang Tú động viên:

– Nội đã bình phục rồi, con với Đông Nguyên hãy đi uống cà phê vui chơi đi. Đừng lo cho ông!

Khang Tú vẫn lẳng thính không trả lời đồng ý hay không.

Ông Khang Liêm ôn tồn nói tiếp:

– Hay là hai anh em cứ lai rai chút đỉnh ở các quán hải sản ven biển cũng được.

Đông Nguyên cười thích thú phụ hoạ lời ông Khang Liêm.

– Ông tâm lý hiểu tuổi trẻ tụi con ghê.

– Thì bạn bè tri kỷ lâu ngày gặp nhau cứ lai rai trò chuyện tâm đắc bên nhau.

– Con thích dạo biển tắm biển nữa ông ạ!

Ông Khang Liêm vui vẻ:

– Cứ tha hồ đi dạo biển!

Rồi ông giục Khang Tú:

– Đưa bạn đi Khang Tú. Vào quán đặc sản cho Đông Nguyên thưởng thức tôm, cua, cá, mực...

Khang Tú ậm ờ. Đông Nguyên vỗ vai bạn: - đi Khang Tú. Nghe ông giới thiệu ta thèm tôm, cá rồi đây.

Ông Khang Liêm nói với Đông Nguyên.

– Cháu mà ăn đặc sản thì sẽ mê luôn đấy.

– Mê đặc sản hay mê Vũng Tàu hở ông?

Ông Khang Liêm hóm hỉnh đáp:

– Mê hết!

Rồi ông quay qua Khang Tú:

– Đi! Đi Khang Tú! Sao còn quàng rờ hoài vậy? Tội rồi! Coi chừng khuya mất!

Đông Nguyên nhìn Khang Tú mắt mê:

– Chắc là Khang Tú thích đi với cô nào hơn đi với con!

Khang Tú lừ mắt với Đông Nguyên. Đông Nguyên vờ không thấy bồi thêm.

– Hôm nọ có cô Uyên Hân đến thăm, thích đi dạo biển với cô ấy hơn phải không?

Khang Tú không thèm nhìn Đông Nguyên.

Ông Khang Liêm lại nhắc:

– Đi đi Khang Tú đừng để Đông Nguyên chờ con!

Và ông tiếp tục với lời giáo huấn:

– Ông đã nói rồi bạn bè tri âm tri kỷ gắn bó yêu thương nhau hết mình.

Đông Nguyên về Việt Nam là cũng vì con, đừng để bạn thất vọng.

Khang Tú ngần ngừ. Hết nhìn ông nội lại nhìn Đông Nguyên.

Không muốn ông nội buồn. Không muốn Đông Nguyên thất vọng, Khang Tú đành phải... đi uống cà phê với Đông Nguyên.

Ông Khang Liêm nói thêm cho Khang Tú yên lòng:

– Ông nội khoẻ rồi, con cứ đi, đừng lo gì cho ông!

Do dự một chút, cuối cùng Khang Tú bước vào phòng lấy chiếc áo khoác dài khoác thùng thình bên ngoài đồng ý đi với Đông Nguyên.

Hai người hai chiếc xe cuộc cùng đi dạo biển đêm.

Đông Nguyên thích thú thót lên yên xe chậm chậm đạp bên cạnh Khang Tú.

Ngôi biệt thự của ông Khang Liêm gần sát ngay bãi biển. Hai người đạp xe ra khỏi đã nghe âm vang sóng vỗ và thấy biển mênh mông.

Khang Tú đạp xe thẳng ra biển, Đông Nguyên muốn lên phố trước rồi dạo biển sau.

Thành phố biển về đêm tuyệt đẹp. Lung linh huyền ảo những sắc màu.

Khang Tú đạp xe chậm chậm mà không nói gì. Đông Nguyên cũng theo bạn mà lòng đầy thắc mắc.

Tính tình Khang Tú thay đổi hẳn rồi. Lạ thật! Tai nạn xảy ra làm cho ông vua xe đạp leo núi tính khẩu rồi.

Đông Nguyên muốn châm chọc bạn nhưng Khang Tú chẳng thốt một lời.

Hai chiếc xe đạp vẫn cứ chạy song song nhau.

Đông Nguyên tự hỏi. Tại sao Khang Tú thay đổi? Không có câu trả lời. Tại sao Khang Tú không muốn nói chuyện với Đông Nguyên?

Tai nạn xảy ra đâu đến nỗi kinh thiên động địa mà Khang Tú tỉnh khẩu.

Không thể để sự yên lặng kéo dài, Đông Nguyên vội lên tiếng.

– Biển đêm nay đẹp quá nhỉ? Bây giờ dạo chơi, sáng mai tao với mày tắm biển một chặp.

Khang Tú rùng mình không đáp.

– Hôm nọ mới về tao tắm chỉ có một mình chán chết.

Mắt Khang Tú vẫn nhìn ra biển khơi như không chú ý nghe những lời Đông Nguyên nói:

– Đông Nguyên vẫn độc thoại một mình.

– Bãi biển về đêm thanh tịnh dễ chịu quá nhỉ?

–!

Đông Nguyên lại giở giọng thầy thuốc.

– Thành phố biển, không khí trong lành thích hợp cho những người nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

–!

Thấy Khang Tú không hưởng ứng những lời của mình, Đông Nguyên đổi tông:

– Ghé quán đặc sản lai rai với tao như ông nội nói đó Khang Tú. Lâu rồi hai đứa mình mới gặp nhau.

–!

Hay mà mày không muốn nhậu. Đã bình phục rồi ngại gì?

Nhìn thấy cái lắc đầu của Khang Tú, Đông Nguyên lại rủ:

– Thôi chúng ta đi uống cà phê rồi trò chuyện đến khuya luôn. Tao có bao điều muốn nói với mày.

Khang Tú không có dấu hiệu hưởng ứng.

Mặt Đông Nguyên bí xị như quả bóng xì hơi. Cái thằng nói gì cũng cứ lặng thinh chỉ lắc chứ không gật đầu lấy một lần.

Đông Nguyên bực dọc, chán nản vì sự độc thoại một mình.
Đi chơi chỉ có hai người. Một người thì nói thao thao và một người thì im
bặt.
Chẳng công bằng chút nào. Đông Nguyên không thềm nói nữa.
Yên lặng.
Hai chiếc xe vẫn chạy bên nhau.
Không nhậu đặc sản.
Không muốn cà phê.
Hai tên bạn đành ngồi trên xe cuộc ngắm biển đêm.
Gió biển thổi vi vu.
Sóng ngoài khơi rì rào bài ca bất tận.
Bầu trời khoác chiếc áo nhung tím thắm, lấm tấm những vì kim cương chiếu
sáng.
Trời và biển rất gần nhau. Biển thì thầm cai bài hát dịu êm.
Sương giăng giăng toả biết phía xa những dải núi nổi bênh bồng như vị thần
bất tử ngự trên sóng.
Mải mê ngắm cảnh, Đông Nguyên như quên hẳn người bạn đường bên cạnh.
Khang Tú vẫn chăm chú nhìn biển khơi xa.
Đông Nguyên muốn khám phá tên bạn thân.
Nhưng tìm hiểu sự thay đổi của Khang Tú không phải là chuyện dễ.
Đông Nguyên hỏi thăm dò:
– Khang Tú, mày nghĩ gì thế?
Khang Tú lắc đầu.
Nhìn thấy cái lắc đầu đó Đông Nguyên biết là không dễ khai thác tâm tư tình
cảm của Khang Tú nhưng anh vẫn hỏi:
– Út Mén bảo hôm nọ Uyên Hân có đến thăm mày phải không?
–!

– Mày với Uyển Hân đến đâu rồi nói cho tao mừng.

Khang Tú không nói gì.

Đông Nguyên không biết là khi bị té, đầu của Khang Tú bị thương. Chẳng biết có ảnh hưởng gì không? Hay chuyện tình cảm với Uyển Hân có vấn đề? Nhưng Khang Tú không nói thì làm sao Đông Nguyên khai thác.

Chắc phải khai thác từ Út Mén?

Nhưng thật ra Út Mén có biết gì nhiều đâu. Cô bé chỉ thân với Tử Mai chẳng rành về Khang Tú.

Lại nhớ Tử Mai. Có lẽ cô đổi nhà trọ khác. Khang Tú không nhớ thì vụ Thơm với Út Mén cũng mù địa chỉ của Tử Mai luôn.

Đông Nguyên trở lại nói với Khang Tú:

– Mày phải giới thiệu Uyển Hân cho tao biết đó, tao ở đây chơi thế nào Uyển Hân ra thăm mà lần nữa cũng gặp.

Trời tối hai người cùng hướng ra biển nên Đông Nguyên không thấy Khang Tú nhăn mặt nhíu mày phản ứng.

Đông Nguyên hình dung cô người yêu Uyển Hân của Khang Tú chắc là rất xinh lắm.

Bất ngờ Đông Nguyên cất tiếng hỏi, kèm theo nụ cười tươi.

– Nè có phải Uyển Hân là fan của ông vua “xe đạp leo núi” Khang Tú không?

–!

– Thế thì tuyệt quá! Mày có fan ngưỡng mộ còn tao thì không? Tao ganh tị đó nghe.

Mặc cho Đông Nguyên pha trò Khang Tú vẫn câm như hến, tro như đá. Thấy mà phát tức.

Khang Tú bị đứt dây nói chuyện rồi hay sao? Hay là tình cảm có vấn đề làm thần kinh suy sụp bất ổn. Phải nói ông nội lêu Khang Tú đi khám bệnh!

Như không muốn phân vân thắc mắc về Khang Tú nữa, Đông Nguyên lại rủ:

– Đi uống cà phê Khang Tú?

Món cà phê đen sánh đặc, lúc trước mày rất thích.

–!

– Hai đứa mình vẫn thường đi uống chung đó.

–!

Trước sự lặng thinh của Khang Tú, Đông Nguyên trách móc:

– Chắc mày quên hồi tụi mình ở Hàn Quốc rồi hả? Hai đứa thân nhau ông nội bảo là bạn “nói khó”.

–!

– Tao chẳng hiểu bạn nói khó là gì. Ông nội giải thích, mày nhớ không?

Chẳng biết Khang Tú có nhớ không mà chẳng nghe trả lời.

Bất chợt một tia chớp loé lên như cắt bầu trời. Tiếng sấm rền rì. Gió thổi ào ào. Con mưa đột ngột kéo đến.

Đông Nguyên kêu lên:

– Mưa rồi, về nhanh Khang Tú ơi!

Hai người bạn vội vã đạp xe quay trở về.

Chưa về đến nhà bất ngờ xe của Khang Tú bị đứt sên. Hai người loay hoay dừng lại. Con mưa cứ đổ trút.

Đông Nguyên giải quyết nhanh chóng:

– Xem nhà quen đâu đây gởi xe tạm đi, lên ngồi trên đôn đông xe tao đèo về.

Nhưng Khang Tú cứ âm ớ mãi rồi đứng thẩn ra đó chẳng biết làm gì.

Có lẽ con mưa đến bất thành linh quá, Khang Tú bối rối không đối phó kịp.

Khang Tú cứ đứng xớ rớ, Đông Nguyên giục mấy lần không chịu gởi xe.

Bỏ xe của mình đang chạy cho Khang Tú, Đông Nguyên nhanh nhẹn dắt chiếc xe đứt sên gởi ngôi nhà phía trước rồi trở ra hỏi Khang Tú.

– Mưa to quá lên ngồi đôn đông ngồi đi! Tao vọt lẹ!

–!

– Cái thằng sao mà chậm lẹ quá vậy.

Dù Đông Nguyên thúc hối, Khang Tú vẫn đứng yên không lên xe.

Chợt Đông Nguyên thấy Khang Tú run như cây sậy.

Khang Tú vừa mới bình phục, trời mưa gió lạnh khiến Khang Tú run lập cập. Đông Nguyên hối hận vì mình rủ bạn đi chơi.

Thật nhanh Đông Nguyên kéo Khang Tú vào lòng siết chặt như muốn truyền hơi ấm cho bạn.

Khang Tú la ré lên thất thanh rồi bỏ chạy một mình trong cơn mưa đêm lạnh giá.

Đông Nguyên bắt lẹ nhìn theo đầy lạ lẫm.

Đến khi Đông Nguyên phóng lên xe chạy thì chẳng thấy Khang Tú đâu.

Đông Nguyên nhìn ngó chung quanh chẳng thấy Khang Tú đâu - tên bạn đã chui vào đâu trú mưa? Hay trốn dưới gốc cây nào?

Không thông thạo đường nhưng Đông Nguyên vẫn cố tìm Khang Tú. Cái thằng lẹ thật. Chẳng thấy đâu. Hay về đến nhà rồi?

Đông Nguyên lại phóng xe trong cơn mưa ào về nhà.

Út Mén cười nói:

– Lần này lạ đó di Thơm!

Vú Thơm vừa dọn dẹp nhà cửa vừa hỏi Út Mén:

– Cái gì lạ?

Út Mén hỏi cơ:

– Di không thấy gì cả sao? Anh Khang Tú đi chơi với anh Đông Nguyên.

Vú Thơm cười ngất:

– Con nhỏ này mới lạ. Thì hai người bạn thân đi chơi với nhau.

Út Mén hỏi di Thơm mà như vắn lại Khang Tú:

– Chứ sao cái hôm anh Đông Nguyên mới về đây, anh Khang Tú không chịu mở cửa trò chuyện. Báo hại anh Đông Nguyên giận bỏ đi Sài Gòn tìm chị Tử Mai.

Vú Thơm ôn tồn giải thích.

– Lúc đó bị tai nạn chưa lành lặn còn đau. Giờ khỏi rồi.

Út Mén đi qua đi lại lúc lắc thân hình tròn trĩnh:

– Khỏi rồi thì chịu đi chơi hả dì?

– Chứ sao? Hai người bạn thân từ nhỏ ở Hàn Quốc. Cậu Đông Nguyên sang đây thì cậu Khang Tú phải dẫn bạn đi khắp Vũng Tàu cho biết.

Út Mén cắc cớ hỏi:

– Có nhậu không dì?

– Mà hỏi hai người họ, sao hỏi dì?

Út Mén lẩm bẩm:

– Đi chơi, đi ăn đặc sản thì phải nhậu chứ dì?

Vú Thơm gật đại:

– Chắc vậy! Mà còn hỏi gì nữa không?

Út Mén hỏi liền:

– Có uống cà phê không dì?

Vú Thơm tặc lưỡi:

– Ôi sao hỏi nãy cháu của tôi không đi theo mà hỏi?

Út Mén lắc đầu:

– Con đi theo mà làm gì? Cũng chẳng đời nào hai người đó cho con theo đâu.

Vú Thơm vặn lại:

– Mà biết vậy sao còn hỏi?

Út Mén nghiêng nghiêng cái đầu thật tức cười, cất giọng đồng dục.

– Con còn cả núi thác mắc phải hỏi cho rõ đây dì!

Vú Thơm pha trò vui vẻ:

- Vậy thì con hãy hỏi cho đã đi để ôm trong lòng ấm ức lắm.
- Con thắc mắc là sao anh Khang Tú chịu đi chơi dạo biển với anh Đông Nguyên mà không chịu đi chơi với chị Uyển Hân?
- Sao con biết cậu ấy không đi chơi với cô Uyển Hân?
- Dĩ không nhớ sao? Hôm đó chị Uyển Hân chờ anh Khang Tú cả buổi. Đến tối anh ấy mới về. Không biết hai người nói gì mà chị Uyển Hân về Long Hải ngay không chờ đến sáng.

Vú Thơm nói đại:

- Chắc hai người giận nhau?

Út Mén không chịu:

- Chị ấy mới ra thăm mà giận gì?
- Ôi chuyện của người ta mà sao đi biết được.

Út Mén buột miệng:

- Có lẽ anh Khang Tú trách móc chị Uyển Hân ra thăm trễ.

Vú Thơm đưa tay lên:

- Thôi con đừng có suy diễn nữa - dĩ một cái đầu.
- Nhưng con cứ thắc mắc.
- Chuyện của người ta mà thắc mắc làm gì?
- Tại con thấy anh Khang Tú kỳ quá.
- Cái gì mà kỳ?

Út Mén buông gọn:

- Chẳng lẽ anh Khang Tú thích anh Đông Nguyên hơn chị Uyển Hân.

Vú Thơm đưa ngón tay lên dọa Út Mén:

- Nè! Đừng có nói khùng nghe! Cậu Khang Tú nghe được là con không có ở đây.
- Con nói thật mà di! Người yêu ra thăm mà anh ấy hững hờ lạnh nhạt, lại đi

chơi với anh Đông Nguyên hơn.

Vú Thơm nhẹ nhàng phân tích.

– Dì nghĩ chắc cô Uyên Hân bận công việc nên phải về gấp.

Út Mén lại lý giải.

– Có bận việc gì đâu. Chị ấy ngồi chờ suốt buổi, nói chuyện với con mà chỉ hỏi về anh Khang Tú không.

– Lâu ngày không gặp lại nghe tin cậu Khang Tú bị tai nạn thì phải chứ sao? Vậy mà cũng thắc mắc.

– Con không thắc mắc chuyện đó. Nghe hỏi và nói chuyện con biết ngay chị Uyên Hân là người yêu của anh Khang Tú.

Vú Thơm gật đầu.

– Thì đúng như con nói.

Út Mén cất tiếng hỏi vú Thơm mà như hỏi Khang Tú.

– Tại sao anh Khang Tú không đưa chị Uyên Hân đi chơi dạo biển Vũng Tàu?

– Con hãy hỏi cậu Khang Tú đừng có hỏi dì!

– Con biết dì đâu có trả lời được.

Vú Thơm cần nắn:

– Hơi khùng đó! Ai mà trả lời.

Út Mén cải chính:

– Dì đừng nói con khùng nghe! Con sẽ hỏi anh Đông Nguyên đó.

– Hỏi cái gì?

– Hỏi xem phải anh Khang Tú thích anh ấy hơn chị Uyên Hân không?

Vú Thơm trừng mắt la lên:

– Nè đừng có hỏi điên nghe!

Rồi dì nhắc nhở:

– Làm ơn phụ dọn với dì cho xong rồi còn nghỉ ngơi. Chắc hai cậu đó đi đến

khuya quá.

– Thì dì canh cửa.

– Tôi có sai cô cháu tôi đâu. Lúc đó cô ục ịch ngủ khò rồi.

– Dì đừng có nói xấu con!

– Thôi lên xem ông ngủ chưa rồi dọn dẹp phòng cho sạch.

Út Mén giơ tay lên bông đùa.

– Xin tuân lệnh chỉ huy... trưởng.

Vú Thơm cười khì:

– Cô Tử Mai đi rồi đến con phá dì à?

– Con với chị Tử Mai không phá thì dì buồn lắm đó, dì biết là ai?

Vú Thơm vỗ đầu Út Mén.

– Giỏi lý sự dữ! Thôi đi đi!

Út Mén vừa quay bước, bất chợt nghe bên ngoài trời đổ mưa.

Vú Thơm kêu lên:

– Thôi chết rồi hai cậu ấy bị mắc mưa ướt hết.

Út Mén nhìn vú Thơm trấn an:

– Dì khéo lo! Hai anh ấy biết tìm chỗ trú mưa.

– Lúc này dì quên nhắc hai cậu ấy mang theo áo mưa.

Út Mén ré lên:

– Đi dạo chơi ngắm biển mà ai đem áo mưa kè kè đi ới

Vú Thơm lý giải theo người lo xa.

– Đem theo mới khỏi bị mắc mưa.

– Chắc chắn hết cơn mưa hai anh ấy sẽ về.

– Chứ trời mưa rồi đi chơi đâu nữa.

– Con lên phòng của ông đây. Dì mở cho họ nhé!

– Ủ đi đi, dì ở dưới này mở cổng khỏi lên lầu khoẻ hơn.

Út Mén lao lên phòng ông Khang Liêm. Còn vú Thơm ngồi ở phòng khách

đội Khang Tú và Đông Nguyên về.

Sáng hôm sau Út Mén dọn dẹp phòng của Khang Tú đã phát hoảng lên khi thấy trên giường ngủ của Khang Tú không phải Khang Tú.

Tử Mai!

Út Mén nhìn kỹ khuôn mặt, mái tóc, bộ quần áo... tất cả đều là của Tử Mai.

Tử Mai đang sốt mê man nằm không biết gì cả.

Út Mén la ré lên chạy đi tìm vú Thơm:

– Dì Thơm ơi... chị Tử Mai!

Sang phòng bên cạnh, Út Mén lắp bắp réo Đông Nguyên:

– Anh... Đông Nguyên ơi! Chị Tử Mai...

Đông Nguyên phóng ra khỏi phòng:

– Có chuyện gì vậy Út Mén?

– Chị Tử Mai...

– Tử Mai à?

– Không phải... theo em!

Đông Nguyên và Vú Thơm lao vào phòng.

Út Mén nói nhanh:

– Không phải anh Khang Tú mà là chị Tử Mai...

Đông Nguyên nhảy bén chột hiệu ra:

– Vậy ra Khang Tú mấy tuần nay chính là Tử Mai.

Út Mén vỗ đầu kêu lên:

– Trời ơi chị Tử Mai giả làm anh Khang Tú mà em ngu quá không biết.

Vú Thơm sờ trán Tử Mai lo lắng bảo:

– Cô chủ nhỏ bị sốt cao quá! Tội nghiệp vì thấy ông nội bị bệnh nặng mà Tử Mai phải giả làm cậu Khang Tú cho ông yên lòng.

Đông Nguyên nhớ ra.

– Tối qua Tử Mai bị mắc mưa nên giờ sốt cao quá!

Út Mén phụ hoạ theo:

– Vậy là chị Tử Mai bị cảm nặng, phải làm sao hả dì.

Vú Thơm hỏi Út Mén:

– Đem khăn lạnh đến đây cho dì!

Đông Nguyên kêu lên khi sờ vào trán Tử Mai.

– Sốt cao! Phải đưa Tử Mai đi bệnh viện cấp cứu vú ạ!

Đông Nguyên bế Tử Mai ra kêu xe, Vú Thơm hỏi Út Mén soạn đồ xách theo.

Chú Út Khang Bình vừa về đến thấy mọi người lính quỳnh chú hỏi Vú Thơm:

– Chuyện gì vậy?

– Cô Tử Mai bị sốt!

Chú Khang Bình thẳng thốt kêu lên:

– Tử Mai à... Tử Mai đang...

Út Mén nhanh nhẩu:

– Chị Tử Mai đang giả làm anh Khang Tú, tối qua đi chơi với anh Đông Nguyên bị mắc mưa nên bệnh.

Chú Khang Bình vỗ đầu ca cẩm.

– Thôi rồi chuyện bị bại lộ.

Út Mén hồn nhiên hỏi:

– Lộ sao hả chú?

Chú Khang Bình từ tốn đáp:

– Chị Tử Mai đã xin ý kiến tôi giả làm Khang Tú để cứu bệnh tình của ông nội, trong khi Khang Tú còn đang điều trị.

Vú Thơm lo lắng hỏi:

– Giờ sao hả chú?

– Chuyện bại lộ rồi nhưng đừng cho ông hay. Mọi người hãy đưa Tử Mai đi

bệnh viện, có tôi lo cho ông.

Ông Khang Liêm đã tự lặn xe ra và nghe rõ mọi người nói chuyện. Giọng ông run rẩy:

– Con cháu gạt ông nội sao?

Chú Khang Bình đặt tay lên vai ông:

– Không có đâu ba. Khang Tú khoẻ rồi. Con về đây lo cho ba.

Ông Khang Liêm phàn nàn:

– Lo cái gì, sao không đưa Khang Tú về đây?

– Vài bữa nữa Khang Tú về ba ạ! Con gấp về đây là để đưa ba vào Sài Gòn.

Ông Khang Liêm gay gắt hỏi:

– Đưa tao vào Sài Gòn làm chi?

Chú Khang Bình giải thích nhanh:

– Có đoàn bác sĩ từ Pháp sang bệnh viện lớn ở Sài Gòn trị liệu rất hay. Phải tranh thủ vào gấp người ta khám chữa trị cho ba!

Ông Khang Liêm nhăn nhó:

– Ba không đi đâu cả. Không cần phải chữa trị cho ba.

Chú Khang Bình động viên:

– Phải chữa trị cho dứt căn bệnh của ba. Ba khoẻ mạnh để mừng con cháu ba ạ!

Ông Khang Liêm than thở:

– Mừng cái gì? Mấy chú cháu bấy cứ gạt tao!

Chú Khang Bình nói nhanh:

– Không có đâu ba. Con luôn mong cho ba khỏi bệnh. Còn Khang Tú, con vẫn lo cho nó.

Ông Khang Liêm ngồi trầm ngâm không chịu quyết định đi Sài Gòn.

Chú Khang Bình ân cần:

– Đi nghe ba! Con thu xếp đưa ba vào Sài Gòn ngay.

Và không để cho ông từ chối, chú Khang Bình bảo Út Mén.

– Cháu mau soạn đồ cho ông rồi cùng vào Sài Gòn chăm sóc ông.

Út Mén hoảng hốt kêu lên:

– Cháu ư?

– Chứ còn ai nữa. Vú Thơm ở nhà trông nom nhà cửa. Tử Mai vào bệnh viện chỉ còn biết nhờ Đông Nguyên chăm sóc.

Út Mén riu riu nghe theo lời chú Khang Bình mà nước mắt tuôn giọt vẫn giọt dài.

Tại bệnh viện, Tử Mai vừa tỉnh lại thì nghe giọng nói ngọt ngào thân quen của Đông Nguyên.

– Khi con! Khoẻ rồi phải không? Nhớ anh không?

Tử Mai ngơ ngác nhìn Đông Nguyên rồi thẹn thùng ngúng nguẩy.

– Không biết!

Mắt Đông Nguyên ánh lên nét tinh nghịch.

– Không biết và cũng không thèm nói chuyện như lúc giả làm Khang Tú phải không?

Mặt đỏ bừng, Tử Mai xấu hổ kêu lên:

– Ghét anh ghê vậy đó. Dám chọc người ta à?

Đông Nguyên cười cầu hoà:

– Anh đâu dám chọc. Thấy em khoẻ xinh mừng muốn phát sốt đây nè!

– Ý đừng có sốt.

– Để một mình em sốt thôi phải không?

Đông Nguyên cười hỏi rồi nhìn Tử Mai với tia nhìn triu mến.

– Em dầm mưa bị cảm, sốt mê man đưa vào bệnh viện vẫn chưa chịu tỉnh làm anh sợ hết hồn.

Dù hơi mệt mỏi, Tử Mai vẫn lên tiếng liên thoảng:

– Có gì mà anh sợ, em mê một chút rồi hết chứ đâu có mê luôn.

Đông Nguyên gật đầu:

– Phải rồi! Khi con thì đâu có bệnh được.

Tử Mai hỏi lại:

– Anh vẫn nhớ em là khi con à?

Đông Nguyên tự hào đáp:

– Nhớ như in. Hồi nhỏ ở Hàn Quốc em là một cô bé liến thoắng, khí tính ngang bướng như con trai. Anh và Khang Tú phải chiều một nghỉ.

– Ừ... ừ! Em có bắt anh chiều đâu?

Nheo một bên mắt với Tử Mai, Đông Nguyên kể:

– Không chiều? Em ngang bướng, đòi gì phải được nấy.

Tử Mai hỏi tỉnh bơ:

– Còn gì nữa không?

– Còn chứ. Em khi khọt, phá phách, nghịch ngợm phát sợ. Anh với Khang Tú phải năn nỉ để được yên thân.

– Thế à?

– Lại sợ em leo trèo chạy té phải năn nỉ thậm chí hù dọa nữa, mà em đâu có nghe!

Tử Mai cười khanh khách:

– Thế à?

Đông Nguyên nhắc nhở:

– Còn nhiều chuyện lắm! Đừng làm bộ quên nghe khi con!

Tử Mai hếch mũi lên:

– Em đâu có quên!

Đông Nguyên tươi cười hỏi:

– Em còn nhớ em mê gì không khi con?

Tử Mai lắc đầu, giọng nhẹ tênh:

– Không nhớ!

Chiều cho Tử Mai tía nhìn ẩm áp, Đông Nguyên hăm he:

– Không nhớ thì đánh đòn đẩy khi con!

Tử Mai tinh nghịch đáp:

– Anh có nhớ thì nói ra xem nào!

– Không nói!

– Vậy là anh không nhớ?

Làm sao mà Đông Nguyên không nhớ những gì liên quan đến Tử Mai?

– Anh không có quên đâu nhé! Em là “khi con” mà rất mê búp bê điện tử.

Tử Mai bổ sung lời của Đông Nguyên:

– Bởi vậy anh mới tặng cho em bộ búp bê điện tử mười hai con giáp mà em rất thích.

Tử Mai còn kể thêm:

– Anh không biết, em rất thích chơi với lũ búp bê điện tử. Ngày nào cũng chơi với chúng. Có lúc đi ngủ em còn mang theo. Em không cho Út Mén rớ đến đâu.

Đông Nguyên kêu lên:

– Trời đất! Em sợ mất màu à?

– Tại em quý chúng nó.

Đông Nguyên nhe răng cười dí dỏm:

– Anh đâu ngờ em quý đồ chơi của anh đến thế. Quý hơn cả anh nữa.

Tử Mai buông lửng:

– Anh có gì mà quý?

Đông Nguyên vặn lại:

– Em không quý anh ư? Uống công anh từ Hàn Quốc sang đây thăm em...

Tử Mai ngoẹo đầu hỏi lại Đông Nguyên:

– Anh thăm em hay thăm ông bạn tri kỷ của anh đó.

– Cả hai. Nhưng khi ông bạn tri kỷ không chịu tiếp anh, anh phải lặn lội vào

Sài Gòn tìm khi con.

Tử Mai vờ hỏi:

– Có gặp không anh?

Đông Nguyên hơi nheo mắt:

– Gặp đâu mà gặp. Khi con đang giả làm Khang Tú ở Vũng Tàu chứ có ở Sài Gòn đâu.

Tử Mai bật cười khanh khách. Tiếng cười rất hồn nhiên trong trẻo.

– Thế là em có tài hoá trang Khang Tú, không ai nhận ra cả.

Dứ ngón ray gõ trán Tử Mai, Đông Nguyên chế nhạo:

– Hay nhỉ? Anh thấy ông bạn thân Khang Tú kỳ quặc quá. Khi không tỉnh khẩu hỏi gì cũng không nói. Anh nghi...

– Nghi gì?

– Tình cảm có vấn đề. Thần kinh rối loạn. Tinh thần bất ổn...

Mặt phụng phịu, Tử Mai đâm lưng Đông Nguyên thùm thụp:

– Anh dám nói em tâm thần hả?

– Không dám! Không dám!

Tử Mai tặng cho Đông Nguyên một cái liếc dài bằng đuôi mắt.

– Xí! Không dám mà nói thế!

Đông Nguyên cười hềnh hếch:

– Anh chỉ nói là em bị tai nạn tâm tính bất thường, nên tỉnh khẩu luôn.

Tử Mai ré lên:

– Miệng anh độc địa quá chừng:

– Không phải sao? Tự dưng em tỉnh khẩu. Một lời cũng không thốt lên. Báo hại một mình anh độc thoại, nghĩ lại mà phát tức.

Tử Mai buông gọn:

– Có gì mà tức? Em không nói thì anh nói hết.

– Làm như anh ham nói lắm vậy. Tại em không chịu mở miệng đó chứ.

Tử Mai giải thích thật gọn:

– Em mà nói chuyện thì bại lộ làm sao?

Đông Nguyên cười một cách thích thú:

– Ha! Ha! Cuối cùng thì chuyện cũng bại lộ.

Mặt phồng lên, Tử Mai cự nự Đông Nguyên.

– Chuyện bại lộ anh thích lắm phải không?

Đông Nguyên tỉnh bơ đáp:

– Nhờ chuyện bại lộ anh mới biết Tử Mai là Khang Tú giả.

– Giả nhưng mà được việc.

Tử Mai ầm ức trả lời. Đông Nguyên vẫn trêu chọc:

– Được việc rồi quên giả nữa phải không?

Tử Mai nghech mũi lên hỏi lại:

– Sao quên được?

Đông Nguyên nhìn Tử Mai một cách ranh mãnh.

– Quên giả chứ còn gì nữa. Ngủ ở giường Tử Mai nhưng không phải là Khang Tú.

Tử Mai ngượng nghịu xấu hổ muốn chết được. Nghĩ đến lúc sốt mê man, nằm trên giường Khang Tú mà quên hoá trang thành Khang Tú là cô muốn đâm Đông Nguyên cho hả?

– Tại anh mà còn nói nữa à?

Tử Mai buột miệng thốt lên.

Đông Nguyên nhăn mặt hỏi lại:

– Sao lại anh? Anh có làm gì đâu?

– Anh làm cho em bị mắc mưa còn nói nữa hả?

Đông Nguyên nhe răng cười phân bua:

– Tại ông trời làm mưa, chứ đâu phải tại anh.

Nếu ông trời làm mưa không thì đâu có gì để nói. Đằng này... tại Đông

Nguyên làm Tử Mai vừa sợ hết hồn vừa ngượng chín người phải bỏ chạy trong mưa về nhà bị cảm lạnh mới ra nông nổi.

Nhăn mặt, Tử Mai trả lời Đông Nguyên:

– Tại ông trời ít mà tại anh thì nhiều.

Đông Nguyên căc có hỏi:

– Tại anh thế nào, em nói đi! Anh xin nhận tội!

Biết sự ranh mãnh của Tử Mai, Đông Nguyên lắc đầu.

– Thôi tội anh để đó! Em không truy cứu trách nhiệm cũng không làm lớn chuyện đâu.

Đông Nguyên cười hỏi:

– Huê hả em!

– Để đó chứ không huê đâu anh.

Đông Nguyên hạ một câu nhận định:

– Em đúng là “khi con” như hồi còn ở Hàn Quốc.

– Còn anh là...

– Là gì?

– Ông bạn tri kỷ khó ưa của anh Khang Tú.

Đông Nguyên đính chính:

– Em nói sao chứ, Khang Tú rất ưa anh mà!

Tử Mai nhếch mũi lên:

– Còn em không ưa.

– Anh chiều em hơn cả Khang Tú nữa mà không ưa anh sao?

– Anh kiếm chuyện chọc cho em tức rồi làm bộ chiều.

Bất chợt Đông Nguyên đổi giọng:

– Thế anh từ Hàn Quốc lặn lội sang Việt Nam thăm em, em có hoan nghênh không?

– Hoan nghênh tinh thần thăm hỏi của anh.

Đông Nguyên đồng dục đòi quyền lợi:

– Em hãy bắt đền anh!

Đôi mắt Tử Mai tròn xoe lại:

– Bắt đền anh? Đền cái gì?

– Anh vào Sài Gòn tìm em mấy ngày ở trường Đại học thể dục thể thao mà chẳng gặp. Cố ý đón em ở cổng nhưng không thấy.

Tử Mai đáp tỉnh rụi:

– Em có đến trường đâu mà anh gặp?

Đông Nguyên cũng thản nhiên bảo:

– Anh gọi điện hỏi địa chỉ nhà trọ của Tử Mai, Khang Tú ầm ớ chứ có chịu trả lời đâu.

Tử Mai lý giải:

– Làm sao Khang Tú trả lời được vì Tử Mai đang ở nhà chứ đâu có đi ở trọ.

– Và điều quan trọng là Tử Mai đang là Khang Tú. Hi... hi...!

Tử Mai lắc đầu nguầy nguậy:

– Không nhắc chuyện đó nữa nghe.

Đông Nguyên mỉm cười một cách thú vị.

– Phải nhắc để thấy tài năng hoá trang khéo léo của Tử Mai chứ em. Ai cũng ngộ nhận.

– Em chỉ mong ông nội ngộ nhận là được.

– Anh còn ngộ nhận hưởng hồ ông nội.

Tử Mai thở hắt ra:

– Anh ngộ nhận cũng không sao, em chỉ ái ngại cho chị Uyển Hân. Em đâu phải là anh Khang Tú.

Đông Nguyên trấn an Tử Mai:

– Được rồi! Để Khang Tú giải quyết chuyện Uyển Hân.

– Chị Uyển Hân giận bỏ về Long Hải lúc trời khuya tối.

Đông Nguyên bổ sung lời Tử Mai với giọng khôi hài.

– Còn anh giận bỏ vào Sài Gòn tìm Tử Mai lúc sáng sớm.

Tử Mai thích thú buông một chuỗi cười trong vắt.

– Ôi, một mình em có thể làm cho người giận.

Đông Nguyên dứ trán cô:

– Vậy mà ham lắm hả? Thôi lo cho em đi!

– Lo gì hả anh?

– Em đỡ sốt rồi phải không? Đói bụng chưa? Anh đi mua thức ăn.

Tử Mai hơi uể oải.

– Em không đói đâu anh.

– Không đói cũng phải ăn để uống thuốc cho mau khoẻ mạnh.

– Anh nói giống bác sĩ.

– Cũng như em làm bác sĩ cho ông nội vậy.

Nói xong Đông Nguyên xuống căn tin nữa thức ăn cho Tử Mai.

Một lúc sau anh mang lên linh kinh nào cháo, trái cây, bánh kẹo cả nước chanh nữa.

Tử Mai kêu lên:

– Ôi sao anh mua nhiều thứ quá vậy? Em ăn một tuần cũng chưa hết.

Đông Nguyên nheo một bên mắt với Tử Mai.

– Nghe nói em cũng là vận động viên xe đạp leo núi mà! Bao nhiêu thức ăn đây có thấm gì.

Tử Mai xí dãi rồi bảo.

– Em sẽ bảo Út Mén ăn phụ.

Đông Nguyên cười xoa.

– Út Mén phải kiêng ăn, còn em cần ăn nhiều cho mau lớn!

– Em đã lớn rồi anh đừng có dụ...!

Đông Nguyên nháy mắt với Tử Mai:

– Quả thật em lớn rồi! Út Mén đã tả cho anh biết Tử Mai cực kỳ xinh đẹp.

Tử Mai nghịch ngợm hỏi:

– Anh thấy Út Mén tả em xinh đẹp có đúng không.

Đông Nguyên lém lỉnh đáp trả:

– Anh thấy em giả Khang Tú giống y chần.

Lại nói nữa! Tử Mai ngượng ngùng véo cho Đông Nguyên một cái.

Đông Nguyên pha trò:

– Em còn yếu, véo không đau đâu. Cố gắng ăn nhiều cho mau lại sức!

Nói xong Đông Nguyên nhanh chóng múc cháo cho Tử Mai ăn rồi thoăn thoắt gọt cam.

Tử Mai nhìn theo bàn tay Đông Nguyên:

– Coi chừng đứt tay anh.

Đông Nguyên pha trò:

– Trái cam đứt chứ tay anh không đứt đâu.

Tử Mai bị Đông Nguyên ép buộc ăn cháo, ăn cam rồi uống nước chanh nữa.

Cô la ré lên vì no mà anh còn bảo.

– Uống thuốc cho em ngậm viên kẹo trái cây cho đỡ đắng miệng!

– Ngậm kẹo rồi làm sao em nói chuyện!

Đông Nguyên cắc cóc hỏi lại:

– Thế sao hôm nọ không ngậm kẹo mà em cũng chẳng thềm nói chuyện?

Đấm vai Đông Nguyên, Tử Mai phụng phịu:

– Chọc em hả? Bây giờ em nói bù đó.

Nắm nhẹ bàn tay Tử Mai, Đông Nguyên cười khuyến khích.

– Bây giờ có sức rồi, khoẻ rồi hén. Cứ tha hồ nói bù và đấm anh!

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, bất chợt điện thoại di động của Đông Nguyên có tín hiệu.

Đông Nguyên cầm máy lắng nghe.

– Alô, Đông Nguyên đó hả? Mẹ bị tai nạn xe cộ. Con hãy về gấp.

Bối rối và hoảng hốt, Đông Nguyên báo với Tử Mai rồi gọi điện bảo Vú Thơm vào bệnh viện chăm sóc cho Tử Mai, còn anh vội vã thu xếp bay về Hàn Quốc lo cho mẹ.

Tử Mai cũng thức hồi.

– Anh khỏi chờ Vú Thơm. Em ở đây một mình. Anh tranh thủ về thu xếp đồ đạc vào Sài Gòn nhanh đi!

Tuy đốc thúc Đông Nguyên nhưng Tử Mai thấy lòng buồn tênh.

Hai người vừa mới gặp nhau, chuyện trò chưa hết chuyện (lúc trước Tử Mai phải giả Khang Tú cho nên đâu có nói chuyện được, Đông Nguyên phải trở về Hàn Quốc).

Việc trở về là quan trọng, Tử Mai không thể giữ anh được.

Hai người bịn rịn chia tay nhau.

Đông Nguyên dặn dò Tử Mai:

– Em cố gắng giữ gìn sức khỏe nhé! Đừng dầm mưa mà bị cảm lạnh.

– Vâng! Anh đi đường bình yên nghe!

Đông Nguyên bước đi mà lòng đầy lưu luyến.

Vú Thơm vừa vào bệnh viện đã cất tiếng hỏi:

– Con khỏe chưa Tử Mai? Vú lo cho con quá!

– Con khỏe rồi vú. Anh Đông Nguyên đi chưa hờ vú?

– Cậu Đông Nguyên mới vừa đi!

Vú Thơm trả lời rồi nói thêm:

– Nghe gọi điện nhưng vú phải chờ cậu ấy về thu xếp đồ đạc rồi mới đóng cửa vào đây với con được.

Tử Mai ôn tồn bảo:

– Vú khỏi lo cho con! Chắc mai con xuất viện.

Vú Thơm sờ trán Tử Mai:

– Đã khoẻ chưa mà đòi xuất viện? Phải ở đây, hết bệnh mới về.

– Con về lo cho ông nội vú ạ!

Tử Mai trả lời rồi bỗng hỏi Vú Thom.

– Biết con là Tử Mai chứ không phải Khang Tú, ông nội có sao không vú?

– Ông nội giận lắm, la cựa nự mấy chú cháu gạt ông!

Tử Mai lo lắng:

– Rồi ông có sao không vú? Có trở bệnh không?

Vú Thom đáp khẽ:

– Cũng may chú Khang Bình về đến năn nỉ đưa ông đi chữa trị ở bệnh viện Sài Gòn.

Tử Mai ngạc nhiên.

– Ông nội đi Sài Gòn rồi ai lo cho ông?

– Con yên tâm, có Út Mén đi theo chú Khang Bình để lo cho ông.

Tử Mai chép miệng:

– Chẳng biết Út Mén lo thế nào đây!

Vú Thom mỉm cười trấn an:

– Con đừng bận tâm nghĩ ngợi. Út Mén coi vậy chứ cũng biết quán xuyến công việc và chăm sóc người bệnh lắm.

– Vậy là vú ở nhà chỉ có một mình. Vú có sợ không?

Vú Thom mỉm cười:

– Vú quen rồi. Có sợ gì đâu?

Tử Mai than vãn:

– Mọi người đều bận rộn, còn con nằm ở đây.

– Con nằm để chữa bệnh chừng nào hết thì về.

– Ông nội đi chữa bệnh ở Sài Gòn chừng nào về hỏi vú?

Chừng nào ông về vú làm sao biết được. Nhưng vú vẫn ân cần trả lời Tử Mai.

– Chú Khang Bình bảo có đoàn bác sĩ ở Pháp sang phối hợp với bác sĩ Việt Nam chữa trị bằng nhiều phương pháp tân tiến. Chú đưa ông đi điều trị, chừng nào bình phục sẽ về.

Tử Mai quyết định:

– Chừng nào bình phục xuất viện về nhà, con sẽ vào Sài Gòn chăm sóc ông nội.

Vú Thơm tán thành:

– Phải đó! Con sẽ phụ với Út Mén lo cho ông, rồi trở lại trường học hành luôn.

Tử Mai gật đầu:

– Hết hè thì con phải học lại chứ vú.

– Khi nào ông về nhà thì có vú với Út Mén lo.

Chợt nhớ Tử Mai cất tiếng hỏi:

– Vú ơi chú Khang Bình có nói tình hình sức khoẻ của anh Khang Tú thế nào không?

– Cậu ấy vẫn đang điều trị ở bệnh viện Sài Gòn.

Tử Mai bồn chồn:

– Anh Khang Tú vẫn chưa bình phục ư? Con lo quá!

Vú Thơm trấn an Tử Mai:

– Chắc cậu ấy không sao đâu mà. Chú Khang Bình vẫn không có điều gì. Hôm con điện hỏi về tình trạng anh Khang Tú chú bảo chắc phải lâu mới bình phục và chú đồng ý cho con giả dạng anh ấy để nội yên tâm khỏi bệnh.

Vú Thơm buột miệng khen:

– Con giả cậu Khang Tú khéo ghê! Vú còn làm nữa là...

– Anh Đông Nguyên cũng chọc ghẹo con như thế.

Vú Thơm buông lời nhận xét:

– Cậu Đông Nguyên là bạn tốt. Cậu ấy lo cho Khang Tú mà cũng rất lo cho

con.

Tử Mai mỉm cười:

– Thế hả vú?

– Lúc con bị sốt cậu ấy hốt hoảng bế con ra kêu xe đi cấp cứu, vừa hỏi thúc Út Mén soạn đồ. Nó đang phát hoảng vì thấy con không phải là Khang Tú. Mất Tử Mai lại đỏ như gấc chín. Cứ tưởng Vú Thơm và Út Mén đưa cô ra xe.

– Sao vú với Út Mén không đưa con?

– Ôi vú thì lập cập mà Út Mén thì phục phịch chẳng làm được gì.

Nhỏ Út Mén này phục phịch vì không chịu ăn kiêng, mai mốt về Tử Mai sẽ la cho mà biết.

Tử Mai bình phục về nhà, vôi vãi thu xếp vào Sài Gòn. Thăm nom ông nội vài ngày rồi Tử Mai trở lại trường Đại học thể thao tiếp tục học tập.

Tử Mai tích cực lao vào việc học tập để chuẩn bị ra trường.

Vừa học Tử Mai vừa trông tin Đông Nguyên từng ngày.

Đông Nguyên không phone hỏi thăm Tử Mai một lời, cũng chẳng email cho cô.

Giận Đông Nguyên vô cùng, anh đã quên Tử Mai rồi ư? Anh về Hàn Quốc đã bao ngày rồi Đông Nguyên?

Ngày xưa ở Hàn Quốc, hai người thân thiết như anh em ruột. Cùng Khang Tú nữa, bộ ba đi đâu cũng có nhau.

Cùng nhau học tập, chơi đùa, luyện tập thể dục thể thao, tình cảm của Đông Nguyên, Tử Mai và Khang Tú ngày càng gắn bó.

Đông Nguyên cứ gọi Tử Mai là khỉ con. Lúc đầu cô bé phụng phịu hờn dỗi nhưng rồi cũng quen. Khỉ con thì khỉ con.

Đông Nguyên cười và lý giải cho sự nghịch ngợm của mình.

– Tại em tên khỉ con, anh mới gọi.

Tử Mai lại còn vênh mặt lên:

– Em tên Tử Mai chứ khi con đâu.

Bằng giọng ranh ma, Đông Nguyên phiên dịch:

– Tử là con, Mai là khi. Tử Mai là con khi cũng là khi con.

Tử Mai tức tối khóc nhè không chịu. Đông Nguyên cười gỡ tội.

– Anh dịch đúng tên em chứ không gọi bậy đâu. Không tin em hỏi ông nội xem.

Và ông nội cũng trả lời như thế.

Tử Mai đành chấp nhận cái tên khi con ngõ ngõ của mình. Và giao hẹn với Đông Nguyên:

– Chỉ cho một mình anh gọi khi con và chỉ gọi khi chỉ có một mình em.

Đông Nguyên châm chọc:

– Sợ người ta nghe thấy hả khi con?

– Không thêm sợ.

– Tên em rất giống mà sợ gì?

Tử Mai ré lên:

– Anh nói em giống khi con hả?

– Chứ còn gì nữa! Em khi quá chừng.

Về Việt Nam rồi lớn mà có lúc thấy Tử Mai lấy xe cuốc lên núi tập dợt Vũ Thơm cũng la.

– Con gái mà khi quá chừng như con trai vậy.

Chẳng lẽ Tử Mai giống con trai. Tử Mai soi gương. Khuôn mặt thiếu nữ xuân thì, mắt đen, má hồng, môi thắm.

Là con gái nhưng Tử Mai vẫn biến thành con trai. Cô giả Khang Tú thật giống vì ăn mặc quần áo của Khang Tú. Chỉ tiếp xúc với mọi người vào ban đêm nên không ai phát hiện.

Tử Mai không dám nói chuyện vì sợ lộ. Cô giả giọng Khang Tú nói ồm thật

khó khăn.

Cười thầm cho những ngày giả dạng đã qua, Tử Mai bắt đầu lo cho những ngày sắp tới.

Học và trông tin Đông Nguyên dù anh không có dấu hiệu liên lạc. Hồi chưa về Việt Nam anh hay gọi điện cho Khang Tú và Tử Mai, bây giờ nín thinh. Tử Mai đang lo vì tình trạng sức khoẻ của Khang Tú vẫn chưa thuyên giảm. Tai nạn làm Khang Tú bị chấn thương khá nặng.

Chú Khang Bình nói với Tử Mai:

– Có lẽ phải đưa Khang Tú sang Nhật ghép tuỷ cháu ạ. Các bác sĩ bảo ở bên ấy phương tiện thiết bị tối tân.

Tử Mai gật đầu phát biểu:

– Phải đưa anh ấy đi chữa trị ngay đi chú ạ. Tốn kém bao nhiêu cũng phải lo. Ra trường con sẽ đi làm ngay.

Chú Khang Bình bảo:

– Được rồi chú sẽ lo Khang Tú nhưng phải giấu ông nội.

Thế là chú Khang Bình cứ phải nói dối với ông nội là Khang Tú đã bình phục hiện giờ đang tập huấn dài hạn ở nước ngoài.

Tử Mai cũng phụ hoạ với chú Khang Bình nói dối về tình trạng sức khoẻ của Khang Tú cho ông nội yên lòng.

Chú Khang Bình bảo trong trường hợp này nói dối không có tội mà để bảo vệ sức khoẻ của một người.

Ông Khang Liêm được điều trị ở bệnh viện tim có bác sĩ người pháp sang nên sức khoẻ khả quan.

Ông đã bình phục nên đòi về nhà nghỉ ngơi cho khuây khoả.

Buổi chiều, Tử Mai ở trường về nhà xuống bếp. Thấy Vú Thom và Út Mến tất bật chuẩn bị bữa ăn, Tử Mai ngạc nhiên:

– Bộ có tiệc sao làm đồ ăn nhiều vậy vú?

Vú Thơm đang thái thịt ngược mắt lên trả lời:

– Tiệc lớn.

Tử Mai lẩm bẩm:

– Tiệc gì nhỉ? Đâu phải đám giỗ bà nội.

Vú Thơm đáp gọn:

– Thì tiệc mừng ông nội khỏi bệnh.

Đang nhặt rau, Út Mén cũng láu táu xía vô:

– Tiệc này chắc chắn phải mời khách vì ông bảo nấu nhiều món ăn lắm.

Tử Mai tỉnh bơ:

– Khách của ông nội thì ông nội lo.

Út Mén ra vẻ chỉ huy.

– Chị phải phụ với ông tiếp khách chứ?

Tử Mai kêu lên:

– Ôi trời! Mấy ông cụ già mà bắt ta tiếp chắc nghe giảng đạo đây lỗ tay.

Út Mén nhe răng cười trêu chọc:

– Chị có làm gì sai trái đâu mà sợ nghe giảng đạo.

Tử Mai giải thích:

– Ta sợ mấy ông già thích giáo huấn con cháu đó mà.

Vú Thơm góp lời:

– Người lớn giáo huấn con cháu là tốt đó con! Phải nghe!

Tử Mai rụt cổ rên lên:

– Ôi thêm một bà già thích giáo huấn con cháu đây!

Út Mén cười rúc rích:

– Chị không sợ nghe mấy ông già giáo huấn thì phụ bếp với em.

Tử Mai ca cẩm:

– Ôi mới đi học về mệt muốn chết bị bắt phụ bếp!

Út Mén vừa gọt khoai tây vừa chọc Tử Mai.

– Cũng có phần ăn của chị vậy. Muốn ăn phải lăn vào bếp.

Tử Mai lườm lườm Út Mén.

– Câu này để dành cho mi thì đúng hơn.

Út Mén phản đối:

– Sao lại dành cho em. Em ăn kiêng mà.

Tử Mai chỉ trích Út Mén.

– Kiêng của mi là không từ chối bất cứ thứ gì.

– Tại chị chê nên em phải ra công ầm thực giùm chị.

Tử Mai cười hì hì chỉ Út Mén.

– Tốt quá nên phục phịch như hột sấu riêng.

Út Mén nhìn Tử Mai trả đũa:

Hột dàu riêng còn đỡ hơn chị hột mặn.

Tử Mai tức khí cự nự:

– Ta thế này mà hột mặn à?

Đưa mắt nhìn hai cô gái đang cãi cọ, Vú Thơm phản nản:

– Có yên lặng lo phụ vú hay không? Hay là định để bà già này làm một mình?

Liếc mắt nhìn vào chảo cá chiên, Tử Mai cười hỏi:

– Cá chiên xù hả vú? Ngon quá!

Vú Thơm cười đắc ý.

– Còn phải hỏi. Vú làm ngon hơn nhà hàng nữa đó!

– Để con gọt thơm... ủa khóm để vú pha mắm nêm nghe.

Út Mén cười như nắc nẻ vì nghe Tử Mai dài giọng cử tiếng thơm dùng tiếng khóm...

Vú Thơm nhắc nhở:

– Út Mén nhanh lên lo vẩy rau, sắp bánh tráng rồi dọn bàn ăn đi!

Út Mén rên rỉ:

– Sao phần con nhiều việc quá vậy?

Tử Mai vỗ vai Út Mén:

– Làm nhiều cử động cho thon thả, cho Mén bớt.

Út Mén lườm lườm Tử Mai:

– Còn chị hột mận coi chừng đó!

Không đếm xỉa đến lời của Út Mén, Tử Mai hỏi Vú Thơm:

– Có món cá chiên xù thôi hả vú?

– Còn gỏi tôm, lẩu đặc sản nữa kìa.

Tử Mai ôm vai Vú Thơm:

– Vú giỏi ghê! Làm đủ thứ món.

Vú Thơm vờ hỏi:

– Định khen nịnh rồi không làm phụ vú hả cô chủ nhỏ?

Nói thế chứ Tử Mai cũng phụ với Vú Thơm và Út Mén một tay cho xong việc.

Vừa làm công việc Tử Mai vừa suy nghĩ vẩn vơ. Khách ông nội mời là ai đây? Sao không nghe ông nội báo trước? Hay là thấy Tử Mai bận học hành thi cử, ông không nói gì.

Chắc ông nội mời nhưng ông bạn một thời đưa xe cuộc leo núi như ông. Hết bệnh rồi. Nhớ bạn xưa. Ông mời họ đến nhà chơi để ôn lại những kỷ niệm vàng son của thời đưa xe đạp.

Công việc làm bếp đã kết thúc. Bữa ăn thịnh soạn được dọn lên.

Tử Mai đi tắm. Nước từ vòi hoa sen toả khắp người làm cho cô sáng khoái, dễ chịu vô cùng.

Vào Sài Gòn nhớ biển Vũng Tàu. Có lẽ tuần tới rủ Út Mén về tắm biển một ngày cho thoải thích.

Nước mát rượi, Tử Mai muốn ở mãi trong phòng tắm, Út Mén bên ngoài réo to:

– Tử Mai nhanh lên cho em tắm, còn phụ chị tiếp khách nữa chứ.

Tử Mai cũng trả lời Út Mén thật to:

– Ta ra ngay! Đừng có hỏi.

Tử Mai tắm xong hỏi ông Khang Liêm:

– Máy giờ khách đến hả ông?

Ông Khang Liêm đáp nhanh:

– Bây giờ.

Tử Mai tò mò:

– Khách nào vậy ông? Phải mấy ông bạn cùng thời đua xe đạp của ông không?

Ông Khang Liêm phẩy tay:

– Bí mật! Đừng có hỏi.

Tử Mai cười khúc khích:

– Có máy ông bạn già của nội mà làm gì bí mật dữ vậy?

Ông Khang Liêm nghiêm nghị nhắc nhở:

– Lo chuẩn bị các thứ chu đáo cho ông đi!

Út Mén ra đến lầu tầu trả lời để chứng tỏ sự có mặt của mình.

– Chuẩn bị xong cả rồi ông ạ! Chỉ còn chờ ăn thôi!

– Chuẩn bị rồi thì tốt.

Ông Khang Liêm vui hân lên. Nét mặt hồng hào tinh thần phấn chấn.

– Tử Mai soạn bộ quần áo mới thay cho ông.

– Ông phải ăn mặc tươm tất đẹp để tiếp bạn quý.

Ông Khang Liêm cười hóm hỉnh:

– Ông sao cũng được! Lo cho con kia cháu nội!

Mọi người đều xuống phòng khách trong niềm hân hoan cùng ông Khang Liêm.

Đúng bảy giờ!

Chiếc xe đời mới màu đỏ lửa bóng lộn xuất hiện trước cổng.

Chuông cổng reo vang.

Vú Thom lật đật ra mở cổng mời khách.

Chiếc xe tiến vào.

Không phải mấy ông già.

Hai người đàn ông, một trung niên, một còn trẻ bệ vệ bước vào trong.

Ông Khang Liêm lặn xe ra niềm nở tiếp khách.

– Chào chú!

– Chào ông!

Ồ hai cha con đến đúng hẹn quá! Vào đây! Vào đây!

Tử Mai trở mắt nhìn khách của ông nội.

Không phải mấy ông bạn già như Tử Mai nghĩ đến.

Ai thế nhỉ?

Sự thắc mắc của Tử Mai có lời giải đáp ngay khi ông Khang Liêm gọi cô lại.

– Tử Mai lại đây nội giới thiệu. Đây là Hạo Thanh nhà thiết kế trang phục thể thao. Hạo Thanh con của bác Hạo Tâm, nhà tài trợ chính cho các cuộc đua của ông nội ngày xưa.

Tử Mai lịch sự cất tiếng chào hai người khách.

– Chào bác! Chào anh!

Một luồng điện từ mắt Hạo Thanh chiếu vào Tử Mai khiến cô bối rối.

Ông Khang Liêm tươi cười phấn khởi:

– Mời ngồi! Chúng ta cùng nâng ly.

Chủ và khách cùng ngồi vào bàn ăn. Ông Khang Liêm rồi rít gọi:

– Vú Thom, Út Mén đâu tiếp khách nhanh lên. Lấy bia ra mời khách.

Hạo Thanh lên tiếng:

– Ông để chúng tôi tự nhiên!

Vú Thom mang bia ra khui.

Ông Khang Liêm bảo:

– Mời khách chứ tôi không uống được bia. Nước trà, nước suối thôi.

Vú Thơm đặt ly trà nơi tay ông.

Út Mén lau chén đĩa mời khách.

Từ Mai nín thính và lòng đầy thắc mắc. Không hiểu ông nội lại mời hai người khách này? Nhà thiết kế quần áo thể dục thể thao đến đây làm gì?

Ông Khang Liêm mời khách cầm đĩa.

Câu chuyện giữa khách và chủ bắt đầu nổ ran.

Ông Hạo Tâm giới thiệu thêm về con trai một cách tự hào.

– Hạo Thanh ở Singapore về Việt Nam lập hãng sản xuất quần áo thể dục thể thao.

Ông Khang Liêm khen ngợi.

– Tuổi trẻ tài cao.

Ông Hạo Tâm bồi tiếp:

– Hạo Thanh vừa là nhà thiết kế trang phục thể dục thể thao vừa làm giám đốc công ty sản xuất điều hành công việc.

Ông Khang Liêm kêu lên:

– Nhiều công việc quá sao cháu làm xuê?

Hạo Thanh đáp với vẻ cao ngạo:

– Con có trợ lý giám đốc, thư ký riêng, có máy vi tính có đội ngũ công nhân may... việc gì làm cũng được ông ạ!

– Giỏi giang như cháu chẳng mấy chốc công ty sẽ phát triển mạnh. Sản phẩm sẽ nổi tiếng khắp.

Ông Hạo Tâm bày tỏ:

– Sản phẩm sản xuất ra nhiều có chất lượng. Vấn đề là làm sao đến tay người tiêu dùng nhanh chóng và ai cũng biết đến.

Hạo Thanh nhanh nhẹn đáp lời cha:

– Cần phải quảng cáo sản phẩm đó ba.

Ông Hạo Tâm gật đầu:

– Thì cần phải quảng cáo. Nhưng quảng cáo thế nào để sản phẩm bán chạy khắp nước là điều chúng ta phải bàn.

Hạo Thanh nhắc nhở ông Hạo Tâm.

– Ba hãy bàn với ông đi!

Ông Hạo Tâm nói nhanh với ông Khang Liêm.

– Chúng tôi muốn bàn với chú một việc.

Ông Khang Liêm vội bảo:

– Việc gì chú cứ nói! Hai cha con đến đây là tôi rất vui.

Ông Hạo Tâm nói thẳng:

– Chúng tôi muốn nhờ uy tín vua xe đạp ngày xưa của chú và hiện nay là “vua xe đạp leo núi” của Khang Tú để quảng cáo thời trang sản phẩm thể dục thể thao.

Ông Khang Liêm ra vẻ đồng ý.

– Được! Được! Chú vẫn nhớ đến ông cháu tôi rất tốt. Quảng cáo trang phục thể thao thì còn gì bằng.

Ông Hạo Tâm giải thích:

– Chúng tôi phải lựa chọn người quảng cáo chứ không mời bừa bãi đâu.

Ông Khang Liêm gật gù tán thành:

– Tôi biết! Tôi vẫn luôn nhớ chú đã tài trợ cho các cuộc đua của chúng tôi ngày trước.

Ông Hạo Tâm hớn hờ nói tiếp:

– Con trai tôi bây giờ cũng thế, luôn tài trợ các cuộc đua thể thao và làm công tác từ thiện.

Hạo Thanh lên tiếng ngay:

– Cháu luôn góp sức, góp tiền tài trợ giúp người khác.

- Cháu biết quan tâm đến người khác là tốt.
- Ông đồng ý quảng cáo sản phẩm của công ty cháu nghe ông!

Ông Khang Liêm gật đầu nhưng lại phân vân:

- Được thôi nhưng bây giờ ông già rồi, quảng cáo sao được?

Ông Hạo Tâm nói nhanh:

- Chú có uy tín vua xe đạp một thời nổi danh.

Hạo Thanh bồi thêm:

- Hiện tại là Khang Tú với danh hiệu “vua xe đạp leo núi”. Khang Tú quảng cáo trang phục thể thao là rất phù hợp.

Ông Khang Liêm lên tiếng:

- Hiện giờ Khang Tú còn đi tập huấn ở nước ngoài chưa về.

Hạo Tâm nhanh nhẩu trả lời:

- Chẳng nào “vua xe đạp leo núi” về tiến hành quảng cáo sản phẩm ngay.

Rồi anh ta thông thêm:

- Cũng có thể cháu gặp anh ấy chụp ảnh rồi lắp ghép qua sản phẩm đưa vào mạng vi tính xử lý.

Ông Khang Liêm cười khà khà ra vẻ thích thú.

- Thời đại khoa học tiên bộ, cái gì cũng giải quyết được tất.

Hạo Thanh cũng thích thú nói thêm:

- Bây giờ thời đại công nghệ thông tin, vi tính thịnh hành mọi việc càng giải quyết nhanh gọn đó ông.

Rồi anh chàng nói thao thao về phần mềm, phần cứng của máy vi tính, ông Khang Liêm nghe mà chẳng hiểu gì.

Hạo Thanh lại tiếp tục giới thiệu về công việc thiết kế trang phục thể dục thể thao của anh một cách rành rẽ. Chẳng biết có phải để phô trương với ông cháu Tử Mai không?

Suốt bữa ăn Tử Mai chỉ ngồi im nghe ông nói và hai vị khách nói thao thao

bất tuyệt.

Tử Mai đã biết rõ mục đích của họ khi đến gặp ông Khang Liêm. Tử Mai chẳng có ý kiến cũng chẳng có gì bàn bạc cùng họ. Cô lơ đãng nhìn quanh. Ông Khang Liêm như nhớ nhiệm vụ chủ nhà, vội mời khách cầm đũa.

– Hai cha con cầm đũa đi chứ! Xem thức ăn bà bếp và cô cháu nội tôi nấu thế nào. Chắc là thua nhà hàng rồi.

Hạo Thanh đáp với giọng cao ngạo:

– Cháu dự chiều đãi tiệc tùng mãi ở nhà hàng cũng chán. Lâu lâu được thay đổi khẩu vị tại gia cũng thích lắm chứ.

Ông Khang Liêm vui vẻ:

– Vậy cháu cứ tự nhiên thưởng thức nhé!

Hai cha con ông Hạo Tâm vui vẻ thưởng thức các món ăn và bàn chuyện rất thoải mái với ông Khang Liêm.

Chủ khách rất tâm đắc nói hoài không hết chuyện.

Ông Hạo Tâm nâng ly cùng ông Khang Liêm rồi tươi cười bảo:

– Việc quảng cáo sản phẩm xem như đã bàn xong. Chắc chắn nhờ uy tín của chú và hình ảnh của “vua xe đạp leo núi” mà trang phục thể thao sẽ đắt như tôm tươi cho xem.

Hạo Thanh gật gù với vẻ đắc ý.

– Chắc chắn rồi đó ba! Có uy tín của ông quảng cáo sản phẩm do con thiết kế sẽ không đủ cung cấp cho thị trường tiêu thụ đấy.

Ông Khang Liêm ân cần:

– Vậy cháu phải sản xuất cho nhiều vào.

Mọi người cùng cười sảng khoái. Cứ như là công việc đã thành công rực rỡ vậy.

Không ai đá động đến Tử Mai. Cũng chẳng sao! Vì công việc mọi người bàn bạc có liên quan gì đến cô đâu.

Tử Mai thấy rất tự do... ăn. Mặc cho ông Khang Liêm và khách bàn bạc mọi chuyện, cô rất thản nhiên.

Không ai chú ý đến sự có mặt của Tử Mai thì Tử Mai cũng chẳng chú ý đến ai.

Tuy nhiên một mình Tử Mai ăn uống, cô cũng ngượng ngập vô cùng.

Út Mén không ngồi cùng với Tử Mai mà lên ra sau rồi. Vậy mà nói phụ với Tử Mai tiếp khách!

Nhỏ Út Mén sẽ biết tay Tử Mai.

Bất chợt Tử Mai ngẩn lên, cô bắt gặp tia mắt như luồng điện của Hạo Thanh chiếu vào cô. Ôi đôi mắt như có nam châm cuốn hút lạ kì và nụ cười của Hạo Thanh nữa.

Có lẽ này giờ mãi mê nói chuyện về công việc làm ăn, nghề nghiệp mà Hạo Thanh quên hẳn Tử Mai.

Hay anh chàng muốn giới thiệu cho Tử Mai biết tài năng của giám đốc kiêm nhà thiết kế trang phục thể dục thể thao.

Dù lý do gì thì bây giờ Hạo Thanh cũng biết trước mặt anh có một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Anh hào phóng tặng cho Tử Mai một nụ cười đầy tự hào của gã đàn ông biết mình điển trai, hào hoa, cử chỉ garland hết chỗ chê, Hạo Thanh ân cần gấp thức ăn cho Tử Mai:

– Mời cô!

Trái tim con gái chao đảo mấy nhịp. Không thể làm ngơ trước thái độ lịch lãm đầy nam tính của chàng thiết kế trang phục thể dục thể thao, Tử Mai mỉm cười đáp trả.

Hạo Thanh vẫn nở nụ cười quyến rũ với giọng ngọt lịm.

– Cô gì nhỉ?

Nghe Hạo Thanh hỏi Tử Mai, ông Khang Liêm mới chợt nhớ ông mãi lo mừng khách mà chưa giới thiệu cháu nội với khách.

Ông vội lên tiếng đáp thay Tử Mai:

– Cháu nội ông tên Tử Mai, đang học trường Đại học thể dục thể thao.

Chẳng biết nghĩ gì mà Hạo Thanh reo lên một cách thích thú.

– Tử Mai học thể dục. Ôi tuyệt quá!

Và anh chàng lại garland gấp cho Tử Mai con tôm đỏ hồng.

– Tử Mai dùng đi!

Ông Khang Liêm vội kêu lên:

– Ôi chủ nhà phải mời khách chứ sao ngược lại thế này? Tử Mai con gấp đãi Hạo Thanh đi!

Hạo Thanh cười tít mắt vì được chiếu cố đặc biệt. Nhưng vờ bảo:

– Ông để cháu tự nhiên! Cháu gấp cho Tử Mai là phải thôi. Cả bàn tiệc chỉ có Tử Mai là phụ nữ.

Ông Hạo Tâm tiếp lời con trai:

– Và phụ nữ thì phải được quan tâm hả con?

Hai người đàn ông cười xoà. Tử Mai bẽn lễn nhìn xuống rồi lại ngược lên chạm phải tia nhìn nóng bỏng của Hạo Thanh.

Giọng Hạo Thanh dịu ngọt vang lên:

– Phụ nữ được quan tâm chăm sóc ưu tiên phải không Tử Mai?

Tử Mai mỉm cười nhẹ nhàng:

– Tử Mai không mong điều đó!

Hạo Thanh hỏi một cách châm chọc:

– Chẳng lẽ Tử Mai không phải là phụ nữ?

Tử Mai phật ý hỏi vặn lại:

– Anh thấy Tử Mai không phải là phụ nữ sao?

Mắt Hạo Thanh nhìn Tử Mai rất chăm chú làm cô ngượng ngịu quá đỗi.

Giọng Hạo Thanh vang lên văn vẻ:

– Tử Mai là một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. Một bông hoa đầy sắc thắm đưa

hương.

Tử Mai lúc lắc mái tóc, một cử chỉ thật duyên dáng.

– Tử Mai không như anh nói đâu.

Hạo Thanh đầy vẻ nịnh đầm:

– Còn hơn thế nữa kìa! Tử Mai không thấy mình xinh tươi như bông hoa sao?

Trái tim con gái thoáng vui vui vì được khen tặng, Tử Mai nhìn Hạo Thanh khẽ chớp mi.

Hai người vừa ăn vừa nghe hai người trẻ nói chuyện.

Bữa ăn kết thúc. Mọi người uống trà đàm đạo.

Hạo Thanh rủ Tử Mai ra trước sân trò chuyện.

Hạo Thanh rủ rê:

– Hôm nào em đến nhà anh chơi. Căn biệt thự rộng lắm. Có hoa viên cây cảnh như ở công viên, tha hồ nhìn ngắm.

Tử Mai cũng giới thiệu:

– Căn biệt thự của nội em ở Vũng Tàu cũng rộng lắm. Nhà này chỉ ở tạm để ông nội chữa bệnh, còn em đi học.

Hạo Thanh thích thú bảo:

– Hôm nào anh đi Vũng Tàu tắm biển ghé nhà nội em được chứ.

– Tất nhiên là được!

Hạo Thanh lại tỏ vẻ garland.

– Anh xin lỗi nhé! Lúc nãy anh mãi mê nói chuyện mà bỏ quên em.

Tử Mai ra chiều thông cảm:

– Anh có chuyện cần bàn với ông nội mà!

– Nhưng anh vẫn nhìn thấy cô Tử Mai kiêu diễm đang đối diện.

Tử Mai cười cười:

– Chúng tớ là anh đâu có quên.

Hạo Thanh ân cần hỏi thăm Tử Mai:

– Tử Mai còn học bao lâu?

– Em sắp ra trường rồi.

– Thế thì tuyệt quá.

Tử Mai nhẹ nhàng bày tỏ:

– Em cũng mong sớm ra trường, tìm việc làm.

Hạo Thanh bật hỏi:

– Tử Mai học trường thể dục thể thao tính theo nghề ông nội và anh trai hả?

– Em tập đua xe vui chơi. Còn công việc gì thì tính sau.

Hạo Thanh mời mọc ngay:

– Em hãy về công ty của anh nhé!

Tử Mai trầm tư:

– Em chưa biết nữa!

Hạo Thanh hứa hẹn:

– Anh sẽ luôn ưu tiên và tạo mọi điều kiện thuận lợi cho em làm việc.

Chưa dự tính về công việc làm, cũng chẳng biết Hạo Thanh hứa hẹn cho cô

làm công việc gì mà tạo điều kiện ưu tiên, Tử Mai lơ đãng:

– Em chẳng biết có làm được việc gì cho công ty anh. Thôi khoan bàn chuyện đó đã.

Hạo Thanh gật gù:

– À phải chúng ta mới gặp nhau lần đầu. Hãy kể về em đi!

Tử Mai lắc đầu:

– Em chẳng có gì để kể đâu.

Hạo Thanh cười hóm hỉnh:

– Cháu nội của ông vua xe đạp leo núi. Bây giờ lại em vua xe đạp leo núi mà không có gì để kể ư?

Tử Mai lém lỉnh đáp trả:

– Ông nội và anh trai em mới có thành tích đua xe để kể, chứ em đâu có gì mà kể.

Hạo Thanh bông đùa:

– Kể thành tích học tập của em đi!

Tử Mai reo lên:

– Ôi anh có phải nhà tài trợ, hội khuyến học không mà bắt em báo cáo thành tích học tập?

– Vậy hãy kể thành tích em đốn ngã bao nhiêu cây si đi!

Hiểu ý Hạo Thanh nhưng Tử Mai vẫn tròn mắt hỏi:

– Anh nói mới lạ. Em có đốn ngã cây si nào đâu?

– Chưa hả? Vậy anh tình nguyện làm cây si nhé!

Tử Mai chưa kịp trả lời Hạo Thanh thì ông Hạo Tâm đã ra đến gọi anh chàng về.

Hạo Thanh vẫy tay tạm biệt Tử Mai.

– Chào nhé Tử Mai! Hẹn gặp lại!

Có phải vì cái hẹn gặp lại mà liên tiếp mấy hôm sau, ngày nào Hạo Thanh cũng nhà gặp Tử Mai và tán tụng cô:

– Em có một thân hình lý tưởng, mặc trang phục thể thao do anh thiết kế là hết sẩy luôn.

Môi Tử Mai phớt nhẹ một nụ cười.

– Các cô người mẫu mới mặc hết sẩy.

Hạo Thanh vẫn tiếp tục tán tụng:

– Các cô người mẫu mặc không đẹp bằng em đâu.

– Các cô người mẫu mà nghe anh nói thế sẽ kiện anh đấy.

– Kiện sao?

– Người ta thi người mẫu để biểu diễn thời trang các loại mà anh cho là mặc không đẹp.

Hạo Thanh vẫn một mực:

– Nhưng họ mặc trang phục thể thao không bằng em đâu.

Rồi đột ngột Hạo Thanh đề nghị.

– Em làm người mẫu quảng cáo trang phục thể thao của anh nghe!

Tử Mai lắc đầu:

– Khi không làm người mẫu ngang xương. Đâu có được!

Hạo Thanh cố thuyết phục:

– Em quảng cáo trang phục thể thao của anh là hết sẩy luôn.

Tử Mai tinh nghịch hỏi:

– Rủi em quảng cáo làm sản phẩm của anh bán ế thì sao?

Bằng giọng tự tin Hạo Thanh đáp nhanh.

– Làm gì có chuyện đó? Em là sinh viên trường thể dục thể thao quảng cáo là rất thích hợp.

– Em không biết có thích hợp không nữa.

Hạo Thanh bồi thêm:

– Chắc chắn mà. Em lại là em, cháu của vua xe đạp leo núi nữa. Em mặc sản phẩm do anh thiết kế bảo đảm các cô gái sẽ bắt chước ào ào mua sắm trang phục thể thao cho mà xem.

Tử Mai nói nửa đùa nửa thật.

– Vậy anh nên sản xuất cho nhiều nhiều để bán.

Nét mặt Hạo Thanh hớn hờ sáng ngời.

– Tất nhiên. Anh còn thiết kế nhiều kiểu trang phục mới lạ nữa. Chỉ cần em nhận lời quảng cáo.

Tử Mai nghĩ ngợi:

– Em chưa biết tính sao.

– Còn tính gì nữa! Nhận lời anh nghe!

Như sợ Tử Mai không nhận lời, Hạo Thanh buông giọng hứa hẹn thẳng

thần:

– Anh sẽ trả thù lao đầy đủ mấy xuất quảng cáo cho em.

Tử Mai thầm nhủ. Tất nhiên! Bỏ thời gian công sức ra làm việc quảng cáo thì phải nhận thù lao chứ có ai làm không?

Tử Mai vẫn không biết có nên nhận lời Hạo Thanh hay không? Cô rất lưỡng lự vì xem ra công việc quảng cáo này Tử Mai cũng không thích lắm.

Bỗng dưng mặc quần áo thể dục thể thao, rồi nói những câu khen ngợi trang phục mình đang mặc như quảng cáo trên ti vi thật kỳ kỳ. Chắc Tử Mai không làm được.

Thấy Tử Mai do dự không trả lời, Hạo Thanh thúc giục thêm.

– Nhận lời nhé! Em mà quảng cáo trang phục thể thao của anh thì tuyệt vời biết bao. Chúng ta sẽ phối hợp làm ăn chặt chẽ. Công ty anh mà ăn nên làm ra thì thù lao của em ngày càng cao.

Nghe mà nôn nao vì Tử Mai cũng cần làm việc để có thù lao.

Nhưng nghe giọng điệu cao ngạo của Hạo Thanh, Tử Mai khó chịu làm sao.

Thôi mặc cho anh ta đề nghị chuyện đó tính sau?

– Anh sẽ đưa em đi chụp ảnh quảng cáo nghe Tử Mai!

Hạo Thanh tưởng Tử Mai đã đồng ý quảng cáo sản phẩm cho anh rồi hay sao ấy.

Tử Mai thờ ơ hỏi:

– Chụp ảnh quảng cáo à? Sao phải chụp?

Hạo Thanh bật cười trước vẻ ngây ngô của Tử Mai.

– Em giới thiệu thì phải mặc nhiều kiểu trang phục thể thao để quảng cáo chứ sao?

Đưa mắt ngắm nghía Tử Mai, Hạo Thanh bồi thêm.

– Vóc dáng của em mặc bộ trang phục nào cũng gợi cảm và hết sảy luôn.

Tử Mai buông gọn:

– Em chưa mặc nên chẳng biết có hết sảy không?

Hạo Thanh cười mơn:

– Em chưa mặc nhưng anh đã thấy rất tuyệt!

Đúng là ba xạo, Tử Mai xí dãi không nói gì.

Hạo Thanh thú vị nói thêm.

– Trang phục thể thao thành công, anh sẽ thiết kế thời trang áo tắm tung ra thị trường nữa đó.

Tử Mai tinh nghịch bảo:

– Chúc ông vua quần áo thành công!

Hạo Thanh bật cười sảng khoái, rồi cất giọng dịu dàng mời Tử Mai.

– Chúng ta sẽ đi ăn nhà hàng để chúc mừng sự hợp tác với nhau.

Tử Mai hỏi lại:

– Em có hợp tác gì đâu!

Hạo Thanh hào hứng tuyên bố:

– Từ nay em và anh sẽ hợp tác làm ăn.

Tử Mai vẫn lắc đầu:

– Việc đó em không hứa, để ra trường rồi tính.

– Vậy trước mắt chúng ta đi ăn. Anh không muốn nghe em từ chối đâu.

Hai người cùng đi đến nhà hàng. Hạo Thanh muốn chứng tỏ cho Tử Mai thấy cuộc sống vương giả và sự hào phóng của anh.

Đưa tờ thực đơn cho Tử Mai rồi anh hỏi:

– Gọi tất cả nhé!

– Ăn sao hết?

Nheo một bên mắt với Tử Mai, Hạo Thanh châm chọc:

– Bộ em ăn kiêng sao mà không hết? Anh thấy em rất thon thả chứ không có béo phì đâu.

Tử Mai mỉm cười giải thích:

– Tại ăn không hết chứ em không sợ béo phì đâu.

Hạo Thanh gọi nhân viên nhà hàng mang thức ăn lên. Cá nướng, thịt bò cuộn Jambon, hạt sen hầm gà...

– Em ăn xem giống thức ăn hôm nọ ở nhà em không nhé!

Tử Mai nhún nhường!

– Thức ăn ở nhà em không ngon bằng nhà hàng đâu.

Hạo Thanh vui vẻ:

– Ngon chứ! Món nào cũng có chất lượng. Ông nội em bảo do bà bếp và em nấu mà.

– Em phụ với Vú Thơm chứ có biết làm gì đâu.

– Phụ được là rất tốt. Có những cô tiểu thư nhà giàu chẳng biết phụ nữa kìa!

Không biết Hạo Thanh nói ai, mấy cô tiểu thư nhà anh? Hay là mấy cô người yêu của anh? Giám đốc kiêm nhà thiết kế trang phục tài năng, hẳn là có nhiều cô ngưỡng mộ?

Muốn hỏi Hạo Thanh nhưng Tử Mai nghĩ chẳng việc gì phải hỏi.

Hạo Thanh vừa gấp thức ăn cho Tử Mai vừa quan sát cô.

Cô gái trước mặt anh vừa xinh đẹp vừa có ưu điểm là con em của vua xe đạp leo núi.

Hạo Thanh sẽ nhờ uy tín của ông nội và anh Tử Mai để quảng cáo sản phẩm thể dục thể thao. Quần áo và các vật dụng khác. Chính bản thân Tử Mai cũng sẽ là người quảng cáo tuyệt vời cho anh.

Sản phẩm của công ty Hạo Thanh tha hồ mà bán chạy và sẽ đánh bại trang phục của các hãng khác. Hạo Thanh tha hồ hốt bạc.

Rời nhà hàng, Hạo Thanh đưa Tử Mai đi chơi, rủ cô đi mua sắm.

Tử Mai ngạc nhiên:

– Hôm nay ông giám đốc hãng trang phục thể dục thể thao rảnh lắm ư?

Hạo Thanh kiêu hãnh đáp:

– Công việc tất bật nhưng vì em, anh sẽ rảnh. Anh rất vui khi mời em cùng cộng tác với hãng Á Đông của anh.

Tử Mai không nói gì. Sao Hạo Thanh cứ nghĩ là cô cùng cộng tác làm ăn với anh?

Hạo Thanh tiếp tục buông giọng cao ngạo của một giám đốc.

– Anh làm giám đốc điều hành còn mọi công việc có nhân viên làm cả.

Guồng máy làm việc của hãng Á Đông rất trôi chảy. Anh không có mặt ở hãng, một ngày hay mấy ngày cũng chẳng ảnh hưởng gì cả. Còn công việc thiết kế anh đưa lên vi tính và làm ở nhà.

Tử Mai buột miệng:

– Thế à?

Hạo Thanh đắc ý rủ:

– Hôm nào anh đưa em tham quan hãng Á Đông nhé! Bảo đảm em sẽ muốn làm việc ngay.

Tử Mai hồn nhiên hỏi:

– Thế hãng có gì mà hấp dẫn thế?

Hạo Thanh đáp tinh bơ:

– Có anh!

Mặt Tử Mai nóng bừng lên. Anh chàng thật là trâng tráo, cũng cao ngạo hết chỗ chê. Làm như anh ta ngon lành lắm vậy.

Ra vẻ thản nhiên, Tử Mai cất tiếng hỏi châm chọc.

– Vậy chắc hãng của anh phụ nữ làm không hả?

Không nghĩ Tử Mai châm chọc, Hạo Thanh cười đáp:

– Có nam giới làm nữa chứ, các kỹ thuật viên, công nhân khuôn vác kiện hàng. Em muốn biết số người làm để gia nhập hả?

Tử Mai đính chính:

– Tại nghe anh nói em cứ ngỡ hãng của anh chỉ có phụ nữ.

Hạo Thanh hóm hỉnh bảo:

- Nơi nào cũng có cả âm dương.
- Âm thịnh dương suy hay ngược lại?
- Cả hai cùng thịnh.

Hạo Thanh trả lời rồi nói thêm.

- Như vậy mới công bằng.

Tử Mai đưa ý kiến.

- Em thấy ở nơi làm việc hay bất cứ nơi đâu cũng phụ nữ nhiều hơn nam giới.
- Em chưa đi làm việc sao biết.
- Nhìn thấy thực tế.
- Cứ cho là phụ nữ nhiều hơn nam giới đi!
- Như vậy là bên thừa bên thiếu.
- Bởi vậy mới có cảnh một ông nhiều bà.

Tử Mai hỏi vặn lại.

- Dường như người đàn ông nào cũng thích cảnh đó.

Hạo Thanh phân bua:

- Anh không có à nha!
- Anh không ngoại lệ đâu.
- Thật ra cảnh này từ ngày cha ông ta đã thực hiện rồi: “traí năm thể bảy thiệp”.

Tử Mai chặn lại ngay.

- Đó là quan niệm của những gã đàn ông tham lam.

Hạo Thanh đắc ý bảo:

- Chính ngày tảo quân cũng đã như vậy. Đâu phải ông ấy tham.

Tử Mai nhận định.

- Tảo quân vì hoàn cảnh trở trêu chứ ông ấy không muốn thế đâu. Anh đừng

viện vào ông ấy để bắt chước.

Hạo Thanh bật cười:

– Anh đâu có định bắt chước táo quân.

Tử Mai thốt lên:

– Làm giám đốc như anh còn hơn táo quân nữa kìa.

– Ôi sao em nói thế?

– Em nghĩ anh là giám đốc kiêm nhà thiết kế tài năng cũng là một ngôi sao, chắc chắn nhiều fan ái mộ lắm.

– Được ái mộ thì tốt chứ sao?

Tử Mai lý sự:

– Nhưng được phụ nữ ái mộ và giành nhau thì không tốt đâu.

Hạo Thanh thắc mắc hỏi:

– Sao em biết? Bộ có kinh nghiệm hả?

Tử Mai lý sự:

– Em đâu phải mấy gã đàn ông ngôi sao mà có kinh nghiệm.

Đưa mắt nhìn Tử Mai, Hạo Thanh buông lời hứa hẹn:

– Yên chí đi, anh không phải là ngôi sao được nhiều fan phụ nữ ái mộ.

– Phải hay không thì đó là chuyện của anh.

– Anh muốn nói cho em biết.

– Em đâu cần biết điều đó.

– Thế mà anh tưởng em quan tâm đến anh, muốn biết về anh.

– Anh đừng đặt mình cao quá nhé dù là giám đốc.

– Anh đâu có đặt mình cao quá, chỉ muốn nói vấn đề hợp tác với em về quảng cáo.

Hạo Thanh vẫn nhắc đến chuyện quảng cáo nữa!

Tử Mai nói khẽ:

– Em chưa biết có nhận lời anh không.

Hạo Thanh mỉm cười:

– Nhận đi! Mai anh đến đưa em đi chụp ảnh. Anh sẽ làm lịch luôn nữa đó. Chưa muốn nhận lời Hạo Thanh, Tử Mai không biết hỏi ý kiến ai. Ông nội thì chắc chắn khuyến khích cô nhận lời rồi.

Tử Mai tìm thầy Xuân Lãng là huấn luyện viên của Khang Tú để hỏi ý kiến:

– Giám đốc hãng sản xuất quần áo thể dục thể thao mời em quảng cáo sản phẩm, có nên nhận lời không thầy?

Thầy Xuân Lãng đáp nhanh:

– Giám đốc Hạo Thanh là một người khá nổi tiếng. Cậu ta trẻ tuổi, tài cao sớm thành đạt.

Tử Mai cười bảo:

– Em hỏi ý kiến thầy mà thầy lại khen ngợi anh ta nức nở.

Thầy Xuân Lãng vui vẻ bảo:

– Thầy thấy sao nói vậy. Khen trước rồi đưa ý kiến sau.

Tử Mai nôn nóng hỏi:

– Vậy ý kiến của thầy thế nào? Thầy nói cho em biết đi!

Thầy Xuân Lãng giơ tay lên:

– Khoan đã! Thầy nói chưa hết.

– Ủa! Thầy còn nói gì?

Tử Mai rất tự nhiên, thân mật với thầy Xuân Lãng vì thầy là huấn luyện viên của Khang Tú rất thân thiết với gia đình.

Thầy Xuân Lãng cười cười:

– Thầy nói về Hạo Thanh chưa hết mà.

Tử Mai vờ ngoan ngoãn nghiêm túc: - thầy nói đi, em nghe giảng bài đây.

Thầy Xuân Lãng dứ dứ tay trước mặt Tử Mai.

– Đừng méo mó. Thầy có giảng bài đâu mà nghe!

Tử Mai lém lỉnh:

- Không giảng bài, thầy cũng đừng giảng đạo nghe.
- Bộ em hay bị nghe giảng đạo lắm hả?
- Thầy quên em sống với ông nội sao? Mấy ông già ưa giáo huấn lắm.

Thầy Xuân Lãng hóm hỉnh hỏi:

- Ông nội không bắt em trở thành vua xe đạp leo núi chứ.

Tử Mai kêu lên:

- Ở nhà đã có hai vua rồi thầy ơi. Em sợ làm vua lắm.

Thầy Xuân Lãng đùa vui:

- Vậy em làm hoàng hậu!
- Hoàng hậu không vua há thầy.
- Hoàng hậu trang phục thể dục thể thao.
- Thầy nói sao?
- Em quảng cáo cho sản phẩm của hãng Á Đông thì sẽ trở thành hoàng hậu trang phục đấy.

Tử Mai chép môi:

- Tưởng hoàng hậu gì chứ hoàng hậu trang phục đâu có ngon.
- Hoàng hậu trang phục nguy hiểm lắm nghe Tử Mai!

Tử Mai buông câu kết luận:

- Em cũng đâu ham làm hoàng hậu trong cung. Thôi để em làm em cho chắc ăn.

Thầy Xuân Lãng cười xoa trở lại giọng nghiêm túc:

- Đúng rồi em hãy là mình và hãy làm việc đúng theo năng lực của mình.
- Thầy muốn nói...
- Thầy khuyên em nên nhận lời quảng cáo sản phẩm cho hãng Á Đông của Hạo Thanh đi!

Tử Mai hỏi lại:

- Thế hả thầy?

Thầy Xuân Lãng cất giọng nhẹ nhàng kể:

– Hạo Thanh là người tốt. Anh ta là một Mạnh Thường Quân rất hào phóng, giúp đỡ các sinh viên nghèo có hoàn cảnh khó khăn bằng những xuất học bổng giá trị. Hạo Thanh còn giúp xe lăn cho nhóm trẻ em bại não ở làng SOS.

Tử Mai thắc mắc:

– Sao thầy rành về Hạo Thanh quá vậy?

Thầy Xuân Lãng cười mở:

– Hạo Thanh là nhà từ thiện cũng hay tài trợ các cuộc đua thể dục thể thao nên thầy biết. Báo chí cũng thường đăng tin về anh ta.

– Thế hả thầy?

Thầy Xuân Lãng động viên:

– Hạo Thanh là doanh nhân thành đạt, em nên nhận lời quảng cáo trang phục của hãng anh ta.

Tử Mai nhẹ nhàng bảo:

– Hạo Thanh đã thành đạt rồi thì cần gì phải quảng cáo sản phẩm hả thầy?

Thầy Xuân Lãng vội giảng giải:

– Chuyện kinh doanh trên thương trường rất phức tạp phải cạnh tranh nhau, sản phẩm phải được quảng cáo rộng khắp cả nước.

– Thầy thấy em quảng cáo được hả?

– Em đang học thể dục thể thao quảng cáo là phù hợp quá rồi.

Tử Mai lại phân vân:

– Nhưng anh Hạo Thanh còn nhờ uy tín vua xe đạp leo núi của ông nội em cả anh Khang Tú nữa để quảng cáo.

Thầy Xuân Lãng gật gù:

– Kết hợp càng nhiều biện pháp càng có kết quả. Cả gia đình em cùng quảng cáo sẽ rất tuyệt.

Tử Mai mỉm cười:

– Nghe thầy nói, em cũng muốn quảng cáo thử xem thế nào.

Thầy Xuân Lãng khuyến khích:

– Cứ thử đi! Cả nhà em mà quảng cáo thì sản phẩm sẽ bán rất chạy. Hằng Nam Á ăn nên làm ra thì Hạo Thanh sẽ làm công tác từ thiện nhiều hơn nữa. Có lẽ muốn thấy Hạo Thanh làm công tác từ thiện nhiều hơn nữa mà Tử Mai đã nhận lời quảng cáo thời trang thể dục thể thao.

Hạo Thanh vui vẻ phấn chấn hẳn lên khi Tử Mai nhận lời quảng cáo quần áo thể thao.

Sáng sớm Hạo Thanh đã đến nhà bảo Tử Mai:

– Anh đưa em đi chụp ảnh quảng cáo trang phục thể thao.

– Chụp ở đâu?

– Ở nơi nào có các vận động viên hoạt động.

Hạo Thanh trả lời rồi giải thích:

– Chụp ảnh quảng cáo trên báo còn phải quay phim để thực hiện mấy tiết mục quảng cáo trên ti vi nữa.

Tử Mai ngây thơ hỏi:

– Bộ quảng cáo nhiều lắm hả?

Hạo Thanh ưỡn ngực tự hào đáp:

– Em tưởng chỉ có một kiểu ư? Quần áo thể thao anh thiết kế đủ loại cho các vận động viên bơi lội, chơi bóng bàn, bóng đá, tennis, cầu lông, đua xe đạp cho học sinh tham dự các môn thi, đặc biệt cho các bà các cô tập thể dục nhịp điệu nữa.

Tử Mai trầm trồ:

– Phong phú kiểu dáng quá nhỉ?

Hạo Thanh nói nhanh:

– Em sẽ chụp ảnh mặc hết các quần áo thể thao ở nhiều nơi để quảng cáo.

– Mặc hết một lượt ư?

Hạo Thanh cười phá lên:

– Sao em ngây thơ quá vậy? Mặc mỗi lần một bộ thôi chứ.

Tử Mai cười liên thoảng:

– Em mặc mỗi lần mười bộ cũng được nữa kìa!

Hạo Thanh kêu lên:

– Trời đất! Anh giới thiệu sản phẩm chứ không phải giới thiệu cô tâm thần đâu nhé!

Tử Mai giận dỗi:

– Anh nói em tâm thần em sẽ không quảng cáo sản phẩm cho anh đâu nhé!

Hạo Thanh nghiêm giọng:

– Thôi không nói. Chúng ta đi ăn sáng rồi làm việc ngay nhé!

– Em ăn sáng rồi!

– Không ăn thì nhìn anh ăn!

Tử Mai than thở:

– Không có gì khó chịu hơn nhìn người khác ăn.

Hạo Thanh bông đùa:

– Khó chịu vì thấy thèm hả?

Tử Mai hứ nhẹ:

– Hạo Thanh đến quán ăn phở và gọi cho Tử Mai ly nước trái cây.

Ăn uống xong, Hạo Thanh chở Tử Mai đến hãng Đông Á lấy một số kiểu trang phục thể thao lên đường đi chụp ảnh.

Tử Mai chẳng biết phải chụp ở những đâu. Hạo Thanh đưa cô đi đâu thì cô đi đó.

Hai người đến công viên, Tử Mai thay trang phục thể thao, Hạo Thanh chụp cho Tử Mai một số kiểu.

– Ảnh của em đẹp hết sảy. Anh sẽ in bộ lịch tháng tặng khách hàng luôn.

- Anh khéo tính toán ghê!
- Làm ăn phải biết tính toán chứ em!

Hạo Thanh trả lời rồi thông thêm:

- Anh sẽ tự thiết kế trang mấy mẫu quảng cáo trên ti vi, ngày mai sẽ liên hệ với công ty quảng cáo để quay phim.

Tử Mai bật hỏi:

- Sao anh không mặc trang phục thể thao để tự quảng cáo luôn.
- Ồ ý kiến hay đấy. Nhưng anh mà quảng cáo nữa thì cả thế giới sẽ lên án anh.

– Tại sao?

- Người ta sẽ cho anh là một ông giám đốc hết sài.

Tử Mai vẫn thắc mắc:

- Tại sao? Chính anh đã quảng cáo cho sản phẩm của hãng mình à?
- Người ta sẽ cho anh là kẻ cướp tài của những ngôi sao quảng cáo cực kỳ tốt đẹp như em chẳng hạn.
- Anh làm sao miễn có lợi cho công ty của mình thôi chứ!

Hạo Thanh nói thêm:

- Có kẻ cho là anh sợ tốn tiền thù lao quảng cáo nên không dám thuê người.

Rồi anh cười hề hề:

- Thôi để anh làm giám đốc điều hành công ty là đủ rồi.

Tử Mai châm chọc:

- Làm giám đốc để điều hành nhân viên nữa chứ.

Hạo Thanh thản nhiên buông lời:

- Và bây giờ anh điều hành em đó cô quảng cáo.

Tử Mai lườm lườm Hạo Thanh:

- Em không phải là nhân viên của hãng Đông Á đâu nhé!
- Em quảng cáo cho hãng Đông Á.

– Người quảng cáo có quyền sáng tạo theo cá nhân mình, giám đốc phải nghe theo.

Hạo Thanh bẻ lại:

- Giám đốc mà nghe nhân viên ư?
- Anh phải nghe để có những mẫu quảng cáo độc đáo chứ.

Hạo Thanh ranh ma bảo:

- Bây giờ thì em phải nghe giám đốc trước. Mặc bộ trang phục tằm đến hồ bơi làm vận động viên bơi lội.

Tử Mai kêu lên:

- Em đâu có quảng cáo trang phục tằm?

Hạo Thanh giải thích:

- Trang phục thể thao bơi lội.
- Có khác gì đâu?
- Có chứ.

Hết buổi chụp ảnh, Hạo Thanh đưa Tử Mai đi ăn, chăm sóc cô rất chu đáo.

Cử chỉ rất mực garland làm Tử Mai nao nao thích thú.

Ăn xong Hạo Thanh đưa Tử Mai dạo chơi. Anh mua tặng cô chiếc đồng hồ xinh xắn.

- Món quà tặng em để kỷ niệm ngày đầu tiên cùng cộng tác làm ăn với hãng Á Đông.

Tử Mai cười nhẹ nhàng:

- Có gì mà anh trịnh trọng thế? Em chỉ quảng cáo sản phẩm thôi mà!

Hạo Thanh cất giọng nhận định của một giám đốc.

- Công việc quảng cáo rất quan trọng đó em.

Tử Mai ngoẹo đầu nhìn Hạo Thanh:

- Biết rồi. Quảng cáo để sản phẩm bán đắt, ông giám đốc nào cũng cần đến khâu này.

– Mong là Tử Mai sẽ tiếp tục giới thiệu sản phẩm cho hãng Á Đông nữa.
Tử Mai đã nhận lời rồi thì chắc hẳn còn tiếp tục giới thiệu trang phục thể thao của hãng Á Đông.

Về đến nhà, Tử Mai kể chuyện đi chụp ảnh giới thiệu trang phục thể thao cho Út Mén nghe.

Út Mén phân bì:

– Sao ông giám đốc Hạo Thanh của chị không mời em quảng cáo trang phục thể thao nhỉ?

Tử Mai cất giọng đùa vui.

– Mời mi quảng cáo đầm bầu thì được.

Út Mén xụ mặt:

– Chị thật là. Em có bầu đâu mà mặc đầm bầu.

– Ước ịch giống bầu thì mặc đầm bầu. Tiếc là anh Hạo Thanh chưa thiết kế đầm bầu để cho mi mặc quảng cáo.

Út Mén phụng phịu:

– Em chả thèm!

Tử Mai thôi không nói chuyện quảng cáo sản phẩm nữa mà kể chuyện Hạo Thanh rất garland cho Út Mén nghe.

Dường như Tử Mai đã cảm mến Hạo Thanh bởi cử chỉ lịch sự, thái độ ân cần của Hạo Thanh. Cô đã suy nghĩ nhiều về anh.

– Anh Hạo Thanh rất tốt nghe Út Mén, tài trợ các cuộc đua nê, học bổng cho sinh viên nghèo, tặng xe lăn cho trẻ em bị bại liệt.

Út Mén trêu chọc:

– Em coi bộ chị thích anh giám đốc rồi đó. Cứ khen anh ta không hà.

– Người ta tốt thì khen chứ sao?

Út Mén bỗng hỏi:

– Tốt bằng anh Đông Nguyên của chị không?

Bỗng nhiên Út Mén nhắc đến Đông Nguyên một nỗi nhớ mơ hồ trời dậy.
Tuy nhiên Tử Mai thấy giận Đông Nguyên kinh khủng. Hơn tháng nay Đông Nguyên bắt vô âm tín chẳng chịu liên lạc với Tử Mai.

Tại sao?

Đông Nguyên đã quên Tử Mai rồi chẳng?

Không điện thoại, không email cho Tử Mai làm sao mà Tử Mai không giận Đông Nguyên.

Con gái cần sự quan tâm.

Con gái thích được nuông chiều.

Thái độ phớt lờ của Đông Nguyên, Tử Mai không thể chấp nhận được.

Tử Mai tự ái vì bị bỏ quên và cô cũng muốn quên Đông Nguyên cho bỏ ghét.

Tử Mai không trả lời Út Mén.

Không biết nghĩ sao mà Út Mén bảo:

– Em thấy anh ta không tốt bằng anh Đông Nguyên đâu.

Tử Mai hỏi lại:

– Làm sao mi thấy được?

– Chị không thấy chứ em thấy đó.

Út Mén trả lời rồi lý giải thêm.

– Anh Đông Nguyên chăm lo cho chị từng chút.

– Thôi đừng so sánh nữa!

– Tại em thấy chị khen anh giám đốc em không thích.

Tử Mai bật cười:

– Người ta có điểm đáng khen thì chị khen chứ.

Út Mén hỏi lại:

– Sao chị không khen anh Đông Nguyên?

– Anh ấy về Hàn Quốc.

Út Mén chất vấn:

– Về Hàn Quốc rồi chị không nhớ, không khen hả?

Tử Mai lộ vẻ trách móc:

– Anh Đông Nguyên không điện, không email cho chị.

– Chắc chắn anh ấy sẽ trở qua đây.

– Chị nghĩ anh ấy ở luôn bên Hàn Quốc.

Út Mén quả quyết.

– Anh ấy sẽ trở qua thăm anh Khang Tú với chị, cả ông nữa.

Đông Nguyên có trở qua Việt Nam hay không chẳng biết được?

Tử Mai vẫn giận vì sự im lặng của anh.

Trong khi đó Hạo Thanh vẫn liên tục đến nhà tìm gặp Tử Mai.

Đi theo anh là những loại thuốc đặc trị, sâm cao ly hảo hạng, thức ăn quý hiếm để tặng cho ông Khang Liêm.

Ông nội Tử Mai rất hài lòng về điều này. Ông khen Hạo Thanh biết điều, sống có tình cảm. Một giám đốc thành đạt mà chừng mực như thế là rất tốt.

Một buổi tối ông Khang Liêm gọi Tử Mai đến thông báo:

– Hạo Thanh đòi làm lễ đính hôn với con trong mười ngày nữa!

Như bị điện giật, Tử Mai bật dậy kêu to:

– Cái gì?

Thấy Tử Mai đầy vẻ ngạc nhiên, ông Khang Liêm mỉm cười:

– Hạo Thanh muốn kết hôn với con. Chẳng lẽ con không biết?

Tử Mai lẩm bẩm:

– Ôi sao lại có chuyện này? Kỳ quá vậy?

– Có gì kỳ đâu? Nội thấy con với Hạo Thanh rất thân mật. Con đã nhận lời quảng cáo sản phẩm cho hãng của Hạo Thanh là tốt rồi. Cậu ấy cầu hôn với con.

Quá bất ngờ, Tử Mai kêu lên bằng giọng rên rỉ:

– Nhưng con đâu có nhận lời cầu hôn với Hạo Thanh.

Ông Khang Liêm hỏi lại:

– Thế Hạo Thanh không nói gì với con sao?

Tử Mai lắc đầu:

– Con và anh ấy chỉ bàn chuyện quảng cáo sản phẩm.

Ông Khang Liêm hóm hỉnh:

– Hạo Thanh không bàn với con chuyện kết hôn cũng phải.

Tử Mai tức khí hỏi lại:

– Phải sao hả ông nội?

– Để bàn với nội là người lớn.

Không nói một lời nào với Tử Mai, bỗng dưng đòi mười ngày nữa sẽ làm lễ đính hôn, Hạo Thanh thật là quá đáng.

Tự ái bốc lên, Tử Mai thấy giận Hạo Thanh kinh khủng. Bộ anh ta đòi điều gì, Tử Mai cũng phải chấp nhận ư?

Bản tính kiêu kì nổi dậy theo cơn tự ái, Tử Mai cựa quậy trên ghế ngồi khi đối diện cùng ông Khang Liêm.

Với ông nội Tử Mai sẽ không nói gì. Nhưng với Hạo Thanh cô nhất định sẽ cự anh chàng một trận.

Hừ! Tưởng là giám đốc có quyền với nhân viên rồi với người khác cũng vậy sao? Bắt người ta nghe?

Không thấy những giằng co ầm ục trong tâm tư Tử Mai, ông Khang Liêm thản nhiên bảo:

– Mười ngày nữa làm lễ đính hôn, từ đây đến đó con lo chuẩn bị đi!

Tử Mai tròn xoe mắt nhìn ông nội.

– Con chưa đồng ý mà ông nội!

Đến lượt ông nội trở mắt nhìn Tử Mai.

– Con còn chần chờ gì nữa chứ.

Tử Mai ầm ức hỏi lại:

– Nội tưởng con đồng ý sao?

– Nội nghĩ là con đồng ý. Con và Hạo Thanh thân thiết gắn bó như thế, có gì trở ngại đâu.

Tử Mai lại bắt bẻ:

– Anh ta không nói với con một lời về chuyện quan trọng này.

Ông Khang Liêm thản nhiên:

– Không nói với con thì nói đã nói với nội, có gì khác đâu.

– Khác chứ nội!

Ông Khang Liêm cười hỏi:

– Khác sao?

Tử Mai vẫn phản nản:

– Anh ta cầu hôn con mà nói với nội.

Ông Khang Liêm buột miệng:

– Bởi vì nội là nội của con.

Tử Mai lộ vẻ khó chịu:

– Con không chịu cái kiểu anh ta sắp đặt như thế.

Ông Khang Liêm cau mày:

– Thôi đừng ca cẩm gì nữa! Con hãy đồng ý để nội trả lời người ta.

Tử Mai ngúng nguẩy:

– Hạo Thanh có hỏi ý kiến con đâu mà trả lời.

– Con đúng là ngang bướng và bất bẻ. Nó đã nói chuyện với người lớn rồi còn gì?

– Nói với ông nội thì nội đồng ý.

Ông Khang Liêm gắt lên:

– Nói bậy ông đập bây giờ. Con gái hay bày đặt lắm, có người tiến tới hôn nhân còn ở đó ung ầy.

Nghe ông nội nói mà Tử Mai tức khí. Tức Hạo Thanh chứ chẳng dám tức ông.

Tử Mai trả lời ông nội giọng không mấy hài lòng.

– Tự dung ông nội nhận lời Hạo Thanh rồi bắt con đồng ý.

Ông Khang Liêm nhăn trán:

– Tự dung sao được? Hai đứa đã có cảm tình với nhau. Nội thấy rõ mà.

Tử Mai lắc đầu:

– Đừng nói chuyện này nữa nội ơi!

– Mười ngày nữa làm lễ đính hôn mà bảo nội đừng nói. Vậy nói chuyện gì đây?

Ông Khang Liêm gay gắt la Tử Mai dịu giọng:

– Thôi đồng ý đi con! Đừng than phiền trách móc nữa. Hạo Thanh là người tốt, biết lễ nghĩa, biết lo làm ăn. Là một giám đốc thành đạt, con còn đòi gì nữa?

Tử Mai bình thản:

– Hạo Thanh còn là nhà từ thiện, nhà tài trợ cho các cuộc thi thể thao nữa đó nội.

Ông Khang Liêm gật đầu thích thú.

– Tốt quá! Con còn đòi hỏi gì nữa?

– Con có đòi hỏi gì đâu!

Mắt ông Khang Liêm vụt sáng lên:

– Vậy là con đồng ý.

Tử Mai ré lên:

– Con có nói là con đồng ý đâu nội?

Ông Khang Liêm rên rỉ:

– Sao con cứ rắc rối mãi vậy. Hạo Thanh đường đường là một giám đốc...

– Giám đốc rồi nội bắt con ưng thuận sao?

– Thôi đừng có lộn xộn nữa. Ông nội đau đầu rồi đây.

Tử Mai nín thinh. Sợ ông nội bệnh nên không dám tranh luận nữa.

Lát sau, Tử Mai nói khẽ:

– Nội để cho con một thời gian suy nghĩ chuyện này.

Suốt đêm suy nghĩ, Tử Mai không biết quyết định thế nào. Tử Mai cảm mến Hạo Thanh. Đó có phải là tình yêu?

Còn Đông Nguyên? Sự thân thiết của hai người. Đó có phải là tình yêu?

Đông Nguyên im lặng càng làm cho Tử Mai không hiểu gì cả.

Lòng cô như cuộn chỉ rối bời, chẳng giải quyết được gì.

Chuyện hôn nhân quan trọng một đời. Tự nhiên Hạo Thanh nói đến buổi lễ đính hôn vào mười ngày nữa. Tử Mai đắn đo cân nhắc.

Chính Tử Mai là người quyết định. Cô không thể nhắm mắt gật đầu một cách vội vã.

Trần trọc, băn khoăn suốt đêm thức trắng, cuối cùng Tử Mai cũng chẳng giải quyết được chuyện này.

Tử Mai lại hẹn ông nội cho một thời gian suy nghĩ.

Hạo Thanh đến rủ Tử Mai đi chơi và thẳng thắn hỏi:

– Ông nội đã nói gì với em chưa?

Tử Mai vờ hỏi:

– Nói gì?

– Mười ngày nữa chúng ta làm lễ đính hôn.

Hạo Thanh buột miệng thông báo một cách thản nhiên làm Tử Mai muốn nổi sùng. Cứ làm như là anh nói chuyện của ai vậy.

Tử Mai bắt bẻ lại:

– Anh chưa cầu hôn với em mà.

Hạo Thanh nhún vai với vẻ cao ngạo:

– Thời đại công nghiệp anh đã bỏ một giai đoạn không cần thiết mất thời

gian.

Và anh cười một cách đắc ý.

– Anh làm lễ đính hôn là đã cầu hôn rồi con gì?

Tử Mai vẫn còn âm ứ:

– Anh chỉ nói với ông nội.

Hạo Thanh cười sang sảng:

– Chuyện hôn nhân thì bàn với người lớn chứ sao?

Sao giọng điệu của Hạo Thanh cũng giống như ông nội Tử Mai nhỉ?

Chuyện của Tử Mai liên quan đến Tử Mai thế mà Hạo Thanh chỉ nói với ông nội.

Nói với lớn, chứ không cần nói với Tử Mai. Được. Vậy thì cứ bàn với người lớn đi!

Cố giữ giọng thản nhiên, Tử Mai cất tiếng hỏi:

– Anh nói gì với ông nội mà đòi mười ngày nữa đính hôn?

Hạo Thanh trả lời tỉnh bơ:

– Trước sau gì chúng ta cũng kết hôn. Làm lễ đính hôn càng sớm càng tốt.

Tử Mai nhăn trán phản đối:

– Với em thì phải suy nghĩ cân nhắc càng chậm càng tốt.

– Có gì phải suy nghĩ cân nhắc? Chúng ta cần phải đính hôn và tổ chức cưới cho sớm. Cuộc hôn nhân tốt đẹp thì cần phải tiến hành gấp.

Đó là luận điệu của Hạo Thanh hay của ai nữa?

Tử Mai dẫu môi lên:

– Việc hôn nhân mà anh làm gì gấp gáp như chạy giặc vậy?

Hạo Thanh cười trêu chọc:

– Em có biết chạy giặc là thế nào đâu mà nói.

Tử Mai lý giải:

– Em không biết cũng có nghe kể. Chỉ có chạy giặc mới gấp gáp chứ kết hôn

đâu có gấp.

Mắt Hạo Thanh nhìn Tử Mai một cách tình tứ:

– Anh gấp vì muốn chung sống với em. Chẳng lẽ em không thấy tình cảm của anh dành cho em?

Điều này Tử Mai có thấy qua sự chăm sóc ân cần của anh đối với cô.

Nhưng đúng là Hạo Thanh đã quá vội vàng khi đòi tổ chức lễ đính hôn.

Tử Mai buột miệng trách móc.

– Lẽ ra anh phải bàn với em.

– Anh nghĩ là em đồng ý.

Tự tin dữ! Đúng ra là Hạo Thanh muốn áp đặt Tử Mai.

Hứ! Áp đặt thì đừng hòng!

Tử Mai luôn giải quyết chuyện theo ý mình. Tử Mai là Tử Mai!

Hạo Thanh nghĩ là Tử Mai đồng ý. Anh quyết định thay cả cô. Thật đáng ghét!

Vẫn tự tin Hạo Thanh hỏi Tử Mai:

– Em đồng ý phải không nào? Có ý mà em phải suy nghĩ cân nhắc nữa đâu.

Tử Mai nói nhanh:

– Chuyện hôn nhân quan trọng một đời phải suy nghĩ cân nhắc chứ anh.

Hạo Thanh pha trò:

– Em suy nghĩ xem có nên làm giám đốc phu nhân không hả?

Tử Mai bỗng buột miệng đáp rần rỏi:

– Thì làm giám đốc chứ phu nhân giám đốc đâu có quyền hạn gì.

Hạo Thanh nhe răng cười:

– Cưới nhau xong anh sẽ nhường chức giám đốc cho em để em có quyền hạn.

Tử Mai khẳng khái bảo:

– Cái gì em muốn phải do em thực có chứ không phải do ai nhường.

Hạ Thanh gãi đầu kêu ca:

– Ái chà, giám đốc không chịu, giám đốc phu nhân cũng không chịu. Vậy em đòi làm gì?

– Chẳng đòi làm gì cả.

Hạ Thanh cười mơn:

– Thôi chịu làm vợ anh đi!

Tử Mai lắc đầu:

– Chuyện này anh hơi gấp đó. Để bàn lại.

– Bàn lại đến bao giờ hả em? Anh quyết định mười ngày nữa tổ chức lễ đính hôn.

– Chưa được đâu.

– Sao chưa được? Đề lâu anh sợ...

– Sợ gì?

– Sợ mất!

– Mất cái gì?

– Mất em...!

– Em có phải là nước bốc hơi đâu mà anh sợ mất?

Hạ Thanh cười cười:

– Em không bốc hơi mà bị rinh mất.

– Em không để cho ai rinh đâu nha!

Hạ Thanh hỏi lại:

– Em nói thật chứ?

Tử Mai đáp nhanh:

– Em không phải món đồ mà bị rinh mất.

Hạ Thanh khẳng định:

– Em là của quý, anh phải giữ kỹ không để ai rinh mất.

Tử Mai lừ mắt nhìn anh.

- Không có cho anh sở hữu đâu mà ham.
- Em không cho anh mới đính hôn gấp đó.
- Anh đừng bắt buộc! Nhân vật chính chưa đồng ý thì không tiến hành được đâu.

Hạo Thanh buông gọn:

- Ông nội đồng ý rồi.
- Ông nội đâu phải nhân vật chính.
- Nhưng ông có quyền quyết định.

Nghe Hạo Thanh nói với giọng đắc ý mà Tử Mai thêm tức:

Bực dọc Tử Mai bảo:

- Được rồi, anh với ông nội cứ bàn tính đi!

Hạo Thanh cất giọng vui vẻ:

- Em khỏi lo gì cả. Để anh với ông nội bàn tính.

Hai người cứ việc bàn tính.

Nhưng Tử Mai là người quyết định, có biết không?

Giao Giao

Tình Tri Kỷ

Tập 2

Trong khi Tử Mai nói với ông nội cho cô một thời gian suy nghĩ thì ông cứ hối thúc Tử Mai ưng thuận Hạo Thanh để buổi lễ đính hôn được tiến hành nhanh chóng.

Ông nội Tử Mai đã gọi chú Khang Bình về để giải quyết chuyện hôn nhân của Tử Mai.

Chú Khang Bình gọi Tử Mai lên phòng riêng chất vấn:

– Việc hôn nhân đã đến thì con hãy đồng ý chứ sao còn nói với ông nội là cho thời gian suy nghĩ?

Tử Mai nhăn mặt trả lời chú Khang Bình.

– Chuyện quan trọng cả đời con không muốn quyết định vội vã.

Chú Khang Bình phân tích:

– Có gì mà vội vã. Con và Hạo Thanh đã thân nhau trong công việc quảng cáo làm ăn.

– Thân nhau nhưng mới đây thôi, thời gian quá ngắn!

Chú Khang Bình cau kinh:

– Thời gian ngắn nên con không hiểu Hạo Thanh hả? Có gì mà phân vân chứ? Gia đình cậu ta với ông nội quá thân thiết hiểu nhau. Cha Hạo Thanh từng tài trợ cho các cuộc đua xe của ông nội, họ rất thích ông nội.

Tử Mai thủng thẳng đáp:

– Đó là chuyện của người lớn.

Chú Khang Bình gay gắt hỏi lại:

– Còn chuyện người nhỏ? Con với Hạo Thanh cũng gần bó nhau rồi còn gì. Cậu ấy đến đây đưa con đi chơi mỗi ngày.

– Chú đừng căn cứ vào điều đó!

Chú Khang Bình bực dọc hỏi lại:

– Vậy cháu giải thích đi! Cháu kéo dài thời gian để làm gì hay là không đồng ý?

Tử Mai im lặng. Không biết phải giải thích với chú với ông nội điều gì. Cứ thấy có sự áp đặt là Tử Mai phản kháng.

Chú Khang Bình nóng nảy hạ một câu:

– Chỉ có đưa ngu mới từ chối Hạo Thanh.

Tử Mai chưa nói lời từ chối cũng chẳng có lời ưng thuận.

– Con chưa quyết định được.

Chú Khang Bình tuân một hơi câu hỏi chất vấn.

– Còn đắn đo gì nữa mà chưa quyết định? Con gái lớn là phải lập gia đình.

Cuộc hôn nhân của con với Hạo Thanh là vuông tròn tốt đẹp. Con còn đòi hỏi gì nữa? Bao nhiêu cô gái đều mơ địa vị của con đó. Hạo Thanh đã chọn con sao con lưỡng lự?

Phải. Hạo Thanh đã chọn Tử Mai, sao cô còn lưỡng lự?

Chú Khang Bình vẫn tiếp tục phàn nàn.

– Thói thường là như vậy! Những kẻ được rồi thường hay bày đặt ưng ả chê bai. Vuột mắt rồi cho mà nuôi tiếc khóc ròng.

– Chú nói gì lạ vậy? Cứ như là ca tụng Hạo Thanh!

– Không phải sao? Hạo Thanh là một giám đốc, doanh nhân thành đạt giàu có. Còn trẻ mà trở thành tỷ phú rồi đó. Con lấy cậu ấy là quá tốt đẹp.

Tử Mai khó chịu hỏi lại chú Út:

– Con lấy Hạo Thanh vì anh ấy giàu sang sao chú?

Chú Khang Bình nghiêm giọng khẳng định:

– Phần nào là như vậy. Con còn trẻ chỉ lo mơ mộng mà chẳng biết gì hết.

Hải thực tề đi!

– Chú nói con không biết gì?

Chú Khang Bình đưa mắt nhìn Tử Mai hỏi dồn:

– Hoàn cảnh gia đình mình hiện tại nè. Con có biết gì không?

Không đợi Tử Mai, chú Khang Bình tuân một hơi:

– Ngân quỹ của gia đình đã cạn kiệt rồi con có biết không? Chắc con không bao giờ nghĩ đến điều này.

Tử Mai giật mình:

– Chú nói sao?

– Chú nói là tiền bạc của gia đình không còn gì cả. Bấy lâu nay lo điều trị bệnh cho ông nội, rồi cả nhà chi xài giờ lại lo điều trị cho Khang Tú. Cả núi vàng cũng cạn nữa huống hồ là ngân quỹ.

Tử Mai lật đật nói nhanh:

– Con sẽ cấp tốc xin việc làm ngay.

Chú Khang Bình nhấn mạnh:

– Việc trước mắt là con ưng thuận Hạo Thanh. Cuộc hôn nhân cần tiến hành cho sớm.

Tử Mai bắt đầu phản kháng:

– Con đi làm kiếm tiền việc gì phải lấy Hạo Thanh dựa vào anh ta hả chú?

Chú Khang Bình nói nhanh:

– Hạo Thanh là tỉ phú. Con lấy anh ta là giúp đỡ gia đình. Hạo Thanh sẽ lo cho chúng ta trong lúc khó khăn này.

Tử Mai bướng bỉnh lắc đầu:

– Con không muốn dựa vào anh ta.

– Con không muốn cũng không được. Hiện giờ tài chính của ta phải nhờ Hạo Thanh giúp đỡ.

– Con sẽ đi làm ngay.

– Con nói mới dễ nghe. Con có đi làm cũng chưa có tiền ngay.

Tử Mai thở dài:

– Thế thì phải làm sao?

– Chú đã bảo là con phải ưng thuận Hạo Thanh.

Nghe chú Khang Bình ép buộc Tử Mai lại phản kháng nhanh.

– Con không ưng thuận đâu.

Chú Khang Bình ngạc nhiên:

– Tại sao?

Tử Mai không diễn giải lý do. Chú Khang Bình quả quyết:

– Con không ưng thuận Hạo Thanh chỉ ngoại trừ con đã có người yêu rồi.

Tử Mai đính chính:

– Con không có đâu chú ơi.

– Không có thì phải ưng thuận Hạo Thanh.

Tử Mai nhăn nhó:

– Không!

Chú Khang Bình nghiêm mặt:

– Đừng tưởng chú không biết nghe! Con đang mơ tưởng đến thằng Đông Nguyên phải không? Nó đã về Hàn Quốc rồi không trở qua Việt Nam nữa đâu.

Tử Mai kêu lên:

– Sao chú lại nói vậy?

Chú Khang Bình ra vẻ rành rẽ:

– Con từ chối Hạo Thanh là chú biết ngay. Đồng ý là con với Đông Nguyên sống gần bó bên nhau ở Hàn Quốc. Nhưng tình cảm xa xưa thời thơ ấu đó không phải là tình yêu đâu.

Tử Mai yên lặng chú Khang Bình buông lời giáo huấn:

– Con hãy quên Đông Nguyên đi! Tình cảm lãng mạn thời trẻ đó rồi cũng trôi qua. Sống phải thực tế một chút. Con đồng ý ưng thuận Hạo Thanh để đưa gia đình thoát cơn túng quẫn.

Như vậy ông nội và chú Khang Bình chỉ muốn gả Tử Mai cho Hạo Thanh là vì tiền. Vì anh ta là tỷ phú sẽ giúp đỡ gia đình cô trang trải trong cơn túng quẫn.

Tử Mai được xem như món hàng trao đổi. Cô không chấp nhận điều đó.

Tử Mai ngồi cựa quậy trên ghế ngồi khi đối diện cùng chú út Khang Bình.

Sự phản kháng ngầm ngầm bật lên thành lời:

– Như vậy là con lấy Hạo Thanh vì tiền sao? Cuộc hôn nhân này dựa trên cơ sở đồng tiền sao?

Chú Khang Bình giải thích:

– Phần nào là như vậy. Nhưng chỉ là sự hổ tương qua lại thôi. Sản phẩm của hãng Á Đông của Hạo Thanh cũng dựa trên uy tín của ông nội và anh con.

Vàng trán phẳng phiu của Tử Mai cau lại.

– Đừng nhập nhằng chuyện này nữa chú ơi!

– Chú có nhập nhằng gì đâu, chỉ khuyên nhủ con đồng ý.

Tử Mai cương quyết chối từ:

– Con không đồng ý!

Chú Khang Bình tức giận:

– Con không nghĩ gì đến ông nội và anh con ư? Ông đã nuôi con khôn lớn và ăn học đến thế này, bây giờ con trả lời từ chối để đền ơn đáp nghĩa hả? Không có ông nội nuôi dưỡng hai anh em con chẳng nên người như thế này đâu.

Tử Mai nhăn mặt khổ sở:

– Con đâu có quên công ơn ông nội.

Chú Khang Bình phán gọn:

– Thế thì đồng ý lấy Hạo Thanh ngay! Đừng nói lời thôi giỡn nữa!

– Chú đừng có ép buộc con!

– Con phải biết nghĩ đến ông nội và anh con. Hai người đang lo điều trị cần phải có rất nhiều tiền. Trong tình cảnh túng quẫn này chỉ có Hạo Thanh mới giúp chúng ta thôi.

Tử Mai so vai phản đối.

– Ông nội và chú xem con như món hàng trao đổi gả bán, con không chịu đâu.

Thuyết phục mãi mà Tử Mai vẫn không chịu nghe, chú Khang Bình tức giận đập tay xuống bàn.

– Đúng là bất hiếu. Con chẳng nghĩ đến ai ngoài bản thân mình.

Tử Mai nhũn nhặn lý giải với chú Khang Bình.

– Con không muốn Hạo Thanh xem thường con. Cho rằng con lấy anh ta vì tiền.

Chú Khang Bình nhẹ giọng:

– Gia đình ta đang cạn kiệt tài chính, cậu ấy nghĩ thế cũng đúng, không có gì xấu hổ?

Tử Mai vẫn một mực giữ ý kiến.

– Con thấy xấu hổ vì bị anh ta xem thường.

Chú Khang Bình ôn tồn bảo:

– Cậu ấy đòi làm lễ đính hôn với con là không có ý xem thường đâu.

Tử Mai kêu lên:

– Con đã nói là không được mà chú!

Chú Khang Bình lớn tiếng nạt ngang:

– Không được là sao? Con cãi lại ông nội và chú à?

Bị chú Út la rầy, Tử Mai dùng lý lẽ phân trần.

– Chuyện hôn nhân quan trọng, chú không được ép buộc.

– Đây là ý muốn của ông nội, chứ không phải chú ép buộc đâu!

– Con đã nói với ông nội cho con suy nghĩ lại.

– Chẳng suy nghĩ gì cả. Thời gian cấp bách rồi. Tiến hành lễ đính hôn ngay.

Tử Mai cứng cổ đáp gọn:

– Con nói với chú là con không đồng ý.

Chú Khang Bình nhìn Tử Mai gắt gỏng:

– Không đồng ý cũng không được. Con phải nghĩ đến ông nội và anh con.

Khang Tú đang trong cơn nguy kịch phải phẫu thuật ghép tủy, con có biết không?

Tử Mai vẫn một mực chối từ Hạo Thanh.

– Con không ưng Hạo Thanh nhưng con sẽ làm để lo cho anh Khang Tú.

Chú Khang Bình hỏi lại:

– Đi làm bao nhiêu lương. Con có biết chi phí cho Khang Tú là bao nhiêu không? Gia đình cạn ngân quỹ con có biết không?

– Con biết con sẽ lo cùng chú.

Thái độ bướng bỉnh của Tử Mai làm chú Khang Bình thêm tức. Đứa cháu xốc nổi tính khí như con trai nói mãi chẳng chịu nghe lời. Chú phải làm sao? Không thể bắt lực trước đứa cháu ngang bướng này được.

Chú Khang Bình nghiêm nghị nhìn Tử Mai phán gọn:

– Không còn cách nào khác hơn! Con phải đồng ý lấy Hạo Thanh!

Và không để cho Tử Mai thoái thác, chú Khang Bình nói nhanh với giọng dứt khoát:

– Mọi tình cảm riêng tư với Đông Nguyên con phải chấm dứt và quên hết đi! Hãy nghĩ đến gia đình trước mắt!

Chú Khang Bình cứ khơi gợi tình cảm gia đình để Tử Mai động lòng. Trong tâm tư Tử Mai như có sóng gợn.

Sự phản kháng tuôn trào và nổi dậy, chú Khang Bình càng nói, Tử Mai càng muốn chống đối.

Tử Mai nhìn chú út đang giận dữ hỏi lại:

– Chú cho là con không nghĩ đến gia đình sao?

– Nếu con nghĩ đến gia đình thì không được chân chừ nữa. Hãy đồng ý lấy Hạo Thanh để ông nội vui lòng.

Tử Mai phản nài:

– Chú cứ nói chuyện đó hoài.

Chú Khang Bình vặn lại:

– Không nói chuyện đó thì nói chuyện gì? Đây là vấn đề quan trọng sự sống của gia đình đó. Con hãy nhớ đến sự nguy kịch của Khang Tú nữa.

Tử Mai buông câu chắc gọn:

– Những chuyện đó không có nghĩa là con phải ung lầy Hạo Thanh.

Đập tay xuống bàn chú Khang Tú gất gỏng:

– Trời ơi! Sao mà cứng đầu quá vậy? Nói mãi cũng không chịu nghe! Đồ con cháu bất hiếu.

Trong phòng hai chú cháu lớn tiếng với nhau. Bên ngoài vv vừa đẩy ông Khang Liêm từ phòng bên ngang qua dãy hành lang. Vô tình ông Khang Liêm nghe được mọi chuyện.

Ông thở dốc cơn cao huyết áp.

Vv hốt hoảng gọi to:

– Chú Khang Bình ơi: ông.....

Chú Khang Bình và Tử Mai lao ra cửa, thấy ông Khang Liêm trong tình trạng nguy kịch, chú hét lớn:

– Tại con tất cả! Đứa cháu bất hiếu!

Tử Mai bình tĩnh hơn vội gọi điện cho bác sĩ Tường Khải đến cấp cứu cho ông.

Nghe hai chú cháu Tử Mai lớn tiếng cãi nhau nhất là nghe chú Khang Bình bảo Khang Tú đang nguy kịch, ông Khang Liêm xuống tinh thần trầm trọng và trở bệnh nặng.

Điều trị tại nhà không khỏi chú Khang Bình phải đưa ông vào viện tim ở Sài Gòn để chạy chữa.

Vì ông nội trở bệnh nặng chú Khang Bình tức giận Tử Mai cao độ. Chú bảo với Tử Mai:

– Con là nguyên nhân làm ông nội trở bệnh. Lần trước điều trị ở viện tim có các bác sĩ người Pháp chạy chữa ông nội đã khoẻ rồi.

Tử Mai quỳnh quáng lên:

– Không phải tại con đâu.

– Còn ai vào đây? Ông nội có bề gì, chú không tha cho con đâu!

Tử Mai khổ tâm hết sức. Cô đâu có muốn có sự này xảy ra. Ông nội đang lành bệnh khoẻ khoắn, tự dưng trở bệnh. Chính ông đã nghe cuộc đối thoại không mấy êm đẹp của hai chú cháu Tử Mai.

Cháu Khang Bình quả quyết kết tội Tử Mai.

– Cũng tại con không đồng ý cuộc hôn nhân với Hạo Thanh mà ông trở bệnh đó.

Tử Mai đính chính:

– Có lẽ ông nghe chú nói đến tình trạng sức khoẻ của anh Khang Tú.

Chú Khang Bình vẫn chỉ trích Tử Mai:

– Dù nguyên nhân nào cũng chính con là người làm cho ông nội trở bệnh.

Tử Mai nín thinh. Thấy ray rức, chính cô là người gây bệnh cho ông nội.

Con đau tim và chứng huyết áp cao của ông khó mà dứt hẳn.

Hơn cả ai, chú Khang Bình là người biết rõ điều đó.

Trước tình hình này chứ đốc thúc Tử Mai.

– Không còn cách giải quyết nào nữa đâu, con hãy đồng ý đính hôn với Hạo Thanh để cứu ông nội. Còn chần chừ là ông nội càng thêm nguy hiểm.

Cứ như tính mạng ông nội nằm trong tay Tử Mai vậy. Chú Khang Bình dồn Tử Mai vào bước đường cùng không lối thoát.

Giọng chú Khang Bình vang lên càng khẩn thiết.

– Ông nội ở viện tim Sài Gòn, Khang Tú nằm ở bệnh viện Tokyo bên Nhật.

Con cứ tính đi chi phí thuốc men, các thứ... Tất cả đều nhờ Hạo Thanh.

Tử Mai nói cứng:

– Con sẽ đi làm để trả Hạo Thanh.

– Con có trả hết đời cũng không hết. Mà có trả cũng không đủ đâu.

Chú Khang Bình giải thích rồi kêu gọi Tử Mai.

– Con là người có trái tim, cũng không phải là kẻ vô tâm. Con hãy làm đúng

lượng tâm con đi! Hãy vì người thân!

Vì người thân! Tử Mai phải vì người thân. Để có tiền điều trị cho ông nội và anh trai, Tử Mai quyết định hy sinh tình cảm riêng tư.

Tử Mai sẽ làm lễ đính hôn cùng Hạo Thanh.

Hạo Thanh vẫn giữ nguyên như đã định chứ không dời ngày lễ đính hôn.

Như vậy là tuần sau Tử Mai sẽ đính hôn cùng Hạo Thanh.

Tử Mai đang tự hỏi. Cô có yêu Hạo Thanh? Giữa hai người tình cảm chẳng có gì sâu đậm. Đó có phải là tình yêu?

Tử Mai cảm mến anh nhưng chỉ là sự cảm mến bình thường. Không có sự rung động của trái tim, không thể gọi là tình yêu.

Không tình yêu sao lại tiến tới hôn nhân? Thật là một cuộc phiêu lưu. Thôi thì Tử Mai cứ âm thầm phiêu lưu. Cô không muốn nghĩ nhiều đến chuyện này nữa.

Sáng nay Tử Mai cùng Hạo Thanh vào viện tìm thăm ông Khang Liêm.

Tử Mai cất giọng thủ thỉ với ông nội.

– Nội ráng hết bệnh nghe nội.

Còn Hạo Thanh thì rất đổi ân cần.

– Ông cứ yên tâm điều trị. Cháu sẽ lo toàn bộ chi phí.

Ông Khang Liêm thều thào về ái ngại:

– Phiền cho cháu quá!

– Có gì đâu ông!

Hạo Thanh kiêu hãnh trả lời rồi thông thêm:

– Có tiền bạc bỏ ra điều trị thì bệnh tật sẽ bị đẩy lùi ông ạ!

Ông Khang Liêm than phiền:

– Ông cũng mong bệnh tật của ông sẽ bị đẩy lùi, cứ trở đi trở lại hoài chán quá!

Hạo Thanh nhẹ nhàng động viên ông Khang Liêm.

– Chắc chắn ông sẽ khỏi ông ạ!

Ghé thăm ông Khang Liêm một chút rồi Hạo Thanh bảo Tử Mai ra ngoài với anh có chút việc.

Tử Mai từ chối:

– Em ở đây chăm sóc ông nội.

– Có Út Mến lo cho nội, em đi rồi một chút sẽ trở vào, có đi luôn đâu mà lo.

Hai người ra ngoài, Hạo Thanh đưa Tử Mai vào một quán giải khát gọi hai ly sữa dâu.

– Tuần sau làm lễ đính hôn rồi, em chẳng chịu đi với anh để bàn bạc sao?

Tử Mai trả lời hững hờ:

– Em thấy chẳng có gì phải bàn bạc. Kể như xong rồi!

Hạo Thanh mỉm cười:

– Và anh lo mọi thứ cho em phải không?

Tử Mai lắc đầu:

– Không cần phải lo gì đâu anh.

Hạo Thanh kêu lên:

– Không lo sao được. Phụ nhân giám đốc. Anh sẽ chuẩn bị cho em như một bà hoàng.

Cầm muỗng khuấy ly sữa dâu cho Tử Mai, Hạo Thanh ngọt ngào mời mọc:

– Em uống sữa đi!

Tử Mai uống ngụm sữa mà thấy tâm tư phân vân chao đảo.

Nháy mắt với cô, Hạo Thanh bồi thêm vẻ đắc ý.

– Nhất định trong buổi lễ đính hôn em sẽ là cô dâu cực kỳ diễm lệ.

Tử Mai chậm rãi bảo:

– Em đang tự hỏi tại sao anh quá vội vàng? Tình yêu chưa đến...

Hạo Thanh cười phá lên:

– Em cho là chúng ta chưa có tình yêu sao?

Rồi không đợi Tử Mai trả lời, Hạo Thanh tuyên bố:

– Chưa có thì tình yêu sẽ đến sau. Lo gì hả em?

Có đến sau hay không, Tử Mai cũng chẳng biết. Cô chỉ thấy cuộc hôn nhân này không như ý cô mong muốn.

Tử Mai chỉ còn biết hy sinh cho người thân.

Tử Mai bỗng thốt lên:

– Chẳng biết buổi lễ đính hôn sẽ như thế nào đây?

Hạo Thanh cao giọng phô trương:

– Anh sẽ tổ chức thật lớn, ở một nhà hàng cực kỳ sang trọng, khách mời toàn là giới doanh nghiệp. Cho em nở mặt mày.

Anh làm ăn cần nở mặt mày trong giới thương trường chứ Tử Mai thì cần gì.

Tử Mai muốn trả lời với Hạo Thanh nhưng thôi. Anh đang cao hứng cô cứ mặc tình để anh phô trương.

Giọng Hạo Thanh vẫn vang lên đầy vẻ phẫn chấn.

– Ai cũng háo hức trông chờ xem giám đốc phu nhân là ai. Nhất định trông thấy em họ sẽ xuýt xoa không ngớt lời khen tặng.

Tử Mai thờ ơ đáp:

– Mong là được như vậy.

– Chắc chắn rồi. Em là một cô gái quyến rũ đã đem điều huyền diệu đến cho anh.

Chỉ có Hạo Thanh tán tụng Tử Mai chứ chưa thấy ai cả.

– Tử Mai hỏi khẽ:

– Điều huyền diệu đó như thế nào? Em không thấy.

Hạo Thanh ra vẻ bí mật:

– Chỉ có anh mới thấy.

– Chắc anh bịa đặt?

– Thật mà! Em là điều huyền diệu. Chúng ta kết hôn với nhau để anh giữ

mãi điều huyền diệu đó.

– Không ngờ ông giám đốc hãng sản xuất trang phục thể thao mà cũng văn vẻ mượt mà.

– Chứ sao? Em nghĩ anh khô khan như ngôi sao?

Tử Mai lắc đầu:

– Em không nghĩ gì hết.

Véo chớp mũi Tử Mai, Hạo Thanh tươi cười:

– Em phải nghĩ đến anh chứ. Sắp đính hôn rồi mà không nghĩ đến anh là anh đánh đòn đây!

Tử Mai lắc đầu:

– Anh đừng bắt buộc!

Mắt Hạo Thanh vụt sáng lên:

– Ô anh đâu có bắt buộc. Để em tự giác nghĩ đến anh hà!

Tất nhiên Tử Mai phải nghĩ đến anh. Vì còn bao nhiêu điều Tử Mai chưa lý giải về anh được.

Bất chợt Hạo Thanh đổi giọng:

– Tình hình ông nội đã tạm ổn rồi, đỡ hơn lúc mới vào cấp cứu.

Biết ngay mà anh muốn nhắc khéo những chi phí anh lo cho nằm viện chứ gì?

Nhưng Tử Mai không nói theo ý anh mà vội bảo:

– Em mong ông nội sẽ bình phục hẳn.

Hạo Thanh ưỡn ngực đầy tự tin:

– Chắc chắn rồi. Điều trị ở viện tim nổi tiếng mà!

Tử Mai buông gọn:

– Ông nội bình phục khỏe mạnh là nhờ anh.

Hạo Thanh cười tít mắt:

– Anh chẳng đòi hỏi gì.

Rồi anh hạ giọng tỉnh bơ:

– Chỉ xin được cưới em thôi!

Tử Mai thoáng nhìn Hạo Thanh, chẳng biết trong câu nói thản nhiên này có ý gì.

Tử Mai thốt lên:

– Em đã nói là anh vội vã.

Hạo Thanh bày tỏ:

– Ông đã ổn định. Cuộc hôn nhân đang tiến hành. Trước mắt là em hãy cùng về Vũng Tàu với anh.

Tử Mai ngạc nhiên:

– Về Vũng Tàu chi vậy?

– Tắm biển!

Hạo Thanh cười hì hì trả lời rồi thông thêm:

– Em quên là hôm nọ anh bảo là sẽ cùng về Vũng Tàu đó sao?

– Về Vũng Tàu! Nhưng sao về lúc này?

– Không về lúc này thì lúc nào?

Tử Mai ngạc nhiên:

– Anh làm như không còn dịp về Vũng Tàu lúc nào nữa vậy?

Hạo Thanh nói nhanh:

– Phải tranh thủ về Vũng Tàu anh đang cần.

– Anh cần gì?

– Em hãy về Vũng Tàu cùng anh lấy toàn bộ huy chương vàng, bạc, đồng về thành tích vua xe đạp leo núi cộng với những chiếc cúp vàng lưu niệm về thành tích của ông nội và anh Khang Tú cho anh mượn.

Tử Mai thắc mắc:

– Anh mượn những thứ đó làm gì?

Hạo Thanh tặc lưỡi:

– Có việc cần anh mới mượn xong việc anh trả lại ngay. Có lấy luôn đâu mà sợ?

Tử Mai chẳng biết Hạo Thanh mượn những huy chương đó làm gì:

Cô vội bảo:

– Để hỏi ông nội!

– Ôi, nội đang bệnh đừng quấy rầy. Biết anh mượn nội cho ngay chứ giữ làm gì?

– Cũng được.

Tử Mai đồng ý cùng về Vũng Tàu với Hạo Thanh.

Đến Vũng Tàu, Hạo Thanh náo nức cho xe ghé biển Vũng Tàu để tắm.

Tử Mai bật hỏi:

– Không về nhà ngay à?

Hạo Thanh cười cười:

– Tắm biển đã. Anh đang thèm ngụp lặn dưới làn nước biển mát lạnh cho thoả thích. Ở Sài Gòn nóng cháy quá!

Nói rồi Hạo Thanh thản nhiên trút bỏ áo khoác, áo sơ mi, quần tây dài. Chỉ còn độc chiếc quần sort trên người.

Tử Mai ngượng ngùng quay đi!

Hạo Thanh xoay mặt cô lại:

– Mắc cỡ gì em! Mình đi tắm biển mà!

Rồi anh lấy bộ đồ tắm đưa cho Tử Mai.

– Em thay đi!

Tử Mai bật hỏi:

– Thay ở đây à?

– Yên chí đi! Anh nhún lại và chạy ào ra bãi biển, chẳng thấy gì đâu.

Hạo Thanh trả lời rồi bẹo má Tử Mai.

– Anh rất thích sự then thùng của em. Đó mới là con gái chứ.

Tử Mai cãi lại:

– Em là con trai.

– Con trai sao mà biết mắc cỡ?

Tử Mai ôm quần áo lại khu nhà tắm của bãi biển chứ cô không mạo hiểm thay trên xe.

Thay đồ tắm xong, Tử Mai lao ra bãi biển quên cả Hạo Thanh.

Lâu rồi cô không có dịp tắm biển Vũng Tàu. Nhớ ghê lắm. Giá như có Út Mén nhỉ? Tử Mai thường cùng Út Mén đùa nghịch trong dòng nước mát lạnh...

Bãi cát trắng mịn màng đổ dài ra biển. Mặt nước biển phơn phớt xanh màu ngọc bích.

Tử Mai thích thú vùng vẫy trong làn nước biển trong veo. Ngụp lặn bơi lội thật uyển chuyển chỉ tiếc Tử Mai chưa phải là vận động viên bơi lội.

Hạo Thanh cũng ngụp lặn trong dòng nước và đuổi theo Tử Mai. Giọng ra vẻ bí mật.

– Ôi bây giờ anh mới phát hiện ra một điều:

Tử Mai tò mò:

– Điều gì?

– Biết ngay mà! Có thể em mới chịu ngừng bơi.

Hạo Thanh hạ giọng như phân bì:

– Coi bộ em mê biển hơn mê anh.

Tử Mai cười rúc rích:

– Anh lại phân bì với biển ư?

Hạo Thanh làm bộ yếu xù mặt:

– Anh thấy em gắn bó với biển hơn anh.

– Thôi đừng phân bì với biển. Em sống nơi đây thì phải gắn bó với biển chứ sao?

Hạo Thanh tuôn một hơi:

– Thấy em ngụp lặn, bơi lội vầy vùng, ôm biển mà anh ghen đó:

Tử Mai kêu lên:

– Trời đất!

Tử Mai vừa định buông sợi tay bơi tiếp thì Hạo Thanh đã ôm ngang người cô.

– Cùng bơi với anh nhé!

Tử Mai la hoảng:

– Anh buông ra em mới bơi được chứ!

Hạo Thanh ranh ma bảo:

– Anh chỉ cho em bơi kiểu này hay lắm.

– Kiểu gì?

– Kiểu ôm!

Tử Mai mắc lừa Hạo Thanh ngay. Khi cô quay lại hỏi thì anh đã ôm chặt lấy cô mặt áp sát vào mặt cô.

Tử Mai ngượng chín người đẩy Hạo Thanh ra, anh càng ôm xiết cô hơn.

Hai tay Tử Mai đập nước liên hồi. Nước biển văng tung toé khắp người khắp mặt Hạo Thanh.

– Anh kỳ quá!

Tử Mai cố thoát khỏi vòng tay của Hạo Thanh, cô bơi nhanh vào bờ. Tấm thân cường tráng của Hạo Thanh lộ lộ ở dưới biển làm Tử Mai thấy ghê ghê, mặt đỏ rần.

– Không tắm nữa sao Tử Mai?

Hạo Thanh gọi với theo.

Tử Mai lên bờ trả lời nhanh.

– Em tắm đủ rồi!

Nói xong cô ào lên nhanh tắm nước ngọt và trở ra xe ngồi chờ Hạo Thanh.

Hạo Thanh xong xuôi ngồi vào xe bảo:

– Anh tắm chưa thoả thích mà em đã lên rồi.

Tử Mai thản nhiên:

– Anh cứ tắm tiếp đi. Em chờ.

Hạo Thanh tươi cười:

– Thôi! Dịp khác tắm nữa. Đâu phải mình chỉ ra biển Vũng Tàu hôm nay thôi!

– Vậy là còn hứa hẹn những lần ru nữa!

Tử Mai không biết nói gì đây. Im lặng để Hạo Thanh lái xe nhanh về nhà.

Tử Mai cũng muốn gặp bà vú hiền từ của cô.

– Bây giờ về ngay biệt thự của ông nội chứ?

Tử Mai nói địa chỉ và chỉ đường để Hạo Thanh lái xe về nhà.

– Toàn bộ huy chương và cúp ông nội để đâu?

– Trong chiếc tủ xinh đẹp trang trọng trưng bày nơi phòng khách. Đó là niềm kiêu hãnh của ông em thời quá khứ vàng son. Ông cũng kiêu hãnh về thành tích của Khang Tú.

Hạo Thanh phụ hoạ:

– Vua xe đạp leo núi. Hai ông cháu đều nổi tiếng trong giới thể thao mà!

Hạo Thanh hào hứng vừa lái xe vừa trò chuyện với Tử Mai.

Vừa về tới nhà, Tử Mai nhấn chuông, khi ra mở cổng. Vú mừng rỡ khi thấy hai người.

– Tử Mai với cậu Hạo Thanh về chơi à? Ông khoẻ chưa?

– Ông nội đỡ rồi vú!

Trong khi Tử Mai trả lời vv thì Hạo Thanh hấp tấp bước vào phòng khách.

Mắt Hạo Thanh trợn ngược khi nhìn thấy chiếc tủ trống không.

– Sao lại trống rỗng thế này?

– Cậu hỏi cái gì?

Không trả lời vu, Hạo Thanh tức tối chất vấn Tử Mai:

– Tất cả đựng trong chiếc tủ này phải không? Sao không có gì cả vậy?

Tử Mai ngơ ngác:

– Em đâu có biết.

Tử Mai không thể hiểu nổi. Cô nhớ rất rõ các chiếc cúp đạt thành tích huy hoàng của ông và anh Khang Tú.

Thế mà tất cả đã biến mất không để lại dấu vết. Tại sao?

Hạo Thanh lườm lườm Tử Mai:

– Tất cả biến đi đâu rồi, tại sao em không biết?

– Em ở Sài Gòn lo học rồi lo cho ông nội bệnh không hề biết chuyện gì xảy ra ở đây.

Hạo Thanh quay qua vu.

– Vú có thấy mọi thứ trong này không?

Vu ngơ ngác trả lời:

– Tôi mới về mấy hôm nay không biết gì cả.

– Tại sao vú không biết?

– Tôi cứ phải đi đi về về. Lúc ở Sài Gòn lúc về căn biệt thự này tất bật công việc có để ý gì đâu.

Mặt Hạo Thanh lộ vẻ bức bối, anh cắn nhần:

– Thật là vô tích sự. Chẳng làm được gì cả.

Chẳng biết Hạo Thanh cắn nhần ai, vu và Tử Mai đưa mắt nhìn nhau.

Vu vội hỏi Hạo Thanh:

– Cậu muốn nói cái gì tôi không hiểu.

Hạo Thanh nóng nảy:

– Tôi hỏi vú có thấy bao nhiêu chiếc huy chương và cúp trong tủ này không?

– Tôi về ở Sài Gòn, vừa về đây đã không thấy.

– Tại sao vú không ở đây giữ?

Vu đầu lý với Hạo Thanh:

– Tính mạng con người quý hơn những chiếc huy chương. Tôi lo đưa ông đi cấp cứu rồi cùng vào viện tim với chú Khang Bình. Chú ấy còn bận bao nhiêu việc. Tôi mới vừa rảnh về đây!

Hạo Thanh lầm bầm:

– Vậy là có kẻ biết giá trị của các thứ này.

Hạo Thanh tức tối kêu lên rồi kéo tay Tử Mai:

– Không có gì cả. Đi về Sài Gòn chứ ở đây làm gì?

Tử Mai hỏi lại:

– Mới đến cũng ở chơi chút chứ về ngay à?

– Về ngay! Tôi không còn thiết tha gì với cái nhà và cái tủ kính trống rỗng này.

Trước thái độ giận dữ của Hạo Thanh, Tử Mai đành phải ra về Sài Gòn cùng anh ta.

Vu nắm tay cô:

– Con vào Sài Gòn rảnh lo cho nội binh phục nghe Tử Mai.

– Dạ!

– Chừng nào ông khoẻ thì trở về đây.

Tử Mai dặn dò:

– Vú ở lại trông nom nhà cửa nghe! Có việc gì thì con nhắn vú vào.

Mặt hầm hầm, Hạo Thanh kêu lên:

– Nhanh lên. Cô có đi xa xứ đâu mà chia tay dặn dò dữ vậy?

Hai người ra xe về Sài Gòn. Tiếc rẻ vì những huy chương lẫn cúp của ông Khang Liêm không còn trong tủ, Hạo Thanh rồ máy xe chạy nhanh.

Tử Mai la oái:

– Anh định đua xe à? Tôi không đùa giỡn với tử thần đâu nhé!

Hạo Thanh chạy xe chậm lại nhưng vẫn giận dữ quát lên:

– Tôi không hiểu tại sao những huy chương ấy mất đi đâu.

Thấy đầu óc, tâm tư Hạo Thanh vẫn luôn hướng về những chiếc huy chương, Tử Mai thắc mắc:

– Mất rồi biết làm sao? Để hỏi kỹ lại xem nội có cất đâu không?

– Cất đâu? Ông bệnh rề rề, ngồi xe lăn một chỗ. Cất đồ làm gì?

Tử Mai vẫn thắc mắc:

– Thế anh cần vật lưu niệm về thành tích của ông nội và anh Khang Tú để làm gì?

Hạo Thanh thản nhiên đáp:

– Để làm giàu.

Đôi mắt của Tử Mai mở to:

– Anh... nói... gì?

Hạo Thanh buông giọng thẳng thừng:

– Cô không biết gì cả thì nghe đây! Tôi cần những huy chương ấy làm thế mạnh để quảng cáo. Thứ nhất là về uy tín của hãng Á Đông ở thương trường, thứ hai là các mẫu áo thể thao. Làm ăn thì phải cạnh tranh. Các hãng đua nhau sản xuất, mình cần phải có cách để có nhiều khách hàng.

Thì ra Hạo Thanh cần những thứ đó vì nó có lợi cho công ty của anh.

Tử Mai thốt lên rất ngây thơ:

– Hãng của anh đã nhờ uy tín của ông nội để giới thiệu và bản thân em cũng đã quảng cáo trang phục thể thao.

Hạo Thanh gật đầu:

– Đúng! Nhưng nhắc đến vua xe đạp leo núi thì phải có thành tích cụ thể mới tạo uy tín chứ nói miệng sao? Người tiêu dùng là thương đế phải làm sao để họ tin vào mặt hàng của mình.

Tử Mai thờ ơ:

– Biết rồi!

– Biết rồi sao em để cho những thứ đó biến mất?

Nghe Hạo Thanh chất vấn vô lý. Tử Mai tức khí cự lại:

- Em có phải là người canh giữ đâu.
- Nhưng của gia đình, em phải biết canh giữ.
- Em bận ở Sài Gòn chăm lo cho ông nội.
- Khéo đồ thừa! Hồng hết kế hoạch làm ăn.
- Mất rồi thì em biết làm sao đây?

Hạo Thanh phán gọn:

- Em phải lo đi tìm cho anh!

Rồi anh lại hằm hè nhìn Tử Mai:

- Không có những cúp huy chương đó thì anh không để yên đâu.

Tử Mai nóng mũi:

- Anh nói mới lạ. Không có thì thôi chứ biết làm sao bây giờ?

Hạo Thanh trừng mắt với Tử Mai:

- Không có thì thôi à? Cô biết tôi cần những thứ đó đến thế nào không? Để tạo uy tín kinh doanh.

Ngừng một chút, Hạo Thanh tuyên bố thẳng thừng:

- Tôi cưới cô cũng chủ yếu để tạo thêm uy tín kinh doanh đó. Cô là cháu nội và em của hai vua xe đạp leo núi nổi tiếng với những thành tích cao. Giám đốc hãng Á Đông là con rể của vua xe đạp leo núi thì còn gì bằng. Quần áo thể thao của hãng tung ra thị trường sẽ đánh bại những hãng khác.

Tử Mai nhìn Hạo Thanh như nhìn một người ngoài hành tinh. Trong cơn tức giận anh đã để lộ ra chân tướng một con người thực dụng đầy tính toán trong công việc làm ăn.

Hạo Thanh chỉ nghĩ đến lợi nhuận trong kinh doanh chứ không phải nghĩ đến ông cháu Tử Mai.

Thất vọng Tử Mai thốt lên:

– Tôi đâu ngờ anh thực dụng như thế.

Hạo Thanh thản nhiên đáp trả:

– Thương trường là chiến trường, phải biết tính toán làm ăn mới tồn tại.

Ấm ức trong lòng, Tử Mai phản nản chỉ trích Hạo Thanh.

– Anh chỉ lợi dụng ông cháu tôi thôi.

Hạo Thanh nhếch môi vẻ nhạo báng:

– Ông cháu cô có gì mà tôi lợi dụng.

– Lợi dụng uy tín!

– Hừ! Chẳng mất một xu mà còn được lời.

Tử Mai phật ý:

– Tôi không thấy có gì lời lỗ ở đây cả.

Hạo Thanh vẫn khẳng khẳng:

– Ông cháu cô lời to rồi còn gì?

– Anh chỉ nghĩ đến lợi nhuận kinh doanh.

Hạo Thanh cười một cách đắc ý:

– Trời ạ! Kinh doanh mà không nghĩ đến lợi nhuận thì nghĩ đến cái gì?

Tử Mai âm ức bảo:

– Ông cháu tôi không phải là lợi nhuận của anh.

Môi Hạo Thanh nở nụ cười thật đáng ghét.

– Cô nghĩ sao cũng được.

Trên đường từ Vũng Tàu về Sài Gòn, Tử Mai thất vọng ê chề về Hạo Thanh.

Hắn có nghĩ đến ông cháu Tử Mai đâu.

Hạo Thanh cần những chiếc huy chương của ông Khang Liêm và Khang Tú.

Cưới Tử Mai vì cô là cháu nội ông Khang Liêm để dựa vào uy tín.

Sao mà hắn trơ trẽn đến thế?

Nghĩ đến Hạo Thanh, Tử Mai phát nổi sùng. Cô im lặng về phía trước trông cho chiếc xe chạy mau tới Sài Gòn.

Dường như càng trông thì càng thấy chậm. Con đường cứ dài mãi thêm ra, chạy hoài không đến nơi ngồi trên xe mà Tử Mai bực dọc thấp thỏm không cùng.

Bất mãn, chán chường Tử Mai không biết phải làm gì đây?

Về đến Sài Gòn, Tử Mai bảo Hạo Thanh đưa cô vào viện tìm thăm ông nội. Mặt anh ta lăm lè và không nói một lời nào, tiến thẳng đến viện tìm bỏ cô ở ngoài cổng.

Tử Mai vào phòng gặp ông nội.

Út Mén thấy Tử Mai đã ré lên:

- Chị đi đâu từ sáng đến giờ, em trông muốn chết.
- Ta về Vũng Tàu.
- Sao không cho em về với?
- Mi bận ở đây trông chừng ông nội.

Út Mén thắc mắc:

- Chị về Vũng Tàu chi vậy?
- Có công việc.
- Có gặp dì Thơm không?
- Gặp chứ! Dì ở nhà chứ đâu.

Tử Mai kêu lên:

- Vắng mới có một ngày mà mi hỏi ta đủ thứ hà!

Út Mén bảo:

- Mai một em về Vũng Tàu đó.
- Chừng nào ông nội khoẻ thì về.
- Chú Khang Bình bảo ông khoẻ, chắc mai xuất viện về nhà.

Tử Mai động viên:

- Ừ! Về nhà đỡ hơn ở đây.

Nói chuyện với Út Mén, Tử Mai thấy dễ chịu hơn. Cô như quên hết những

phiền toái xảy ra với Hạo Thanh.

Thoát khỏi hẳn, cô thấy nhẹ tênh.

– Mi đi ăn cơm đi, để ta trông chừng ông nội!

Tử Mai vừa cất tiếng thì Út Mén mừng rơn ré lên:

– Chị không nhắc chắc em xiu mắt. Sáng giờ...

Tử Mai cướp lời:

– Sáng giờ chưa ăn hả?

Út Mén tỉnh bơ đáp:

– Sáng giờ mới ăn có một lần cơm hà.

– Và mấy lần bánh hén?

Út Mén đi ăn cơm, Tử Mai ở lại phòng với ông nội. Cô muốn nói với ông về Hạo Thanh. anh ta chỉ muốn những chiếc huy chương và uy tín của ông chứ chẳng cần gì nơi ông cả.

Ông luôn tự hào về thành tích vua leo núi để cho anh ta khai thác uy tín.

Tử Mai cũng tham gia quảng cáo sản phẩm thời trang thể thao cho Hạo Thanh.

Hạo Thanh muốn tạo uy tín để kinh doanh và ông cháu Tử Mai đã làm điều đó cho anh.

Tử Mai nhìn thấy ông nội ngủ, không muốn quấy rầy giấc ngủ của ông.

Chợt ông mở mắt ra trông thấy Tử Mai vội nói nhanh.

– Ông khoẻ rồi, con cứ tiến hành lễ đính hôn với Hạo Thanh đi!

Ông vẫn không quên điều này.

Tử Mai nhăn mặt không nói gì.

Ông nội lại nhắc tiếp:

– Hạo Thanh muốn kết hôn với con, không được thoái thác. Ông và chú Khang Bình lo tiến hành tổ chức cho con.

Tử Mai nhẹ nhàng bảo:

– Ông nội còn bệnh lo tính dưỡng đi đừng nghĩ ngợi tính toán gì cả.

Ông Khang Liêm cau trán:

– Nội không tính cho con thì ai tính?

Tử Mai càu nhàu:

– Nội bệnh mà cứ lo tính toán làm gì?

– Nội khoẻ rồi. Còn mấy ngày nữa là đến ngày lễ đính hôn của con. Thôi con về đi!

Tử Mai biết lúc này mà có nói gì thì ông nội sẽ trở bệnh nữa. Ông vui vẻ thoải mái thì thôi, buồn giận tức tối thì cơn huyết áp sẽ lên cao.

Út Mến ăn cơm xong trở lại, ông nội bảo Tử Mai.

– Con về nhắn chú út vào gặp nội!

– Dạ!

Tử Mai chào ông nội ra về.

Về đến nhà chú Khang Bình, thật bất ngờ có một người đang chờ Tử Mai.

Một cô gái đẹp:

– Tưởng cô chưa về tôi sẽ đến viện tìm tìm cô đấy!

Tử Mai ngạc nhiên:

– Cô tìm tôi?

– Chứ còn ai nữa.

Cô gái nhếch môi trả lời và bồi thêm:

– Tôi đợi cô cũng khá lâu rồi đó. Tôi không có thời gian.

Thấy cô gái khinh khỉnh với Tử Mai, lại có thái độ không thoải mái, Tử Mai vội hỏi:

– Cô là ai tìm tôi có chuyện gì?

– Cô không biết tôi là ai sao?

Cô gái gằn mạnh rồi kiêu hãnh giới thiệu:

– Tôi là người mẫu Huyền Ly.

Thì ra đây là người mẫu Huyền Ly khá nổi tiếng. Nhưng cô nổi tiếng trong giới chứ Tử Mai có biết đâu.

Bây giờ Tử Mai bắt đầu quan sát cô người mẫu Huyền Ly. Gương mặt Huyền Ly rất đẹp, có lẽ nhờ biết trang điểm.

Huyền Ly mặc chiếc váy màu cam, áo thun trắng bó sát thân hình gợi cảm. Mái tóc chảy bồng bênh dáng cao cân đối. Đúng là người mẫu. Chắc hẳn Huyền Ly thường biểu diễn thời trang?

Tử Mai chưa từng quen Huyền Ly. Chẳng biết cô người mẫu kiếm tiền làm gì?

Chú Khang Bình cũng lên tiếng:

– Cô Huyền Ly kiếm con này giờ đây Tử Mai!

Tử Mai nhìn Huyền Ly chủ động hỏi:

– Cô có chuyện gì xin cứ nói!

Huyền Ly cong đôi môi son đỏ chót:

– Có chuyện tôi mới cất công tìm cô.

Tôi chẳng ở không đâu.

Tử Mai gật đầu:

– Tôi biết người mẫu luôn bận rộn.

Có chuyện gì quan trọng, Huyền Ly chẳng chịu nói ngay. Tử Mai sốt ruột, nhưng thấy Huyền Ly không vội nói, cô cũng chẳng thèm hỏi nữa.

Bất chợt Huyền Ly cất giọng lạnh tanh tuyên bố:

– Tuần sau nếu cô tiến hành làm lễ đính hôn với Hạo Thanh tôi sẽ “xử đẹp” cô đấy!

Tử Mai tròn mắt nhìn Huyền Ly.

– Cô nói gì lạ nhỉ?

Huyền Ly mím chặt môi:

– Không lạ đâu. Tôi nói cho cô rõ là tôi cấm cô đính hôn với giám đốc Hạo

Thanh.

Chú Khang Bình cất tiếng hỏi:

– Cô lấy quyền gì ngăn cấm cháu tôi?

Huyền Ly hất mặt lên:

– Quyền gì à? Quyền của vợ sắp cưới của giám đốc Hạo Thanh.

Chú Khang Bình hỏi nhanh:

– Hạo Thanh cầu hôn cháu gái tôi và sẽ tiến hành làm lễ đính hôn vào tuần tới. Cô ở đâu nhảy vào xưng là vợ sắp cưới?

Huyền Ly thản nhiên:

– Tôi ở đây, ở với Hạo Thanh chứ ở đâu. Tôi và Hạo Thanh yêu nhau. Tự dưng cô nhảy vào là sao?

Tử Mai bực dọc lên tiếng:

– Tôi chẳng nhảy vào đâu cả.

– Cô nhảy vào quyền rũ anh Hạo Thanh. Còn nói nữa ư?

Máu nóng bốc lên đầu, Tử Mai gất lên:

– Cô đừng có nói bậy!

Huyền Ly rít giọng một cách cao ngạo:

– Tôi nói bậy à? Đâu ai chịu cha ăn cướp. Cô thấy anh Hạo Thanh là giám đốc kiêm nhà thiết kế tài hoa nên cô nhào vô tấn công.

Chú Khang Bình cất cao giọng bênh vực cháu:

– Cháu tôi mà tấn công Hạo Thanh à? Cậu ấy si mê nó và cầu hôn, tôi phải thuyết phục nó đó chứ.

Huyền Ly hất mặt hỏi mỉa mai:

– Chứ không phải mấy người lấy cái mác con cháu vua xe đạp leo núi để loè anh Hạo Thanh à?

Thấy Huyền Ly ăn nói vô duyên, Tử Mai bực dọc đáp trả:

– Anh Hạo Thanh cần những thứ đó để kinh doanh chứ chúng tôi loè để làm

gì?

Giọng Huyền Ly vẫn đầy vẻ phẫn nộ:

- Cô khéo chinh phục nên anh Hạo Thanh mới cầu hôn mà lơ lửng với tôi.
- Nếu anh ấy là của cô thì cô cứ giữ lấy, tôi đâu có đòi anh ta cầu hôn.

Huyền Ly bĩu môi:

- Hừ! Không đòi mà tiến hành lễ đính hôn với anh ấy.

Rồi Huyền Ly vẫn một giọng hăm dọa Tử Mai.

- Nếu cô tiến hành làm lễ đính hôn với Hạo Thanh thì tôi “xử đẹp” đấy!

Tử Mai bất bình phê phán:

- Là người mẫu xinh đẹp mà cô nói năng giống dân anh chị quá!

Chiếu cho Tử Mai một tia nhìn nóng cháy như muốn thiêu đốt Tử Mai ra,

Huyền Ly hăm hộc:

- Bởi vì cô cướp của tôi thì tôi phải ra tay.

Tử Mai mím môi nhắc nhở:

- Yêu cầu cô hãy thận trọng lời nói!
- Tôi cần phải nói rõ cho cô biết. Chẳng việc gì phải thận trọng. Cô ăn cướp thì phải trả lại.

Tử Mai tức bực:

- Cô nói bậy quá đi! Nếu anh ta là của cô thì đem về mà giữ lấy.

Huyền Ly buông gọn:

- Tất nhiên tôi giữ lấy. Nhưng tôi cảnh cáo cô không được đính hôn với anh Hạo Thanh!

Tử Mai khó chịu bỗng đổi giọng châm chọc Huyền Ly:

- Tại sao cô không cảnh cáo anh ta?

Huyền Ly hậm hực:

- Tất nhiên tôi cảnh cáo.

Chú Khang Bình phát biểu:

– Hạo Thanh đính hôn với ai là quyền của cậu ta.

Huyền Ly long trọng tuyên bố:

– Hạo Thanh đã làm lễ đính hôn với tôi rồi và sắp cưới. Anh ta không có quyền nữa.

Chú Khang Bình liếc nhìn Huyền Ly:

– Cô không đùa chứ?

Huyền Ly hừ mũi:

– Tôi đùa với mấy người làm quái gì chứ. Không tin cứ hỏi anh ta.

Chú Khang Bình bật hỏi:

– Thế tại sao cậu ta còn...

Huyền Ly cướp lời chú Khang Bình:

– Còn cầu hôn cô Tử Mai hả? Vì anh ta mê cái mát con cháu vua xe đạp leo núi đó.

Chú Khang Bình quả quyết:

– Gì cũng được, Hạo Thanh tổ chức lễ đính hôn thì chúng tôi tiến hành.

Huyền Ly gằn mạnh:

– Tôi phá đến cùng. Tôi không để cho anh ấy muốn làm gì thì làm.

Thì ra Hạo Thanh có cô người mẫu Huyền Ly. Thế mà anh ta giấu nhem.

Tử Mai cũng biết làm giám đốc hào hoa lại tài năng như anh thì tất phải thu hút nhiều cô gái đẹp.

Cô người mẫu Huyền Ly xinh đẹp thế này, tại sao Hạo Thanh không tiến tới hôn nhân nhỉ?

Một lần nữa Huyền Ly gằn mạnh với Tử Mai.

– Cô nên nhớ anh Hạo Thanh đã làm lễ đính hôn với tôi rồi.

Tử Mai bật hỏi:

– Sao anh ấy không tiến tới với cô:

– Tại cô tất cả?

– Cô không tự hỏi vì sao anh ta không tiến tới với cô ư?

Huyền Ly gằn mạnh:

– Vì tôi không phải là cháu nội của vua xe đạp leo núi.

– Điều đó chẳng có ý nghĩa gì?

Huyền Ly chỉ tay điểm mặt Tử Mai:

– Tôi nói cho cô biết. Anh ta mê cái mát cháu nội vua xe đạp leo núi chứ không phải mê cô đâu. Anh ta chỉ cần tiếng tăm thôi cưới rồi cũng bỏ cô hà.

Chú Khang Bình dờ khóc dờ cười nhưng vẫn điềm tĩnh:

– Cô đừng hăm dọa cháu tôi!

Huyền Ly đáp tỉnh:

– Sự thật đấy! Máy người cứ chờ xem.

Tử Mai nhú mày:

– Cô thật là quá đáng!

Mặt nghiêm lạnh như bức tượng đá, Huyền Ly buông giọng ráo hoảnh:

– Tôi yêu cầu cô không được làm lễ đính hôn với Hạo Thanh. Nếu cô không nghe thì đừng trách!

Đứng bật dậy, Huyền Ly còn cất giọng chế giễu Tử Mai:

– Cô xinh đẹp thế này, bám theo Hạo Thanh làm gì. Em cháu vua leo núi thì hãy kiếm một ông vua leo núi mà ưng.

Tử Mai cúi kính:

– Thôi đủ rồi, cô đừng có nói nhiều!

Hai tay chống nạnh, Huyền Ly hất mặt.

– Cô đừng tưởng tôi muốn nói với cô. Cô hãy nhớ lời tôi cảnh báo là không được đính hôn với Hạo Thanh đó.

Nói xong Huyền Ly bỏ đi nhanh. Tử Mai nhìn theo thở hắt ra. Tự dưng phải đối đầu với Huyền Ly. Thật là phiền toái.

Càng tức Huyền Ly, Tử Mai càng muốn đính hôn với Hạo Thanh cho bỏ

ghét.

Cô ấy lấy quyền gì mà ngăn cấm xách mé Tử Mai?

Sao không ngăn cấm Hạo Thanh?

Thấy Tử Mai đứng trầm tư, chú Khang Bình bảo:

– Thôi đừng nghĩ ngợi gì nữa cháu ạ!

Tử Mai khẽ hỏi:

– Bây giờ tính sao hả chú?

– Không tính gì cả? Cứ tiến hành lễ đính hôn!

– Chú không nghe cô ta nói gì sao?

Chú Khang Bình thở dài:

– Mặc kệ cô ta. Máy người không được thương hay kiếm chuyện đó mà!

– Khi không gặp chuyện trở trêu.

Tử Mai thật sự chán chường...

Huyền Ly nhào vào lòng Hạo Thanh nũng nịu:

– Anh đi đâu mấy ngày nay mà em tìm muốn hụt hơi.

Hạo Thanh vuốt má Huyền Ly:

– Tìm làm gì cưng?

– Nhớ anh. Tìm không được sao?

Hạo Thanh nắn nò:

– Thôi mà. Đừng tìm anh có được không?

Chiều cho Hạo Thanh một tia nhìn sắc như dao cạo, Huyền Ly ầm ức:

– Không tìm anh để anh đi với cô ta hả?

– Anh đi có việc.

– Việc gì?

– Truy tìm các huy chương, cúp thành tích của ông già.

Giờ mấy móng tay sơn đỏ chót trước mặt Hạo Thanh, Huyền Ly cự nự:

– Đừng nói chuyện đó với em! Em ghét lắm!

Hạo Thanh cười tỉnh bơ:

– Đó là uy tín để anh kinh doanh.

Huyền Ly giận dỗi phàn nàn:

– Lúc nào anh cũng nghĩ đến kinh doanh mà chẳng nghĩ đến em.

– Anh sản xuất kinh doanh thì phải nghĩ đến kinh doanh chứ sao em?

– Dẹp chuyện kinh doanh của anh lại đi! Anh kiếm chuyện đi với cô ta thì có!

Hạo Thanh cố diễn giải với Huyền Ly.

– Anh đi với cô ta để lo chuyện đại sự làm ăn.

– Hừ! Rồi kết hợp luôn.

– Kết hợp cái gì?

– Tình tứ!

Hạo Thanh nín thinh. Huyền Ly khó chịu bồi thêm:

– Em nói trúng tim đen anh rồi phải không? Anh bỏ rơi em để làm lễ đính hôn với cháu nội vua xe đạp leo núi.

Hạo Thanh nhăn mặt năn nỉ:

– Em thông cảm cho anh đi mà. Cố gắng yên lặng một thời gian để anh tổ chức với cô ta xong rồi tính.

Huyền Ly hất mặt hỏi:

– Tính cái gì? Khi tất cả đã xong.

Đưa tay mon trớn Huyền Ly, Hạo Thanh cười hì hì:

– Chỉ là giả thôi! Em đừng lo.

Huyền Ly liếc Hạo Thanh dài cả cây số:

– Giả à? Em không tin!

Ánh mắt Hạo Thanh nhìn Huyền Ly đầy tình tứ:

– Anh là của em chứ của ai? Im lặng cho anh được việc đi!

Lửa bốc lên đầu Huyền Ly. Cô tức giận Hạo Thanh cùng cực. Tình cảm hai

người đang mặn nồng, Hạo Thanh bỗng ngã rẽ sang Tử Mai. Khi Huyền Ly phát hiện và chất vấn anh thì anh năn nỉ cô im lặng để cho anh làm động tác giả với Tử Mai. Chỉ vì Tử Mai là cháu nội và em của hai vua xe đạp leo núi đầy thành tích nên anh mới tổ chức lễ đính hôn. Anh cưới Tử Mai để tạo uy tín cho sản phẩm kinh doanh.

Huyền Ly nín thính nhưng lảng lảng theo dõi cuộc chiến này. Giả hay thật cô cũng không để cho buổi lễ đính hôn tiến hành tốt đẹp.

Hậm hực Huyền Ly thốt lên:

– Im lặng cho anh được việc à? Thiệt thòi cho em quá. Khó mà tin anh!

Véo mũi Huyền Ly rồi Hạo Thanh thì thâm vào tai cô:

– Anh sẽ đền bù cho em.

Huyền Ly ngúng nguẩy:

– Đền bù cái gì? Không thể nào tin anh được.

Hạo Thanh cười mơn trớn:

– Chúc giám đốc phu nhân anh dành để cho em đó.

– Hừ! Ai ham? Danh hiệu ngôi sao người mẫu còn ngon hơn nhiều.

Hạo Thanh vờ hỏi:

– Thế em không chịu làm giám đốc phu nhân phải không?

Huyền Ly hất hàm hỏi lại:

– Sao không chịu. Để anh dành cho người ta à?

Hạo Thanh cười tíu mắt:

– Tưởng em chê!

Huyền Ly nũng nịu ngã vào vai Hạo Thanh:

– Nhưng anh phải cưới em hà!

– Em cố gắng chờ đi!

Huyền Ly lườm mắt với Hạo Thanh.

– Chờ đến bao giờ?

Hạo Thanh cất giọng thản nhiên:

- Chờ đến xong việc, anh hắt cô ta ra thì anh là của em.
- Của em, em không muốn giao cho ai cả.

Mắt Hạo Thanh ánh lên nét tinh nghịch:

- Thì của em chứ có mất đi đâu mà lo.

Huyền Ly nhăn trán:

- Anh đừng có ồm ờ nghe!

Hạo Thanh ra vẻ âu yếm:

- Nghe anh đi cưng! Rồi chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau mà!
- Nghe anh mà phát tức. Em không chịu nổi khi thấy anh đi chơi thân mật và âu yếm với cô ta.

Hạo Thanh cười cợt:

- Động tác giả mà em lo gì?

Huyền Ly lắc đầu không tin.

- Bên cạnh người đẹp mà anh nói thực hiện động tác giả thật là trơ tráo và khó tin!

Hạo Thanh buông gọn:

- Em không tin thì thôi.
- Thôi sao được?
- Không được. Vậy em muốn gì?

Nghe Hạo Thanh hỏi với giọng thách thức, Huyền Ly tức khí hỏi:

- Tại sao anh gọi cô ta đi chụp ảnh quảng cáo quần áo thể thao mà không gọi em?

Hạo Thanh thản nhiên đáp:

- Vì cô ta là cháu nội và là em gái của hai vua xe đạp leo núi Khang Liêm, Khang Tú.

Huyền Ly cao giọng chất vấn:

– Mặc kệ điều đó. Ai mà quảng cáo chẳng được. Anh muốn lãng xê cô ta hả?

– Cô ta đâu phải là ngôi sao như em đâu mà anh lãng xê.

Đôi mày tỉa mỏng của Huyền Ly khẽ chau lại:

– Không lãng xê suốt ngày anh cũng kè kè theo bám cô ta.

Hạo Thanh cười hì hì:

– Vì công việc thôi, em đừng có ghen!

Huyền Ly hất đầu đầy tự phụ:

– Ai thèm! Cô ta có hơn gì em đâu mà ghen.

– Không ghen thì để yên cho anh làm em nhé!

Huyền Ly phồng mặt lên: không!

– Cái gì cũng không hết vậy?

– Anh tham lam quá em không đồng ý.

Hạo Thanh ưỡn ngực vẻ cao ngạo.

– Anh là tỷ phú mà tham ư?

Huyền Ly nhún vai nhận định.

– Tỷ phú vẫn tham. Tham thứ khác.

Hạo Thanh đưa ánh mắt tinh quái nhìn Huyền Ly.

– Anh tham thứ gì đâu. Em nói đi!

Huyền Ly tuôn một hơi:

– Tham bóng sắc, tài năng danh vọng.

– Thứ đó ai cũng tham chứ không riêng gì anh.

Gỡ trán Huyền Ly, Hạo Thanh đắc ý bảo:

– Anh lo làm giàu cho em hưởng đó.

Huyền Ly tự phụ đáp trả:

– Em không thèm hưởng xái của anh đâu. Bộ em không biết làm giàu hả?

– Thì em cứ làm.

– Anh đừng đổ thừa làm cho em hưởng. Cho cô ả ta thì có.

– Tử Mai chỉ là danh nghĩa. Tất cả sẽ là của em.

– Bộ anh hoá phép hả?

Một lần nữa Hạo Thanh nhắc lại:

– Em cứ yên lặng để cho anh hành động rồi em sẽ tận hưởng hạnh phúc.

Huyền Ly lắc đầu chua chát:

– Không thể tin anh được. Bên cạnh cô ta, anh sẽ thay lòng đổi dạ.

Rồi cô nghiêm giọng quả quyết:

– Em không chấp nhận để cho anh bỏ rơi em mà tiến hành lễ đính hôn với cô ta được.

Hạo Thanh đưa một ngón tay lên môi Huyền Ly.

– Chỉ là giả thôi cưng ả?

Huyền Ly lắc đầu nguầy nguậy.

– Giả thật gì em cũng cảm.

– Em không cảm được anh đâu.

Huyền Ly bức dọc chán nản. Không thể nào tin được sự hứa hẹn của Hạo Thanh. Khi anh chính thức đính hôn với Tử Mai.

Hạo Thanh đầy tham vọng khi đính hôn với Tử Mai. Huyền Ly không để cho chuyện này xảy ra. Nhất định Hạo Thanh phải là của Huyền Ly.

Nghĩ thế nhưng Huyền Ly vờ bảo.

– Anh làm cho em thất vọng quá! Anh đính hôn với cô ta thì em đính hôn với người khác.

Bất chợt Hạo Thanh ôm ghì lấy Huyền Ly, hôn tới tấp khắp khuôn mặt cô.

– Anh không cho em đính hôn với người khác đâu.

– Anh không có quyền!

– Quyền người yêu, chồng sắp cưới của em.

– Hứ! Nói thế mà nghe được. Anh đang lo cưới cô ta.

Hạo Thanh thản nhiên:

– Xong rồi anh sẽ cưới em!

Huyền Ly cất giọng hăm he:

– Em không chờ anh đâu. Có người sẽ cưới em ngay!

– Cưới nè! Cưới nè!

Hạo Thanh ghì chặt lấy Huyền Ly. Bàn tay ma quái vuốt ve khắp cơ thể cô.

Chiếc áo hở cổ để lộ bộ ngực nõn nà mời gọi. Hạo Thanh vỗ vập như sóng cuộc trào dâng.

Và anh đã đưa Huyền Ly vào cơn đam mê cháy bỏng...

Trong vòng tay cuồng nhiệt của Hạo Thanh cùng cơn sóng tình đắm say chất ngất, Huyền Ly như quên hết bao ghen hờn, giận dỗi, tức bực đè nén trong lòng...

Chúng ta đi ăn nghe anh. Em đói quá rồi.

Hạo Thanh mỉm cười ranh mãnh:

– Anh mới làm cho em no nê rồi mà!

Huyền Ly phồng má lên:

– Hứ! Anh làm gì chứ?

– Anh làm đủ thứ cho em. Anh mới đang đói đây này.

– Đói thì đi ăn!

– Đói em! Muốn ăn hoài hà.

Huyền Ly đỏ mặt nhéo vào vai Hạo Thanh.

– Nói bậy nè! Tưởng em là gì mà đòi ăn?

Định nói là “miếng thịt” nhưng Hạo Thanh trở lại ngay:

– Là chiếc bánh ngon.

Huyền Ly khẽ chớp rèm mi cong:

– Hứ! Phàm tục quá đi!

Hạo Thanh bồn cọt:

– Anh phàm tục chứ đâu phải thần tiên. Bởi vì thần tiên không biết yêu!

Huyền Ly vặn lại:

– Còn anh biết yêu ba bốn trái tim.

Đặt tay Huyền Ly lên ngực mình Hạo Thanh quả quyết:

– Anh chỉ có một trái tim yêu em thôi nè.

Huyền Ly mím môi:

– Yêu em mà làm lễ đính hôn với cháu nội vua xe đạp leo núi, em giận anh lắm.

Hạo Thanh sa sầm mặt:

– Em lại nhắc chuyện đó rồi, anh không thích đâu.

– Không thích sao anh tổ chức lễ đính hôn với cô ta?

Hạo Thanh nghiêm giọng:

– Công chuyện làm ăn của anh. Em đừng nói nữa.

Huyền Ly hát hàm giễu cợt:

– Làm ăn bất chính.

Hạo Thanh phân bua:

– Anh kinh doanh sản xuất quần áo thể thao mà em bảo là bất chính.

– Quảng cáo bất chính.

– Em càng sai! Anh quảng cáo đúng sự thật bằng uy tín, thành tích của hai vua leo núi hần hoi.

Huyền Ly bật hỏi:

– Bằng lời nói suông à?

– Bằng chân dung của họ, bằng chính hình ảnh, huy chương, cúp cụ thể.

Nhìn thẳng vào mặt Hạo Thanh, Huyền Ly bật hỏi:

– Vậy anh còn cần gì đến cô cháu gái của ông vua leo núi?

Hạo Thanh quả quyết:

– Cần chứ! Anh cưới Tử Mai thì quần áo thể thao của hãng Á Đông sẽ

chiếm lĩnh thị trường trong nước và ngoài nước.

Huyền Ly bĩu môi:

– Cô ta có là phù thủy cũng không hoá phép được điều đó cho anh.

Hạo Thanh ưỡn ngực với vẻ tự tin: anh làm điều đó cho em xem!

Rồi anh thúc giục Huyền Ly:

– Thôi đi ăn nhanh lên! Ở đây chất vấn anh hoài. Chịu không thấu.

Huyền Ly đồng dục tuyên bố:

– Em chất vấn cho đến khi nào anh bỏ cuộc. Không tiến hành lễ đính hôn với anh mới thôi.

Hạo Thanh đáp với vẻ thách thức:

– Còn anh nhất định tiến hành.

Nói xong anh nhanh nhẹn bước ra xe. Huyền Ly cũng ra cùng anh.

Vừa ngồi yên thấy một chiếc túi xốp để cạnh thành xe, Huyền Ly tò mò mở ra xem. Bộ đồ tắm mini ướt sũng.

Huyền Ly cất giọng đanh đá truy vấn:

– Anh đi hồ bơi hay tắm biển với con ả nào mà vết tích còn đây?

Hạo Thanh phản pháo lại:

– Anh đi với ai cũng được. Em không có quyền hỏi với giọng tra tấn đó.

Huyền Ly hậm hực nhìn Hạo Thanh:

– Em có quyền chứ! Anh đừng hòng gạt em ra khỏi đời anh! Em bám anh tới cùng đó.

Hạo Thanh nhăn mặt:

– Đừng làm cho anh chán ngấy nhé!

Huyền Ly tức tối buông giọng chua ngoa:

– Anh chán ngấy em hả? Đồ đàn ông trơ tráo vô liêm sỉ. Nói yêu một người này mà đi chơi với cả chục người khác.

Bị Huyền Ly mạt sát Hạo Thanh tức giận càn hông đập chát lại:

– Ừ đàn ông là như vậy đó.

Rồi anh ta nheo mắt với Huyền Ly châm chọc:

– Cũng như em tự đem đến cho anh thì anh hưởng hà! Dại gì từ chối.

Huyền Ly dùng dùng nỗi giận hét lên:

– Đồ vô liêm sỉ! Dừng xe lại cho tôi xuống đi!

Và cô đập vào thùng xe rầm rầm khiến Hạo Thanh phải dừng lại.

– Không đi ăn à?

– Không!

Huyền Ly tức tối bước xuống.

Hạo Thanh cười pha trò:

– Tự em không chịu đi ăn. Đừng đổ thừa anh bỏ đói nhé!

Rồi anh rờ máy xe tiếp tục lao đi. Lần này đi tìm Tử Mai để bàn chuyện sắm sửa cho buổi lễ đính hôn.

Hạo Thanh cố ý chọc cho Huyền Ly giận dữ để anh được thanh thoi. Đi với Huyền Ly, lúc nào cô cũng đòi mua sắm làm anh thêm phát bực.

Giao Giao

Tình Tri Kỷ

Tập 3

Buổi lễ đính hôn Hạo Thanh háo hức đến nhà Tử Mai để đưa cô dâu và gia đình đến nhà hàng làm lễ.

Trong vai trò chú rể, Hạo Thanh diện thật đúng moden và sang trọng. Bộ veston xanh cà vạt sọc đỏ, túi áo cài hoa... tất cả toát lên vẻ lịch lãm, hào hoa.

Tay ôm bó Hạo Thanh hí hửng vào nhà Tử Mai để trao cho cô dâu. Tưởng tượng Tử Mai trang điểm cực kỳ diễm lệ đang đón chờ chú rể, Hạo Thanh sung sướng vô biên.

Tin chắc mọi người trong nhà đã chuẩn bị chu đáo, Hạo Thanh ung dung bước vào và cất giọng reo vui:

– Cô dâu Tử Mai đâu, chú rể đến rồi nè!

Chưa nghe tiếng trả lời, Hạo Thanh tiếp tục với vẻ phấn chấn khoe khoang:

– Nhấn đính hôn và nữ trang anh sắm đầy đủ. Đến nhà hàng làm lễ anh đeo cho em nhé!

Lạ nhỉ? Không khí trong nhà có vẻ trầm lặng khác thường. Chẳng thấy ai cả.

Hạo Thanh bực dọc kêu lên:

– Cả nhà đâu cả rồi? Sao không ai ra tiếp chú rể vậy?

chú Khang Bình với bộ mặt thiếu não hiện ra:

Hạo Thanh cất giọng hách dịch:

– Tử Mai đâu rồi, gọi cô ấy ra nhanh đi! Làm gì mà chậm như rùa vậy?

Chú Khang Bình ấp úng:

– Tử Mai! Tử Mai!

Linh cảm có điều gì bất ổn, Hạo Thanh đặt vội bó hoa lên bàn hỏi nhanh:

– Tử Mai đâu?

Chú Khang Bình lại bối rối:

– Tử Mai nó...

Hạo Thanh xông vào trong gần mạnh hỏi:

– Tử Mai đâu? Cô ấy trốn tôi phải không?

Rồi anh ta phán lệnh:

– Gọi Tử Mai ra ngay cho tôi.

Chú Khang Bình nói nhanh:

– Tử Mai không có ở đây.

– Vậy Tử Mai đi đâu? Cô ấy có trốn về Vũng Tàu không?

Chú Khang Bình lắc đầu:

– Tử Mai không có về Vũng Tàu.

Hạo Thanh hỏi vặn lại chú Khang Bình:

– Thật không? Hãy về Vũng Tàu gọi cô ấy đến đây ngay!

Chú Khang Bình giữ giọng điềm tĩnh trả lời Hạo Thanh:

– Tử Mai đã đột ngột biến mất rồi. Hiện giờ chúng tôi cũng chẳng biết nó đi đâu.

Ánh mắt Hạo Thanh hần lên tia lửa đỏ dữ tợn.

– Thật vô lý! Mới hôm qua tôi còn đưa cô ấy đi mua sắm đây mà!

Chú Khang Bình khẳng định:

– Hôm qua đi về, lúc tối nó vẫn vui vẻ trò chuyện với ông nội và tôi kia mà!

Hạo Thanh tức tối hỏi nhanh:

– Vậy cô ấy biến mất từ lúc nào hả? Không thể nào hiểu nổi mà!

Chú Khang Bình không biết nói sao? Tử Mai đột ngột biến mất làm cho chú dở khóc dở cười. Sáng nay mới phát hiện Tử Mai bỏ trốn, chú Khang Bình bối rối lo âu như người chết.

Trước tiên phải giải quyết chuyện nhà, chú đã cho ông Khang Liêm uống viên thuốc an thần để ông ngủ. Nếu không sẽ bị cơn cao huyết áp khi hay biết chuyện động trời xảy ra.

Bây giờ thì một mình chú đối phó với Hạo Thanh.

– Tôi không biết Tử Mai bỏ đi từ lúc nào.

Hạo Thanh gắt gỏng như một vị quan toà hỏi tội:

– Sống chung trong nhà mà Tử Mai bỏ đi lúc nào chú cũng không biết sao?

Chú Khang Bình buông giọng bình thản:

- Làm sao tôi biết được khi Tử Mai cố ý trốn đi!
- Thế ông và chú làm gì mà không canh chừng cô ấy?
- Tử Mai đâu phải là tù nhân mà canh giữ?

Hạo Thanh vẫn vắn vẹo chú Khang Bình:

- Cô ấy biết hôm nay là lễ đính hôn, sao còn đi đâu?
- Tôi đâu biết được.
- Chú không nhắc à?

Chú Khang Bình lộ vẻ khó chịu:

- Tử Mai biết chứ. Chính nó đã đồng ý làm lễ đính hôn mà.

Hạo Thanh hần học:

- Đồng ý. Tại sao lại bỏ trốn?

Điều này thì chú Khang Bình trốn. Nhưng chú không giải thích với Hạo Thanh.

Anh chàng giám đốc đang cúi kinh. Lúc đầu chú thấy có cảm tình với Hạo Thanh. Nhưng sự xuất hiện của cô người mẫu Huyền Ly làm cho chú thấy khó chịu và không mấy tin Hạo Thanh nữa.

Có lẽ Huyền Ly cũng là nguyên nhân củng cố thêm cho sự chối từ của Tử Mai.

Hôm ấy hai chú cháu lớn tiếng vì Tử Mai cương quyết từ chối. Rồi ông nội trở bệnh nặng phải nằm viện tim, Tử Mai mới miễn cưỡng đồng ý.

Huyền Ly xuất hiện hăm dọa “xử đẹp” Tử Mai. Chắc chắn Tử Mai không sợ những lời hăm dọa của Huyền Ly mà là cô bất mãn Hạo Thanh.

Hạo Thanh đã làm cho cô mất niềm tin.

Chính chú Khang Bình đã khẳng định với Tử Mai là cứ tiến hành lễ đính hôn mà.

Bây giờ chẳng biết Tử Mai ở nơi đâu mà tìm.

Đưa mắt nhìn quanh căn nhà, Hạo Thanh bỗng hạ một câu:

- Chú cháu ông định lừa tôi đấy à?
- Tôi chẳng gì cả. Lễ đính hôn vẫn tiến hành.

Hạo Thanh gắt gỏng:

- Còn gì nữa mà tiến hành? Tôi không cần thiết nữa đâu.

Rồi anh ta đồng dục tuyên bố:

- Nếu Tử Mai đột ngột bỏ trốn thì ông phải bồi hoàn toàn bộ chi phí cho tôi.
- Vẫn biết chuyện này sẽ xảy ra nhưng chú Khang Bình vờ hỏi:

- Chi phí gì?

Hạo Thanh cau mặt rồi nhấn mạnh:

- Ông đừng có quên. Toàn bộ chi phí tôi bỏ ra điều trị cho ông Khang Liêm từ bấy lâu nay.

Chú Khang Bình tắc lưỡi:

- Tôi có đâu mà bồi hoàn?
- Ông làm sao thì làm. Trả đây cho tôi!

Cứ như là Hạo Thanh đòi nợ vậy. Chú Khang Bình nhăn mặt:

- Tự cậu bỏ chi phí lo cho chứ tôi đâu có vay mượn? Cậu bảo sẽ lo tất cả!

Hạo Thanh nóng nảy hỏi lại:

- Tôi lo nhưng mấy người có đền bù lại được gì không? Danh vua xe đạp leo núi mà chẳng có gì. Huy chương cũng không, cháu nội vua leo núi cũng đột ngột biến mất. Thế hỏi tôi có gì? Con số không to tướng à?

Hạo Thanh đã bộc lộ rõ con người thật của mình thật trắng trợn. Bây giờ chú Khang Bình mới hiểu rõ vị giám đốc này Hạo Thanh đâu có bỏ điều gì ra cho ai không bao giờ.

Thấy chú Khang Bình nín thinh, Hạo Thanh cao giọng hăm he:

- Ông tính không trả hả? Không yên với tôi đâu nhé!

Chú Khang Bình biết đây không phải là lời hăm he suôn. Giám đốc một

công ty có tiền tỷ, có vây cánh, Hạo Thanh muốn giải quyết chuyện gì mà chẳng được!

Chú Khang Bình nói khẽ:

– Cậu đòi gấp quá tôi đâu có mà trả?

Hạo Thanh rít giọng:

– Ông làm sao thì làm? Tôi kỳ hẹn trong một tuần phải trả dứt điểm cho tôi.

Nói xong anh ta quay phắt ra về trong cơn tức giận. Chú Khang Bình chỉ còn biết kêu trời trước yêu cầu của anh ta.

Trong một tuần làm sao có đủ số tiền lớn để trả toàn bộ chi phí cho Hạo Thanh?

Đầu óc chú Khang Bình rối bời lên, cuối cùng để có tiền, không còn cách nào khác hơn chú phải bán căn nhà ở Sài Gòn và cầm cố biệt thự ở Vũng Tàu.

Vv và Út Mến phải tá túc ở nhà kho để tiếp tục lo cho ông Khang Liêm.

Tình cảnh thật là bi đát.

Ông Khang Liêm dường như đã bình tĩnh hơn.

Trước sự tráo trở của Hạo Thanh, ông đã nhận ra một điều là anh chàng chỉ lợi dụng ông cháu ông mà thôi.

Ông Khang Liêm thấy tức giận vì ông đã nhìn lầm người. Và ông lại lo lắng cho Tử Mai chẳng biết giờ này đang lẩn trốn nơi đâu?

Tử Mai đã phản đối buổi lễ đính hôn bằng cách biến mất. Ông Khang Liêm thờ dài. Đó có phải là một cách giải quyết của Tử Mai.

Khang Tú còn đang điều trị ở bệnh viện Tokyo bên Nhật. Tử Mai bỏ đi đâu không biết, ông Khang Liêm rối rắm nhưng ông không cho phép mình ngã quỵ. Con cháu đã vì ông lo cho ông.

Vì ông, Tử Mai dám giả dạng Khang Tú để ông bình phục thì Tử Mai cũng có thể làm bất cứ điều gì khi thấy cần thiết.

Ông lo cho đứa cháu ngang bướng nhưng cũng thấy tự hào vì Tử Mai có bản lĩnh.

Ông bảo chú Khang Bình đi tìm Tử Mai nhưng chú Khang Bình đã đi Nhật lo cho Khang Tú. Đứa cháu nào cũng phải lo. Ông Khang Liêm khẽ thở dài. Hy vọng là Tử Mai lẩn trốn ở đâu đó, khi mọi chuyện giải quyết xong xuôi, Tử Mai sẽ trở về.

Trong khi Tử Mai còn lẩn trốn ở đâu đó, ông Khang Liêm ở nhà không yên lòng thì có một người khách từ Hàn Quốc bay sang.

Khách là một người phụ nữ trung niên. Bà Nguyệt Thuý - mẹ của Đông Nguyên.

– Bác Khang Liêm! Bác không nhớ cháu sao?

Ông Khang Liêm đưa mắt nhìn người phụ nữ trước mặt:

– Cô là...

bà Nguyệt Thuý xới lời:

– Cháu là mẹ thằng Đông Nguyên đây. Bác về Việt Nam mấy năm nay giờ quên cháu rồi sao?

Ông Khang Liêm khấp khởi vui mừng.

– Cô Nguyệt Thuý đây sao? Lâu quá mới gặp cô. Không phải tôi không nhận ra cô, tại già rồi mắt mũi không thấy rõ.

Bà Nguyệt Thuý ân cần hỏi han:

– Bác có khoẻ không?

Ông Khang Liêm gật nhẹ:

– Khoẻ nhiều rồi. Nhờ mấy chú cháu nó lo. Tôi đã có vào viện tim năm nữa.

À cô ngồi đi! Cô về chơi hả?

Bà Nguyệt Thuý ngồi xuống đối diện cùng ông Khang Liêm tươi cười đáp:

– Cháu về cũng có chút việc quan trọng. Hôm nọ thằng Đông Nguyên có về chơi.

– Hôm nay Đông Nguyên không có về với cô sao?

Dạ không! Nó đang... bận.

Bà Nguyệt Thuý trả lời ngập ngừng rồi nói nhanh:

– Cháu về là lo chuyện của Đông Nguyên đấy bác ạ!

Ông Khang Liêm kêu lên:

– Ô thế à?

– Cháu tính ghé Sài Gòn trước nếu không gặp bác sẽ bay ra Vũng Tàu.

Ông Khang Liêm vui vẻ kể:

– Hôm Đông Nguyên về Vũng Tàu hai ông cháu trò chuyện rất tâm đắc.

Đến khi tôi ngã bệnh phải đưa vào viện tim, nó trở về Hàn Quốc lúc nào tôi không hay.

– Lúc đó cháu bị nạn, gọi nó về gấp.

Ông Khang Liêm lo lắng hỏi:

– Ô chết chửa! Cô có sao không?

Bà Nguyệt Thuý mỉm cười:

– Con bị nhẹ thôi bác ạ!

Bà Nguyệt Thuý trả lời ông rồi nhìn quanh quất.

– Tử Mai đi đâu vắng rồi bác?

Ông Khang Liêm ngập ngừng:

– À... nó...

– Đông Nguyên bảo hôm nó về Hàn Quốc gấp, Tử Mai đang bị sốt nặng phải nằm bệnh viện.

– Tử Mai đã khoẻ rồi. Tuổi trẻ mà chúng nó lướt qua mọi bệnh tật. Chỉ có già như tôi là rề rề.

Bà Nguyệt Thuý trấn an ông:

– Bác đừng lo nghĩ gì cả. Bệnh hoạn cũng lướt qua thôi.

Ông Khang Liêm nói với vẻ tự tin.

- Lần này nằm ở viện tim về tôi thấy có kết quả.
- Cháu rất mừng khi thấy bác khoẻ mạnh, cháu muốn thưa với bác một chuyện.

Ông Khang Liêm nhìn bà Nguyệt Thuý.

Người phụ nữ này từ Hàn Quốc về lại có chuyện quan trọng muốn nói với ông. Lúc ở bên ấy, hai nhà tương đối gần nhau. Bọn trẻ thân thiết với nhau. Từ ngày về đây tưởng ít gần bó nhưng chúng vẫn liên lạc nhau.

Ông Khang Liêm ôn hoà kể:

- Hôm Đông Nguyên qua đây gặp Tử Mai giả Khang Tú. Tôi tưởng Khang Tú lọt lạt với Đông Nguyên nên la cho một trận. Ai ngờ... Nghĩ lại cũng vừa giận vừa thương Tử Mai.

Bà Nguyệt Thuý mỉm cười:

- Cháu có nghe Đông Nguyên kể bác ạ. Như vậy Tử Mai cũng là đứa cháu nội rất ngoan biết lo cho ông nội.
- Vì nó lo mà tôi giận suýt đứng tim.
- Lẽ ra bác không nên giận Tử Mai.
- Bây giờ tôi có giận nó đâu.

Một lần nữa bà Nguyệt Thuý cất tiếng hỏi:

- Tử Mai đi vắng hả bác?

Chợt nhớ ông Khang Liêm vội hỏi mà không trả lời bà Nguyệt Thuý.

- Cô bảo có chuyện gì muốn nói với tôi đó.

Mặt bà Nguyệt Thuý lộ vẻ nghiêm trọng:

- Cháu muốn thưa với bác chuyện hôn nhân của Đông Nguyên với Tử Mai.

Ông Khang Liêm tròn mắt ngạc nhiên:

- Hôn nhân của Đông Nguyên với Tử Mai à?

Bà Nguyệt Thuý cười vui vẻ:

- Lẽ ra cháu sang đây gặp bác sớm hơn. Hôm Đông Nguyên ở Việt Nam về

nặng nặc cháu sang thưa chuyện với bác để cưới Tử Mai.

Ông Khang Liêm lẩm bẩm:

– Đông Nguyên muốn cưới Tử Mai hả?

– Tình cảm của chúng nó gắn bó với nhau sâu đậm lắm bác à!

Thế mà ông Khang Liêm không nghĩ ra. Ông đã xem Đông Nguyên như con cháu trong nhà. Ông không nghĩ đến mối lương duyên của Tử Mai với Đông Nguyên mà cứ ép uổng Tử Mai vào một cuộc hôn nhân sắp đặt để giờ Tử Mai bỏ đi đâu mất.

Ông Khang Liêm không tiện nói ra điều này với bà Nguyệt Thuý.

Ông nhẹ nhàng bày tỏ:

– Nếu Đông Nguyên đặt vấn đề hôn nhân với Tử Mai tôi rất mừng.

Giọng bà Nguyệt Thuý vang lên vui vẻ:

– Vậy là bác đồng ý hả bác?

Ông Khang Liêm cất giọng từ tốn:

– Quan trọng là Tử Mai có đồng ý hay không?

– Nhưng ý kiến của bác là người lớn rất quan trọng ạ.

– Tôi để cho Tử Mai có ý kiến và quyết định.

– Cháu cũng muốn nghe ý kiến của Tử Mai.

– Tử Mai lại không có nhà.

Giọng bà Nguyệt Thuý pha chút niềm vui:

– Cháu tin là Tử Mai đồng ý. Đông Nguyên bảo nó yêu Tử Mai tha thiết.

Hai đứa sẽ chung sống bên nhau trọn đời. Tử Mai cũng vậy phải không bác?

Ông Khang Liêm nói nhanh:

– Chắc chắn rồi!

– Chúng ta sẽ kết thành một nhà thân thiết phải không bác?

Trông bà Nguyệt Thuý rất hớn hờ tươi vui. Giá như có Tử Mai ở nhà, ông Khang Liêm muốn nhìn thấy thái độ của cháu nội. Chắc chắn Tử Mai cũng

sẽ rất vui mừng trước việc bà Nguyệt Thuý từ Hàn Quốc sang đây cầu hôn Tử Mai cho con trai bà.

Tử Mai không có nhà, làm sao ông Khang Liêm trả lời bà Nguyệt Thuý đây?

– Tất nhiên, kết thân nhau là rất tốt. Cũng như lúc ở Hàn Quốc, cùng sinh hoạt câu lạc bộ thể thao bọn trẻ gắn bó nhau như ruột thịt vậy.

Bà Nguyệt Thuý lộ vẻ phấn khởi:

– Lúc nào bọn chúng cũng quây quần luyện nhau ngay cả gia đình bác đã về đây.

Ông Khang Liêm buông lời nhận định:

– Bác luôn nghĩ đến mối quan hệ mật thiết tri âm tri kỷ của Đông Nguyên với Khang Tú.

Bà Nguyệt Thuý chợt hỏi:

– Bác không nghĩ đến tình yêu của Đông Nguyên với Tử Mai sao?

Ông Khang Liêm chép miệng:

– Già cả lắm cảm tôi không nghĩ ra. Bây giờ cô nói mới biết.

Bà Nguyệt Thuý ân cần bảo:

– Chúng ta đứng ra tác hợp cho Đông Nguyên và Tử Mai để chúng được sống bên nhau. Ý bác thế nào?

– Tôi đồng ý. Ngay từ đầu đã nói rồi.

– Cháu muốn bàn cụ thể với bác chuyện hôn nhân của hai đứa trẻ.

– Tôi sao cũng được. Phải có Tử Mai cô bàn với nó.

– Ý cô thế nào cứ nói!

Bà Nguyệt Thuý cất giọng ôn hoà:

– Hôm nay cháu chính thức cầu hôn Tử Mai cho Đông Nguyên. Khi Đông Nguyên bình phục hai mẹ con cháu trở qua tiến hành lễ cưới ngay.

Ông Khang Liêm ngạc nhiên:

– Ủa Đông Nguyên bệnh sao mà chờ bình phục?

– Dạ! Nó bị xoàng thôi, sắp ổn rồi bác!

Chẳng biết Đông Nguyên bị bệnh gì nhưng ông Khang Liêm cũng yên tâm là tuổi trẻ chỉ bệnh xoàng không đáng gì.

Bà Nguyệt Thuý hân hoan nói tiếp:

– Đợi Đông Nguyên khoẻ, lần sau cháu và nó trở qua tổ chức đám cưới:

Ông Khang Liêm tỏ vẻ dễ dãi:

– Cô tính sao cũng được! Anh em Tử Mai mồ côi từ nhỏ, chúng nó rất khao khát tình cảm.

Bà Nguyệt Thuý gật nhẹ:

– Cháu biết! Cháu sẽ lo cho Tử Mai đầy đủ để bù đắp những gì Tử Mai mất mát.

Ông Khang Liêm bày tỏ nguyện vọng:

– Giao Tử Mai cho cô và Đông Nguyên tôi rất yên tâm. Nếu tôi có nhắm mắt ra đi cũng vui lòng, không có gì phải áy náy lo lắng.

– Bác đừng nói thế. Bác còn khoẻ mạnh mà!

– Bây giờ khoẻ mạnh nhưng cũng có lúc đi theo ông bà.

Bà Nguyệt Thuý nói giọng vui:

– Ngày đó chưa đến đâu. Bây giờ bác hãy vui mà lo vun đắp hạnh phúc cho Tử Mai.

– Tử Mai được hạnh phúc bên cô và Đông Nguyên là tôi vui lắm.

Hai người lớn tuổi, bàn chuyện hôn nhân hạnh phúc của Tử Mai mà chẳng có Tử Mai. Nhân vật chính không có mặt. Không nghe không biết gì cả.

Ông Khang Liêm vui nhưng trong dạ vẫn bồn chồn không yên.

Vừa lúc đó chú út Khang Bình về đến. Nghe ông Khang Liêm kể chuyện bà Nguyệt Thuý từ Hàn Quốc sang bàn chuyện hôn nhân của Đông Nguyên và Tử Mai, chú ngạc nhiên vô cùng.

Lại chuyện hôn nhân nữa. Cũng vì buổi lễ đính hôn mà Tử Mai đã bỏ đi.

Bất chợt chú Khang Bình hỏi ông Khang Liêm:

– Tử Mai về rồi hả ba?

Ông Khang Liêm lắc đầu rồi nói nhanh:

– Chưa về! Ba còn chờ ý kiến của Tử Mai để trả lời cô Nguyệt Thuý.

Chú Khang Bình cười nhẹ:

– Con biết Tử Mai sẽ đồng ý ba à!

– Con cũng nghĩ thế à?

– Tử Mai gắn bó với Đông Nguyên nên nó thoái thác từ chối Hạo Thanh.

bà Nguyệt Thuý ngơ ngác:

– Nghĩa là sao?

Chú Khang Bình vui vẻ:

– Chẳng có gì đâu chị. Ba tôi tính gả mà Tử Mai không chịu.

Rồi chú ân cần giải thích thêm:

– Tôi biết Tử Mai chờ đợi Đông Nguyên. Tưởng Đông Nguyên im hơi lặng tiếng luôn giờ đã có tín hiệu vui rồi.

Bà Nguyệt Thuý ôn tồn bảo:

– Nó có im hơi lặng tiếng đâu. Vừa ở Việt Nam về là giục tôi sang hỏi cưới Tử Mai ngay.

– Thế Đông Nguyên đâu hả chị?

– À, nó bệnh nằm viện. Chừng nào bình phục là tổ chức cưới ngay.

– Đông Nguyên bệnh gì hả chị?

Bà Nguyệt Thuý cũng trả lời như với ông Khang Liêm.

– Đông Nguyên bị xoàng thôi, sẽ khỏi ngay.

Thật là lùng! Bàn chuyện hôn nhân đại sự của Đông Nguyên và Tử Mai mà không có mặt hai nhân vật chính.

Tử Mai bỏ đi đâu không biết. Đông Nguyên bị bệnh gì chẳng rõ, ông Khang Liêm và chú Khang Bình vẫn làm ra vẻ tự nhiên như Tử Mai đi đâu sắp về.

Còn bà Nguyệt Thuý cũng vậy cứ úp mở về bệnh tình của Đông Nguyên.
Chú Khang Bình cứ thắc mắc là không biết Đông Nguyên bị bệnh gì? Nếu bị bệnh xoàng sao không cùng bà Nguyệt Thuý sang đây luôn.

Cuối cùng chú Khang Bình cất giọng ôn hoà của người giải quyết.

– Xem như người lớn chúng ta đã thống nhất với nhau rồi. Chỉ còn ý kiến của hai đứa nhỏ.

Bà Nguyệt Thuý phản chấn bảo:

– Tất nhiên tụi nhỏ đồng ý ngay! Thằng Đông Nguyên giục tôi về Việt Nam mấy lần rồi đó chứ.

Thế mà chú Khang Bình bảo là Đông Nguyên về Hàn Quốc chẳng trở qua làm gì, Tử Mai hãy quên những tình cảm thời lãng mạn đã qua.

Bây giờ Đông Nguyên đã bước tới ngõ lời cầu hôn. Tử Mai ở đâu? Có hay biết? Hãy mau trở về đón nhận hạnh phúc, tình yêu.

Hiện giờ Tử Mai ở đâu? Dấu hỏi đang hằn lên trong trí ông Khang Liêm và chú Khang Bình.

Lo cho Khang Tú gần yên ổn. Bây giờ chú Khang Bình phải đi tìm Tử Mai. Đâu? Có hay biết? Hãy mau trở về đón nhận hạnh phúc, tình yêu.

Hiện giờ Tử Mai ở đâu? Dấu hỏi đang hằn lên trong trí ông Khang Liêm và chú Khang Bình.

Lo cho Khang Tú gần yên ổn. Bây giờ chú Khang Bình phải đi tìm Tử Mai. Tử Mai theo đoàn vận động viên sang Nhật Bản dưới sự hướng dẫn của thầy Xuân Lăng.

Sang đến Nhật Bản, Tử Mai không thi đấu mà đi tìm thăm anh trai Khang Tú.

Đến bệnh viện chuyên thay ghép tuỷ ở Tokyo, bác sĩ trực cho Tử Mai biết:

– Khang Tú và Đông Nguyên vừa mới xuất viện.

Tử Mai thoáng ngẩn ngơ:

– Xuất viện rồi à?

Và cô lại mừng thầm. Có Đông Nguyên đến bệnh viện thăm Khang Tú và rước anh cô luôn.

Bây giờ Tử Mai phải đi thăm anh. Nhưng chẳng biết Đông Nguyên đưa Khang Tú về Việt Nam hay Hàn Quốc đây?

Hỏi thì bác sĩ trực không biết, Tử Mai rời bệnh viện Tokyo.

Muốn đến với đoàn vận động viên nhưng cô không thể làm mất thời gian của bạn bè đang chuẩn bị ra thi.

Tử Mai bần chòn không biết làm cách nào. Trong đầu cô loé lên ý định bay sang Hàn Quốc.

Phải thực hiện chuyến sang Hàn Quốc mới có hy vọng gặp Khang Tú và Đông Nguyên.

Bất chợt điện thoại của Tử Mai reo vang:

– Alô Tử Mai đây à? Chú tìm con khắp nơi.

Tử Mai lo lắng bảo.

– Chú ơi đừng tìm con nữa!

– Nội nhắn con về gấp.

– Thôi con sợ lắm con không về.

– Con phải về. Chú liên lạc với trường thể thao và gia đình thầy Xuân Lãng mới biết con đang theo đoàn vận động viên sang Nhật.

Sợ bị bắt về vì chuyện cũ, Tử Mai chớp ngay cơ hội hồi hã nói nhanh.

– Con theo đoàn vận động viên thi đấu chú đừng gọi về!

Chú Khang Bình trấn an Tử Mai.

– Con yên tâm chuyện cũ đã giải quyết xong rồi!

– Vậy chú gọi con về làm gì?

– Nội gọi con về Việt Nam gấp.

– Nội sao rồi hả chú?

- Nội khoẻ không sao? Nội có chuyện cần gặp con.
- Chuyện gì vậy chú?
- Chuyện về sẽ rõ. Về ngay nhé! Không được chậm trễ!

Chú Khang Bình nhanh chóng cúp máy. Tử Mai ngẩn ngơ không biết ông nội gọi về có chuyện gì.

Không về cũng chẳng được. Mà về thì Tử Mai sợ ông nội ép cô ưng Hạo Thanh nữa. Tử Mai đã trốn hẩn rồi. Đừng bắt Tử Mai phải đối đầu với con người đó nữa.

Hạo Thanh là kẻ chỉ biết nghĩ đến lợi nhuận kinh doanh, sống phóng đãng. Bao nhiêu phụ nữ qua tay hẩn ngoài Huyền Ly.

Đã đính hôn với Huyền Ly rồi còn tiến tới với Tử Mai nữa. Hạo Thanh là kẻ tham lam vô cùng. Hẩn định để cho những người phụ nữ xung đột nhau.

Tử Mai không bao giờ muốn trói buộc vào cuộc đời Hạo Thanh. Lúc đầu cô đã làm bởi sự hào hoa phong nhã, thái độ galant lịch sự của hẩn. Tử Mai thương thâm lẫn thẩn suy nghĩ về hẩn, cái vẻ ngoài điển trai hào nhoáng của hẩn hòng để đánh lừa mọi người.

Cũng may Tử Mai sớm nhận ra con người thật của Hạo Thanh. Nếu không cô sẽ hối tiếc đến nhường nào.

Nhờ những huy chương biến mất, nhờ sự xuất hiện của Huyền Ly, Tử Mai đã sớm hiểu Hạo Thanh. Và cô đã biến mất khỏi buổi lễ đính hôn.

Tử Mai bỏ trốn là phải và càng muốn trốn xa hơn nữa. Cô không ân hận việc mình làm. Đã trốn thoát được hẩn Tử Mai thở phào nhẹ nhõm. Hình dung sự tức tối phần nộ của Hạo Thanh trong buổi lễ đính hôn không có mặt Tử Mai mà cô tức cười và hả hê vô cùng.

Đã trốn thoát được Hạo Thanh rồi, bây giờ trở về chẳng khác nào chui vào rọ.

Nhưng chú Khang Bình bảo đã giải quyết ổn thoả. Liệu có đúng như thế

không? Giải quyết cách nào? Chú Khang Bình cúp máy nhanh quá, Tử Mai không kịp hỏi.

Chẳng biết Hạo Thanh có làm khó dễ gì ông nội và chú Khang Bình không? Tử Mai thoáng ray rứt. Cô bỏ đi là yên phận mà không nghĩ đến người ở lại. Ông nội và chú Khang Bình đã đối phó với Hạo Thanh bằng cách nào nhỉ? Tử Mai muốn bay về ngay để hỏi cho ra lẽ. Nhưng lòng thoáng lo sợ vu vơ. Không Hạo Thanh thì liệu có một gã đàn ông nào nữa.

Ông nội tức giận chắc sẽ gả Tử Mai cho một người khác. Chú Khang Bình trấn an để cho Tử Mai trở về.

Lòng chất chứa đầy mâu thuẫn, Tử Mai không biết chọn con đường nào. Đi Hàn Quốc hay trở về Việt Nam?

Tử Mai bần thần nghĩ ngợi.

Cuối cùng nổi nhớ ông nội dâng lên cùng sự ray rứt, Tử Mai quyết định trở về Việt Nam.

Lúc đi theo đoàn vận động viên. Bây giờ về một mình, Tử Mai phải tự xoay xở? Cô vội bán hết số nữ trang hiện có mua vé máy bay về Việt Nam.

Hồi đi sang Nhật nôn nao gặp anh Khang Tú. Chuyến bay trở về nôn nao chuyện nhà và muốn gặp ông nội ngay.

Ngồi trên máy bay cùng với bao hành khách nhưng Tử Mai vẫn thấy cô đơn nhỏ bé. Tưởng chừng một mình cô đang bay giữa mây ngàn gió lộng trời xanh.

Về đến Sài Gòn được biết nhà chú Khang Bình đã bán, Tử Mai nhanh chóng ra Vũng Tàu.

Sau bao ngày xa cách, nay trở về Vũng Tàu, Tử Mai thấy hồi hộp lạ thường. Căn nhà thân thương vừa lạ vừa quen. Dường như Tử Mai thấy có chút gì thay đổi.

Cổng không khoá, Tử Mai hớn hở vào trong. Thấy Khang Tú nằm ngủ quên

trên chiếc ghế bố ở hành lang, Tử Mai lao đến ôm chầm anh trai khóc ngất.

– Anh Khang Tú! Anh đã bình phục rồi. Ôi chắc là nội mừng lắm.

–!

– Em tận bệnh viện Tokyo bên Nhật tìm anh, anh có biết không?

–

– Ghét anh lắm! Bình phục trở về mà chẳng chịu điện về nhà cho biết.

Trách Khang Tú xong Tử Mai vội im bặt. Anh trai có điện về Tử Mai cũng có biết có hay đâu. Cô chẳng có mặt ở nhà đã bao ngày rồi.

Tử Mai vội hỏi Khang Tú:

– Anh có điện về nhà không?

Vẫn không có tiếng trả lời của Khang Tú, Tử Mai hỏi tiếp:

– Anh bình phục hẳn rồi phải không? Chỗ vết thương có còn đau không?

Phẫu thuật ghép tuỷ hả anh?

Tử Mai hỏi một dài và dường như cũng không cần đợi nghe Khang Tú trả lời. Cô tiếp tục với giọng thao thao kể lại.

– Hôm xem truyền hình trực tiếp thấy anh ngã xuống chỗ vách núi bằng chiếc xe đạp, em hét lên kinh hoàng còn Út Mến thì ôm mặt khóc ngất.

Muốn giấu nội nhưng nội đã hay và ngã bệnh. Bệnh tình của nội ngày càng trầm trọng, sợ nội nguy hiểm qua không khỏi, em phải giả làm anh ở cạnh nội để nội nguôi ngoai. Em cải trang thành anh cẩn thận lắm thế mà chuyện vẫn bại lộ, nội biết được mới tức chứ.

–!

– Bao nhiêu chuyện xảy ra từ khi anh bị nạn đến nay. Anh về nhà chắc đã biết hết rồi.

–

– Mà thôi anh bình phục rồi cả nhà mừng lắm. Đừng nghe những chuyện không vui.

Nói thao thao bất chợt Tử Mai phát hiện ra cô độc thoại một mình vội im bặt đưa mắt nhìn Khang Tú.

Không trả lời một tiếng nào nhưng Khang Tú tỉnh rụi âu yếm vuốt tóc Tử Mai.

Ánh mắt Tử Mai mở tròn ngơ ngác. Cô chợt nhận ra Đông Nguyên đang mặc trang phục giống hệt Khang Tú.

– Ôi!

Mặc đồ gắc chín Tử Mai then thùng kêu lên rồi vùng bỏ chạy.

Khang Tú ung dung chống nạng bước ra và cười thật tươi.

– Tử Mai anh về rồi nè!

Như tỉnh như mơ, Tử Mai ôm choàng lấy anh trai rồi dụi dụi mắt:

– Ôi anh Khang Tú! Anh thật phải không?

Khang Tú buông chuỗi cười đầy ý nghĩa:

– Anh thật chứ không phải Khang Tú giả đâu.

Rồi Khang Tú vỗ vỗ vào vai em gái:

– Sao có người thích giả làm Khang Tú quá vậy?

Tử Mai nghech mặt nhìn anh trai:

– Ai thêm giả anh. Tại em muốn nội khỏi bệnh chứ bộ.

Khang Tú cười hì hì:

– Lại có một kẻ giả làm Khang Tú nữa kìa!

Tử Mai trề môi:

– Làm như anh là hàng quý hiếm vậy, có hàng giả nháy theo.

Khang Tú chỉ tay lại phía Đông Nguyên.

– Có kẻ giả mạo anh mới nói:

Đông Nguyên lên tiếng:

– Ê, ai thêm giả mạo mà hả Khang Tú?

Lòng Tử Mai đầy thắc mắc, anh trai gần như bình phục còn Đông Nguyên

sao lại mặc đồ bệnh viện giống Khang Tú.

Sờ tay chân Khang Tú, Tử Mai ân cần hỏi:

– Anh đã khoẻ rồi phải không? Tay chân mình mẩy lành lặn rồi phải không?

Khang Tú giơ tay đùa tếu:

– Anh khoẻ mạnh như thần đây.

– Thần gì?

– Thần dân!

Tử Mai chọc anh trai.

– Thường quá! Xoàng quá! Thế mà em tưởng thần...

Khang Tú cắc có hỏi:

– Thần gì?

– Thần chết!

– Trời đất!

Khang Tú ré lên, Tử Mai giải thích tỉnh bơ:

– Chỉ có thần chế mới khoẻ mạnh không bao giờ chết để thi hành nhiệm vụ.

Cả Khang Tú và Đông Nguyên cùng cười phá lên. Đông Nguyên thích thú.

– Vậy Khang Tú và anh Đông Nguyên là thần chết.

Tử Mai lườm mắt với Đông Nguyên:

– Thần chết sao anh mặc đồ bệnh viện?

Đông Nguyên khôn ngoan đáp trả:

– Để anh thâm nhập vào bệnh viện cho dễ.

– Dễ giả dạng phải không? Ai cho anh giả dạng Khang Tú?

Đông Nguyên lắc đầu đính chính:

– Anh có giả dạng Khang Tú đâu.

Nhớ lúc nãy ôm chầm Đông Nguyên, Tử Mai ngượng nghịu:

– Không giả dạng Khang Tú sao anh?

– Mặc đồ bệnh viện hả?

Tử Mai gật gù:

– Ủ! Sao anh lại mặc đồ bệnh viện.

Đông Nguyên cười cười:

– Mặc đồ bệnh viện là vì anh ở bệnh viện.

– Tại sao anh mặc đồ bệnh viện?

Không trả lời mà Đông Nguyên vội bảo:

– Ai cũng có thể mặc đồ bệnh viện.

Tử Mai phồng mắt lên:

– Phải có lý do chứ.

– Thì có lý do.

– Lý do gì?

Đông Nguyên lúng túng không trả lời được thì bất ngờ một nữ phóng viên từ trong nhà bước ra giải thích:

– Lý do đó tôi đang chuẩn bị phỏng vấn đây!

Tử Mai ngạc nhiên:

– Phỏng vấn chuyện gì?

Cô phóng viên đồng dục trả lời:

– Phỏng vấn đôi bạn tri âm tri kỷ Khang Tú - Đông Nguyên. Trong nhưng ngày Khang Tú nằm ở bệnh viện Tokyo chính Đông Nguyên đã hiến tủy để ghép cho Khang Tú. Ca phẫu thuật mổ ghép người nhận đã thành công rực rỡ.

Nỗi xúc động dâng cao, Tử Mai không ngờ Đông Nguyên đã hiến tủy cứu anh Khang Tú, giọng cô ghen ngào.

– Anh Đông Nguyên! Anh thật là...

Đông Nguyên ngượng ngịu xua tay:

– Đâu có gì đâu.

Tử Mai nhìn anh ân cần hỏi thăm:

– Anh đã khoẻ nhiều chưa?

Đông Nguyên bông đùa.

– Anh đã khoẻ rồi! Khoẻ như thần chết!

Nữ phóng viên đang bấm camera cũng xúc động nghẹn ngào, bật tiếng khóc.

Tử Mai ngược lên ngạc nhiên kêu lên.

– Ôi chị Uyên Hân!

Tử Mai chạy lại bên Uyên Hân:

– Chị là phóng viên rồi hả?

Uyên Hân gật đầu:

– Chị đã trở thành phóng viên thể dục thể thao.

Tử Mai ôm vai Uyên Hân.

– Ôi điều kỳ diệu đã xảy ra?

Khang Tú bật hỏi em gái:

– Điều kỳ diệu gì hả Tử Mai?

Tử Mai ngoe đầu nhìn anh trai.

– Anh không biết điều gì à? Vì yêu vua xe đạp leo núi Khang Tú chị Uyên

Hân đã trở thành phóng viên thể dục thể thao để lấy tin... đua xe đạp.

Khang Tú kêu lên:

– Ôi điều kỳ diệu thế mà anh mới biết!

Tử Mai trách Khang Tú:

– Thế là anh tệ lắm đó nghe!

Khang Tú gãi đầu:

– Anh mới biết thật mà!

Uyên Hân cũng lên tiếng bênh người yêu:

– Tử Mai đừng trách anh Khang Tú. Anh ấy bận ghép tuỷ nên đâu biết gì.

Tử Mai đế vô thêm:

– Anh ấy cũng đâu hay biết lúc chị Uyên Hân ghé đây thăm.

Uyển Hân nhăn mặt:

– Nghe Tử Mai nhắc lại chị càng thêm tức.

Tử Mai nháy mắt hỏi:

– Tại sao chị tức?

– Chị thấy anh Khang Tú bị tai nạn rồi thay đổi tâm tính. Chị đã giận bỏ về Long Hải.

Khang Tú kêu lên đầy ngạc nhiên:

– Em có về đây thăm anh ư? Nhưng lúc bị nạn anh hôn mê có biết gì đâu.

Sau đó sang Nhật chứ đâu có về Vũng Tàu mà làm cho em giận.

Uyển Hân nhìn Khang Tú:

– Anh đùa hả? Đêm đó em giận bỏ về Long Hải chứ đâu có ở lại đây.

Chợt hiểu ra Khang Tú kêu lên:

– Ôi màn kịch này do Tử Mai tạo ra. Khang Tú giả đó.

Tử Mai cười rúc rích:

– Phải Khang Tú là em đó.

Uyển Hân ré lên:

– Ôi Tử Mai là Khang Tú ư?

Nhớ chuyện cũ, Uyển Hân xấu hổ đỏ mặt. Dứt tay trước mặt Tử Mai, Uyển Hân trách móc:

– Mi thật là đáng tội nghe Tử Mai! Khi không giả làm Khang Tú báo hại cho ta lắm.

Tử Mai thanh minh:

– Khi không sao được? Em có lý do chứ bộ.

Rồi Tử Mai còn trêu Uyển Hân:

– Nhờ vậy mà em mới biết được tình yêu của chị Uyển Hân dành cho anh Khang Tú của em.

Uyển Hân xấu hổ đỏ mặt mà Tử Mai còn chọc phá nữa. Uyển Hân đập vai

Tử Mai:

– Mi còn chế nhạo ta nữa hả? Hai anh em thật đáng ghét!

Khang Tú phản đối nhanh:

– Anh có gì đáng ghét đâu? Sao em nói cả hai anh em?

Uyển Hân mỉm cười:

– Ừ thôi anh nằm viện thì tha! Còn Tử Mai...

– Em sao.

Uyển Hân hăm dọa.

– Ta sẽ đem chuyện của mi đăng báo đấy.

Tử Mai ứng đối lại ngay:

– Em có đưa chiếc xe đạp nào đâu mà chị phóng viên thể thao đăng tin?

– Đăng tin xã hội!

Uyển Hân trả lời rồi âm ỉ kể tội Tử Mai.

– Mi đóng giả anh Khang Tú với ông nội thôi. Khi chỉ có hai đứa trong phòng mi cũng im hơi lặng tiếng không nói thật với ta. Báo hại ta lắm.

Tử Mai cười thật hiền.

– Em đang đóng giả mà sao nói thật với chị được? Bại lộ sao?

– Ai mà làm lộ?

Im lặng nghe chuyện này giờ, Đông Nguyên mới xen vào.

– Cuối cùng anh chàng Khang Tú giả cũng bị hả?

Uyển Hân thắc mắc.

– Bị gì hả anh Đông Nguyên?

– Bị mắc mưa ngoài biển vào ban đêm lúc đạp xe dạo biển cùng Đông Nguyên.

Biết Đông Nguyên sắp nói, Tử Mai ngăn chặn trước.

– Anh đừng có kể công trạng nghe!

Đông Nguyên cười đắc ý:

– Có công trạng thì phải kể cho mọi người biết chứ. Lần đó anh chàng Khang Tú bị mắc mưa lạnh run như cầy sấy khiến cho Đông Nguyên động lòng trắc ẩn phải ôm chầm, ấp ủ bạn cho bạn đỡ lạnh.

Mọi người cười ồ lên.

Uyển Hân trêu lại:

– Gậy ông đập lưng ông nghe Tử Mai.

Tử Mai then quá bỏ chạy ra phía sau, Đông Nguyên gọi với theo;

– Coi chừng té đấy bé ạ!

Tử Mai giận dữ không thèm nói chuyện với Đông Nguyên! Đông Nguyên theo năn nỉ:

– Thôi mà đừng giận! Cho anh xin lỗi đi!

– Hứ!

Năn nỉ mà Đông Nguyên lại còn châm chọc.

– Lúc giả Khang Tú không nói chuyện bây giờ là Tử Mai em cũng không nói gì cả sao? Không lẽ em bị tịnh khẩu thật.

Bị Đông Nguyên khích bác Tử Mai nổi sùng đầu thể yên lặng được.

– Anh thật đáng ghét, em không muốn nói chuyện với anh nữa!

Đông Nguyên gãi đầu than khổ:

– Em không nói thì anh biết nói chuyện với ai đây?

Tử Mai đưa tay chỉ ra phía trước:

– Nói với hàng cây kiềng kia kia.

Đông Nguyên nhăn trán:

– Hàng cây kiềng không biết trả lời anh.

Tử Mai đề thêm:

– Nó cũng không biết tức giận nữa.

Đông Nguyên nhe răng cười hỏi:

– Còn em thì biết tức và giận hả?

Tử Mai đối đáp ngay:

– Em đâu phải cây kiểng hay sỏi đá vô tri.

Đông Nguyên gật gù:

– Anh biết em là vật thể có linh hồn biết tức giận.

Tử Mai lườm mắt nhìn Đông Nguyên phản nản:

– Anh còn nói thể à? Chính anh làm cho em tức giận.

– Anh có làm gì đâu?

– Không à? Anh đừng có chối tội!

– Vậy anh làm gì em nói đi?

Đưa mắt nhìn Đông Nguyên, Tử Mai hắng giọng kể:

– Anh về Hàn Quốc rồi em bật luôn, không điện, không email nhắn tin gì cho em, vừa gặp lại nhau sao cứ nhắc chuyện mắc mưa ngoài bãi biển?

Đông Nguyên gãi đầu đính chính:

– Anh không liên lạc được với em là có lý do, em biết rồi đó.

Tử Mai bắt bẻ:

– Tại sao trước khi hành động hiến tủy, anh không báo cho em biết?

– Chuyện bí mật đại sự làm sao anh báo cho em. Ngay cả Khang Tú nhận tủy, anh còn giấu nữa kìa!

– Thôi được, việc đại sự anh âm thầm làm em không dám trách, lại còn rất biết ơn anh.

Đông Nguyên cười cầu hoà:

– Thế thì đừng giận anh nữa!

Tặng cho Đông Nguyên một tia nhìn sắc bén, Tử Mai dài giọng:

– Còn chuyện mắc mưa ngoài bãi biển có gì anh cứ nhắc hoài vậy?

Đông Nguyên thanh minh:

– Anh mới nhắc có một lần hà!

– Hừ! Một lần? Ai cho anh nhắc?

– Chính em đã nhắc chuyện nhằm lẫn của Uyển Hân anh mới nhắc cho vui.

Tử Mai âm ức đáp:

– Uyển Hân nhằm lẫn không sao, còn anh nhằm lẫn thì rất tai hại.

Đông Nguyên cười âu yếm:

– Có hại gì đâu khi con?

Tử Mai xí nhẹ:

– Còn nói không à? Lẽ ra anh không được làm thế!

– Cứu bệnh là quan trọng mà em. Anh đâu thể làm ngơ khi thấy ông bạn Khang Tú lạnh run như cây sậy.

– Anh lạm dụng thì có!

– Anh không biết em là em đâu nhé!

Đông Nguyên phân trần vờ trách Tử Mai.

– Đúng là làm ơn mắc oán. Anh sợ ông bạn quý bị cảm lạnh nguy hiểm nên truyền hơi ấm cho bạn giờ lại mang tiếng oan. Biết vậy anh để cho em run như cây sậy chết luôn.

Tử Mai mát mẻ:

– Sao không để cho chết luôn đi?

– Nói thế chứ anh là người có lương tâm. Cứu bạn chứ không bỏ bạn.

– Cảm anh kể lại chuyện mắc mưa ngoài bãi biển.

Đông Nguyên cười vui:

– Đó là kỷ niệm đẹp mà không nhắc sao được em?

Tử Mai giận dỗi bắt bẻ:

– Đẹp với anh phải không? Người ta xấu hổ muốn chết mà cứ nhắc hoài.

Đông Nguyên nháy mắt với Tử Mai:

– Phải chi lúc đó anh biết ông bạn Khang Tú là Tử Mai nhỉ?

– Em hoá trang khéo làm sao anh biết được?

Đông Nguyên đắc ý kêu lên.

– Bởi vậy em không được trách cứ anh.

Tử Mai nhăn mày phàn nàn.

– Không trách nhưng tức.

– Chẳng có gì phải tức.

– Vì em là Tử Mai chứ đâu phải Khang Tú.

Đông Nguyên thì thầm bên tai Tử Mai:

– Cho nên anh mới đến với Tử Mai đây!

Tử Mai ngúng nguẩy:

– Ai cho mà đến?

– Không cho anh cũng đến rồi.

Đông Nguyên trả lời rồi cười thông báo.

– Mẹ anh đã đến gặp ông nội rồi đó.

Tử Mai ngạc nhiên:

– Mẹ anh từ Hàn Quốc sang đây gặp ông nội à? Gặp để làm gì?

Giọng Đông Nguyên lộ vẻ bí mật:

– Để làm gì em không biết sao?

Tử Mai đáp tỉnh rùi:

– Em có ở nhà đâu mà biết?

Đông Nguyên trố mắt:

– Chuyện liên quan đến em mà em không có ở nhà sao? Lúc đó em đi đâu?

– Em đi trốn!

– Hả! Cái gì?

Tử Mai thản nhiên lặp lại:

– Em đi trốn!

Đông Nguyên hỏi dồn:

– Em trốn mẹ anh ư?

– Em đâu có trốn mẹ anh. Em trốn một người.

– Ai vậy?

– Một người đàn ông?

Đông Nguyên nhìn Tử Mai với ánh mắt tinh quái.

– Trốn một người đàn ông thì được đấy. Nhưng hắn là ai? Tại sao em phải trốn?

Tử Mai chậm rãi đáp:

– Hắn là Hạo Thanh giám đốc hãng sản xuất quần áo thể thao Á Đông.

Đông Nguyên tò mò hỏi:

– Hắn săn đuổi em hả?

– Tổ chức lễ đính hôn với em.

– Hả? Cái gì?

Đông Nguyên muốn bật ra khỏi ghế ngồi vừa kêu lên, vừa rên rỉ:

– Trời ơi, anh là Thủy Tinh đến sau hả?

Tử Mai hỏi một cách vô tư:

– Anh có đi đâu mà than đến sau?

Đông Nguyên buột miệng buông gọn:

– Anh đi cầu hôn!

Nhìn sững Đông Nguyên, Tử Mai ngẩn ngơ hỏi:

– Anh đi cầu hôn?

Mắt Đông Nguyên nhìn Tử Mai lấp lánh nét cười:

– Cầu hôn em đó khỉ con!

Thế mà chú Khang Bình bảo Tử Mai hãy quên chuyện cũ, quên Đông Nguyên. Tình cảm lãng mạn của thời trẻ ở Hàn Quốc chìm vào quá khứ rồi. Đừng nghĩ đến nữa.

Tình cảm lãng mạn đó không chìm vào quên lãng mà giờ đây thật sự bắt đầu.

Như đang trong cơn chiêm bao, Tử Mai mơ màng.

– Anh cầu hôn em?

Đông Nguyên hồi hộp hỏi:

– Anh không làm Thuỷ Tinh đến sau chứ Tử Mai.

Không trả lời mà Tử Mai hỏi Đông Nguyên thật nhanh vì cô vừa chợt nhớ:

– Anh đi với dì Nguyệt Thuý đến đây hả?

– Chỉ có một mình mẹ đến gặp ông nội.

Tử Mai ngạc nhiên:

– Sao không có anh?

Đông Nguyên hạ thấp giọng:

– Lúc đó anh đang ở bên cạnh Khang Tú.

Tử Mai chợt hiểu. Trái tim cô nổ tung một nỗi xúc động dâng tràn. Đông Nguyên của cô thật cao cả đáng yêu. Đông Nguyên vừa hy sinh hiến tủy để ghép cho Khang Tú, vừa nghĩ đến Tử Mai.

Giọng Đông Nguyên vang lên như khẳng định điều suy nghĩ của Tử Mai.

– Anh bảo mẹ sang gặp ông nội và em trước. Đến khi bình phục anh sẽ qua.

Khẽ chớp hàng mi cong mượt, Tử Mai xúc động thốt lên:

– Lúc đó em không có ở nhà. Tiếc quá anh phỉ?

Rồi cô lại mỉm cười nhận định:

– Thật lạ kỳ! Chuyện trọng đại mà không có mặt hai nhân vật chính. Chỉ có bà mẹ bàn chuyện với ông nội.

Đông Nguyên nói nhanh:

– Bây giờ đã có mặt hai nhân vật chính rồi đây.

– Em không nghe ông nội nói gì cả.

– Ông nội chưa nói thì anh nói.

Tử Mai buột miệng:

– Anh nói... thì sao?

– Thì em đồng ý!

– Ham lắm! Ai nói em đồng ý?

Đông Nguyên vờ rên rỉ:

– Chẳng lẽ em trốn anh như trốn gã đàn ông đó?

Tử Mai cười lém lỉnh:

– Gặp anh để hỏi tội, chứ trốn anh làm gì?

Chợt nhớ Đông Nguyên vội hỏi:

– À bây giờ anh mới nhớ tại sao em trốn ông giám đốc Hạo Thanh đó hả?

Tử Mai hờn dỗi hỏi lại:

– Bộ anh muốn em đính hôn với hắn ta lắm hả?

Đông Nguyên kêu lên:

– Anh chỉ muốn em đính hôn với anh thôi.

Nhìn Đông Nguyên với ánh mắt sáng long lanh, Tử Mai cất giọng trách nhẹ:

– Thế mà anh im hơi lặng tiếng để cho em chờ đợi trong vô vọng.

Đông Nguyên trầm giọng với vẻ tự trách mình.

– Anh thật là chủ quan. Em mà đồng ý đính hôn với gã Hạo Thanh thì chết anh rồi.

– Ông nội và chú Khang Bình ép buộc em phải đồng ý ưng Hạo Thanh vì kinh tế tài chính gia đình đang khó khăn mà anh ta thì ra tay giúp đỡ. Em miễn cưỡng phải chấp nhận khi nội trở bệnh nặng.

Đông Nguyên bồn chồn hỏi:

– Rồi sau đó?

Tử Mai tiếp tục kể:

– Em đã nhận ra được chân tướng của Hạo Thanh, hắn chỉ lợi dụng tiếng tăm của ông cháu em để tạo uy tín kinh doanh nên ngay buổi đính hôn em... trốn!

Đông Nguyên vỗ tay khen ngợi:

– Ôi em thật tuyệt!

Rồi anh bỗng hỏi:

– Em trốn đi đâu?

– Theo đoàn sân vận động sang Nhật. Em đi thăm anh Khang Tú mà không gặp.

– Anh và Khang Tú đã về đây.

– Em tưởng hai người sang Hàn Quốc, cũng định qua đó.

– Rồi đổi ý về đây hả?

– Chú Khang Bình gọi điện báo nội khẩn về gấp. Em về mà hồi hộp sợ có một gã Hạo Thanh nữa.

Đông Nguyên cười sảng khoái:

– Có Đông Nguyên chứ chẳng có gã nào cả.

Tử Mai phồng má lên:

– Tội anh đó nghe! Tại sao giả dạng anh Khang Tú cho em làm?

Đông Nguyên cười vuốt mũi Tử Mai.

– Tại em nhìn lầm chứ anh có hoá trang, giả dạng thành Khang Tú đâu.

Tử Mai cong môi lên:

– Xí! Không giả mà mặc áo bệnh viện của Khang Tú.

– Anh cũng là bệnh nhân nằm viện như Khang Tú.

– Thấy người ta làm sao không đánh chính mà nằm im re vậy?

Đông Nguyên than trời.

– Em nói thao thao bất tuyệt có dành cho anh chỗ nào để nói đâu mà đích chánh phân bua?

Tử Mai liếc Đông Nguyên bằng đuôi mắt:

– Xí! Để yên cho người ta làm còn nói!

Đông Nguyên pha trò:

– Em làm Khang Tú thì anh cũng làm vậy. Hi! Hi! Huê!

– Không huê!

Đông Nguyên cất có hỏi:

– Không huề thì em làm gì anh nè?

– Làm gì à? Đánh anh nè!

Tử Mai vừa nói vừa đưa hai bàn tay đấm lên lưng Đông Nguyên thùm thụp.

Đông Nguyên nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tử Mai.

– Em đánh không đau! Cho đánh tiếp nè!

– Không thềm!

– Vậy em thềm gì anh giải quyết cho!

Tử Mai lắc đầu:

– Không thềm gì cả.

– Còn anh thì đang thềm đó.

– Gì? Há?

Đông Nguyên cười thật tươi:

– Anh thềm tắm biển về Vũng Tàu bao lâu nay mà chưa được tắm biển anh khiêu nại đó.

Tử Mai nhìn Đông Nguyên chăm chú:

– Anh bình phục hẳn chưa mà đòi tắm biển?

– Anh có bệnh gì đâu mà chờ bình phục.

– Anh phải phẫu thuật lấy tuỷ.

– Qua rồi! Hiện giờ anh khoẻ mạnh như thần vậy.

Tử Mai lém lỉnh:

– Thần chết.

Đông Nguyên bẹo má cô:

– Thần chết sẽ bơi qua cùng em đó.

Hai người chuẩn bị thay đồ tắm ào ra bãi biển.

Tử Mai đi chân trần trên bãi cát mịn như nhung chạy ra biển.

Biển chiều êm ả.

Mặt biển xanh biêng biếc soi bóng mây trời. Núi tím phía xa. Mặt trời lửa đỏ xuống những ánh hồng tươi lung linh.

Những mảng nắng nhạt dần trên đỉnh núi.

Mặt biển loang loáng những tia vàng óng ả.

Tử Mai bơi trong làn nước mát rượi chợt Đông Nguyên kêu lên:

– Tử Mai có thấy ai đó không?

– Ai?

Tử Mai cất tiếng hỏi nhưng đã nhìn thấy Khang Tú và Uyển Hân đang bơi.

Uyển Hân ngồi trên chiếc khao màu đỏ rực rỡ, tay cô đập nước văng tung toé.

Khang Tú đưa đẩy chiếc phao.

Tử Mai cười trêu:

– Nữ phóng viên ra tắm biển phỏng vấn vua xe đạp leo núi nữa à?

Uyển Hân lém lỉnh đáp lại:

– Phóng viên tắm biển thư giãn chứ đâu có phải lúc nào cũng phỏng vấn người khác.

Đông Nguyên vui vẻ bảo:

– Vậy bây giờ người khác phỏng vấn lại Uyển Hân.

Tử Mai phụ họa lời Đông Nguyên.

– Chị Uyển Hân chuẩn bị trả lời nhé! Em ghi âm đây!

Uyển Hân đưa tay lên:

– Hai người định ăn hiếp tôi hả?

– Ai dám ăn hiếp chị. Em chỉ hỏi chị thôi.

– Hỏi gì?

– Tắm biển Vũng Tàu chị thấy thế nào?

– Mát hơn biển Long Hải.

– Ấm hơn chứ? Phải không anh Khang Tú.

Khang Tú kêu lên:

– Em đang phỏng vấn Uyển Hân sao lộ xọ qua anh?

Đông Nguyên xen vô:

– Tử Mai phỏng vấn Uyển Hân nhưng cũng là phỏng vấn mày đó. Trả lời đi.

Khang Tú vờ nhăn mặt:

– Sao lạ vậy? Ai hỏi thì trả lời chứ.

– Mày với Uyển Hân tuy hai mà một.

Uyển Hân cãi lại:

– Một đâu? Hai người sừng sững đây. Anh Đông Nguyên không thấy sao?

Đông Nguyên cười hì hì:

– Hai người chỉ có một chiếc phao thì là một chứ còn gì.

– Đông Nguyên với Tử Mai mới là một.

Đông Nguyên thích chí reo lên:

– Uyển Hân nói thế tôi đồng ý ngay.

Tử Mai vờ hỏi Đông Nguyên:

– Anh muốn em biến mất để anh còn lại một mình hả?

Đông Nguyên phân bua:

– Ôi không có đâu, anh sợ em biến mất lắm!

Khang Tú đế vô:

– Em cứ biến thành anh cho Đông Nguyên làm càng tốt.

Tử Mai phụng phịu đập vai anh trai.

– Còn trêu chọc nữa hả? Em biến thành anh là vì anh vì ông nội chứ bộ!

– Sao lại là anh?

– Em muốn cho anh mau chóng bình phục.

Đông Nguyên trách móc:

– Em giả dạng thành Khang Tú với ông nội thôi sao còn giả dạng với anh?

Tử Mai lý giải:

– Đã giả thì phải cẩn thận với mọi người chứ anh.

Uyển Hân lườm mắt với Tử Mai:

– Bởi vậy mi cũng giả với ta luôn.

Khang Tú bật cười:

– Báo hại em tưởng Tử Mai là anh hả?

Đông Nguyên bổ sung:

– Tôi cũng vậy!

Tử Mai cười vui như trẻ thơ.

– Thích quá, em làm cho hai người lắm.

Khang Tú kể thêm:

– Ông nội nữa chứ!

Uyển Hân té nước vào Tử Mai:

– Tưởng hay lắm à? Dám biến thành Khang Tú.

Tử Mai phồng mặt lên:

– Bây giờ có anh Khang Tú đứng trước mặt chị rồi. Đừng phàn nàn em nữa!

Đền chị Khang Tú thật đó.

Đông Nguyên lên tiếng khiêu nại ngay:

– Anh cũng lắm, em có đền Tử Mai cho anh không?

Vùng vẫy trong làn nước mát rượi, Tử Mai nhìn Đông Nguyên lắc đầu:

– Anh hả? Đền cho anh con cá ông.

Đông Nguyên bông đùa:

– Anh là “ông nội rồi”. Đền cho anh con cá “bà” mới thích hợp.

Tử Mai vung tay bơi và cười rúc rích.

– Cá bà bơi ra biển khác mất tiêu rồi!

Đông Nguyên bơi đuổi theo Tử Mai và chụp lấy tay cô:

– Cá bà đây này!

Tử Mai ngừng bơi phản đối:

– Em không phải cá bà đâu nghe!

– Chứ em là cá gì?

– Cá...

Thấy Tử Mai ngập ngừng, Đông Nguyên buông gọn:

– Cá khi!

– Khi nè! Khi nè!

Tử Mai đập tung toé vào người Đông Nguyên. Anh nhìn cô bông đùa.

– Em là con khi khô hay khi ướt?

Tử Mai hờn dỗi:

– Không khô, không ướt!

Đông Nguyên vẫn pha trò:

– Khi ướt chứ vì đang tắm biển mà!

Tử Mai cười giòn tan. Tiếng cười hoà trong âm vang sóng biển rì rào.

Hai người bơi đã xa Khang Tú và Uyển Hân, Tử Mai bảo:

– Bơi lại chỗ anh Khang Tú đi anh.

Đông Nguyên nháy mắt với Tử Mai:

– Phải lịch sự tránh xa chứ em.

– Sao lại tránh xa?

– Em không dành cho hai người một không gian biển riêng à?

Đưa tay chỉ vào biển cả mênh mông, Tử Mai cười giải thích.

– Biển bao la rộng lớn thế kia. Em đâu có dành riêng một mình.

– Chẳng lẽ em lại muốn bơi chung với Khang Tú và Uyển Hân mãi?

– Bơi chung thì sao nào?

– Thì làm kỳ đà cản mũi anh... hai đó.

Tử Mai buông lời khen:

– Anh ở Hàn Quốc đã lâu mà cũng biết câu kỳ đà cản mũi à?

Đông Nguyên mỉm cười đầy vẻ tự hào.

- Nghe người ta nói anh thuộc.
- Vậy kỳ đà cản mũi là gì anh?
- Là cản trở! Em đừng có trác nghiệm anh nghe!
- Anh sợ mình cản trở anh Khang Tú và chị Uyển Hân hả?
- Chứ sao? Hai người muốn mình bay khỏi không gian của họ. Mà anh cũng muốn bay ra đây nữa.

Đông Nguyên sửa lưng:

- Bơi chứ!
- Ừ bơi.
- Chúng ta bơi thi xem ai là vận động viên về nhất.

Đông Nguyên cười hì hì:

- Anh là giám khảo chấm em là vận động viên về nhất.

Tử Mai nhăn mày:

- Anh khôn nhì! Làm giám khảo hơn cả vận động viên rồi.

Hai người đang bơi trở vào, bỗng thấy từ bãi biển một đôi nam nữ tiến ra.

Huyền Ly trong bộ áo tắm hai mảnh đang ôm chặt Hạo Thanh. Cứ như sợ anh bơi mất khỏi biển vậy.

- Chuyên này em sẽ giới thiệu quần áo tắm cho hãng Á Đông của anh nghe! Hàng bán đắt là thù lao của em thật cao đó.

Hạo Thanh không ừ hử vì vừa trông thấy Tử Mai đang bơi cùng Đông Nguyên.

Tử Mai cố né tránh anh ta nhưng không khỏi. Hạo Thanh chọc phá:

- Ô hôn thê của tôi! Thì ra cô đột ngột biến mất trong buổi lễ đính hôn để trốn ra đây với tình nhân hả?

Tử Mai trừng mắt và không nói gì.

Hạo Thanh đắc chí bồi thêm:

- Cô trốn mất cũng không sao. Cô lỡ chứ không phải tôi. Cuộc đời te tua rồi

chẳng ma nào ngó đâu!

Đông Nguyên khó chịu hỏi:

– Anh nói cái gì vậy?

Hạo Thanh ngênh mắt lên:

– Tôi nói vật gì qua tay nhiều người cũng bị trầy trụa, sứt mẻ có còn đẹp để nữa đâu!

Tử Mai tức khí bảo:

– Đúng là lời nói của kẻ kém cỏi, thiếu văn hoá.

Hạo Thanh tặc lưỡi:

– Em định khoả lấp sự thật sao em. Chúng ta đã từng tắm biển Vũng Tàu ở khách sạn ban đêm. Đến buổi lễ đính hôn thì trốn mất. Chắc em điên?

Tử Mai bực dọc:

– Tôi không điên mà sáng suốt đó chứ. Làm sao tôi đồng ý một người chỉ biết lợi dụng người khác để kinh doanh, để làm giàu.

Hạo Thanh lý giải:

– Đó là quyền lợi của đôi bên tôi đừng tưởng tôi lợi dụng nội và chú cô lợi dụng tôi thì có.

Huyền Ly kéo Hạo Thanh đi:

– Thôi anh. Bộ tiếc lắm sao mà còn lý giải?

Hạo Thanh nở nụ cười thật trơ trẽn:

– Có em mà anh tiếc làm gì?

– Anh chỉ tiếc cho cô ta thôi!

– Tại sao?

– Cô ta không thấy giá trị của anh nên để một mất chức giám đốc phụ nhân.

Huyền Ly ôm cổ Hạo Thanh:

– Chức giám đốc phụ nhân giao cho em rồi, anh đừng lộn xộn.

Hạo Thanh vội lý giải:

– Ý anh muốn nói ngoài anh ra, cô ta chẳng còn cơ hội nào nữa đâu! Những kẻ đến sau không chấp nhận hưởng của thừa đâu.

Mặt mũi Tử Mai đỏ bừng. Không thể ngờ Hạo Thanh tồ tẹt và ăn nói trắng trợn như thế. Giữa Tử Mai và hắn ta có gì đâu ngoài những lần đi chơi loanh quanh và chụp hình quảng cáo quần áo thể thao cho hãng Á Đông của hắn. Không thể nghe những lời kém văn hoá của kẻ thiếu đúng đắn đó, Tử Mai kéo tay Đông Nguyên:

– Đi về anh! Không hơi đâu mà nghe những lời anh ta nói:

Đôi mày của Đông Nguyên cau lại:

– Hắn nói cái quái quỷ gì vậy?

– Tốt nhất là anh đừng nghe anh ta nói.

– Nếu hắn nói bậy, anh sẽ cho một bàn học.

Tử Mai bực dọc:

– Những lời kém văn hoá đó không đáng nghe!

Đông Nguyên bước đi lên mà miệng vẫn lẩm bẩm:

– Tại sao hắn ta dám ăn nói như thế?

Một thoáng suy nghĩ, Tử Mai bảo:

– Em nghĩ là hắn không đạt được mục đích nên bịa đặt nói bậy cho hả dạ.

Đông Nguyên thắc mắc hỏi:

– Hắn ta muốn đạt mục đích gì nữa? Là giám đốc hãng trang phục thể dục quá giàu có rồi kia mà.

Tử Mai vội giải thích:

– Anh chưa biết tham vọng của anh ta đâu. Đã giàu thì càng muốn giàu thêm. Hắn muốn lợi dụng uy tín của ông nội và anh Khang Tú để quảng cáo sản phẩm. Hắn đòi mượn huy chương và cúp của ông nội ngày trước và của cả anh Khang Tú.

Đông Nguyên thản nhiên:

- Thì cứ cho hấn ta mượn tất cả!
 - Em cũng nghĩ như vậy nên cùng hấn về Vũng Tàu lấy. Không hiểu sao về đây chiếc tủ đã trống rỗng.
 - Chắc ông nội hay chú Khang Bình đã cất.
 - Em cũng không biết nữa! Sau đó hấn bắt đầu khó chịu với em.
- Đông Nguyên đưa mắt nhìn Tử Mai chăm chăm:
- Em bảo hấn làm lễ đính hôn với em kia mà! Sao lại khó chịu?
- Tử Mai đáp nhanh:
- Anh ta muốn cưới em vì em là cháu nội và là em của ông vua xe đạp leo núi.
 - Ông nội và chú Khang Bình đồng ý nên hấn tổ chức lễ đính hôn phải không?
 - Vì hấn lo toàn bộ chi phí cho ông nội nằm viện?
 - Và em cũng đã đồng ý!
 - Em còn biết làm gì hơn...
- Đông Nguyên lộ vẻ bức bối:
- Em đã qua lại với hấn rồi bày đặt trốn khỏi buổi lễ đính hôn làm gì?
- Đôi con ngươi trong tròng mắt Tử Mai như muốn rơi ra ngoài. Cô nhìn sững Đông Nguyên giọng lắp bắp.
- Anh nói em qua lại gì với hấn?
- Đông Nguyên buông giọng tỉnh bơ:
- Em đã đồng ý lấy hấn rồi thì việc qua lại cũng đâu có gì đáng nói!
- Tử Mai mím chặt môi:
- Hòn giận dâng cao, Đông Nguyên nghĩ như thế ư? Anh xem thường cô quá!
- Cô bật lên câu hỏi:
- Anh tin lời của Hạo Thanh ư?
 - Người đàn ông cũng có những giây phút cực kỳ nói thật.

Tử Mai âm ức nhận định:

– Hạo Thanh cay cú vì việc em biến mất khỏi buổi lễ đính hôn nên bịa đặt để gỡ gạc.

Đông Nguyên lại thốt lên:

– Em đã đồng ý lấy hắn rồi còn nói gì?

Chiều cho Đông Nguyên một tia nhìn như tia chớp, Tử Mai hậm hực giải thích:

– Lúc đầu em với chú Khang Bình cãi nhau vì em không đồng ý. Sau đó ông nội ngã quỵ phải vào viện tim cấp cứu, em đành miễn cưỡng vâng lời. Nhưng khi cô người mẫu Huyền Ly xuất hiện em đã nhận rõ con người thật của hắn nên phải trốn khỏi lễ đính hôn.

Đông Nguyên thở dài không nói gì. Sự xuất hiện của Hạo Thanh làm cho anh thấy hụt hẫng.

Người đàn ông thân thể cường tráng mạnh mẽ mặc chiếc quần tắm biển bên cạnh cô người mẫu gợi cảm. Họ thật tình tứ!

Lúc trước bên cạnh Hạo Thanh là Tử Mai. Hắn và cô tình tự bên nhau làm sao mà không diễn ra những gì khác nữa.

Tử Mai đã đồng ý Hạo Thanh dù miễn cưỡng. Tử Mai đã chấp nhận Hạo Thanh rồi. Chỉ vì Huyền Ly xuất hiện mà cô thấy không thoải mái nên rút lui.

Bất chợt Đông Nguyên thốt lên:

– Anh thấy em nên trở lại với Hạo Thanh đi!

Mở lớn mắt nhìn Đông Nguyên, Tử Mai không thể tin những điều vừa nghe thấy.

Đông Nguyên nói xong đã vội vã quay bước lên bờ đi thẳng.

Ngoài kia sóng vẫn rì rào âm vang.

Hoàng hôn buông phủ.

Chân trời loang tím.

Biển tím dần!

Khang Tú phàn nàn Đông Nguyên:

– Mày điên sao đòi về Hàn Quốc?

Mặt Đông Nguyên nhăn như chiếc lá úa:

– Ở đây tao thấy khó chịu quá!

– Ai làm cho mày khó chịu chứ? Dì Nguyệt Thuý vừa mới điện sang. Mày bình phục hẳn rồi dì sẽ qua ngay để tổ chức lễ cưới.

Đông Nguyên lừng khừng đáp:

– Tao sợ làm như vậy là áp đặt Tử Mai.

Ánh mắt Khang Tú nhìn bạn kèm theo dấu hỏi lớn:

– Chưa? Mày và Tử Mai yêu nhau cả nước đều biết. Dì Nguyệt Thuý đã bàn bạc với nội xong cả rồi. Mày nói thế là sao?

Đông Nguyên buông gọn:

– Tử Mai với Hạo Thanh.

– Chú Khang Bình bảo Tử Mai đồng ý vì sợ ông nội nguy kịch, nhưng rồi buổi lễ đính hôn chẳng xảy ra, chuyện chẳng có gì.

Khang Tú giải thích vừa dứt thì Đông Nguyên bật thốt lên:

– Chuyện chẳng có gì à? Tại mày không biết đấy thôi. Tử Mai đã...

Khang Tú chặn lại bằng câu chế nhạo:

– Thôi đi ông! Bộ mày ghen hả? Ghen không đáng mặt đàn ông đâu nhé!

Đông Nguyên cải chính:

– Tao mà ghen ư? Không bao giờ.

Khang Tú vặn lại:

– Thế sao mày đòi về Hàn Quốc?

– Tao cảm thấy ở đây có điều vương vẩn không thoải mái.

– Mày vương vẩn điều gì? Nói đi! Tao tư vấn cho!

Đông Nguyên xua tay:

– Mày chẳng giải quyết gì được đâu.

Khang Tú phản kháng:

– Sao nói thế ông bạn? Trong người tao giờ có tuỷ tức là phần thân thể của mày. Tao phải hiểu mày chứ.

Đông Nguyên hạ thấp giọng như nói một mình:

– Tử Mai không yêu tao!

Khang Tú bật kêu to:

– Trời đất! Ở đâu mày có tư tưởng đó? Tử Mai rất yêu mày tâm hồn nó rất trong sáng.

– Tao nghe Hạo Thanh nói...

– Hạo Thanh nói gì mặc kệ. Không cưới được Tử Mai, không mượn được huy chương để tạo uy tín kinh doanh nên hẳn ta cay cú đó thôi.

Tử Mai bước ra từ lúc nào đã nghe Khang Tú và Đông Nguyên trò chuyện.

Cô âm ỨC kêu lên:

– Anh nói làm chi những điều đó. Người ta không tin em, chỉ tin Hạo Thanh thôi.

Khang Tú thắc mắc:

– Tại sao tin Hạo Thanh?

– Vừa mới nghe Hạo Thanh nói mấy lời đã tin ngay.

Đông Nguyên lên tiếng:

– Hẳn ta nói có cơ sở đó chứ.

– Cơ sở gì?

– Thì trước kia em với anh ta cũng như bây giờ Huyền Ly với anh ta vậy.

Tử Mai nóng mũi kêu lên:

– Anh không được so sánh em với cô người mẫu đó.

Đông Nguyên thản nhiên chế nhạo:

– Thì cũng giống nhau.

Tử Mai tức khí vận lại:

– Anh cho là tôi giống cô người mẫu Huyền Ly à? Anh quá đáng lắm.

Khang Tú ngơ ngác nhìn hai người:

– Sao lại cãi nhau? Hạo Thanh với cô người mẫu thì mặc kệ hấn ta.

Tử Mai trả lời Khang Tú với giọng hờn mát:

– Nhưng có người không mặc kệ đó anh.

Khang Tú hướng mắt nhìn Đông Nguyên:

– Sao thế Đông Nguyên? Mà có chuyện gì chưa thông?

Đông Nguyên nhún vai:

– Chuyện gì tôi cũng đã thông.

– Thông rồi sao còn kỳ quặc thế?

– Tôi chỉ muốn về Hàn Quốc.

Không ngờ Đông Nguyên có tính khí bốc đồng như thế. Anh bị ám ảnh nặng nề bởi những lời trơ tráo khiếm nhã của Hạo Thanh.

Tức khí Tử Mai nói nhanh không cần suy nghĩ:

– Anh muốn về Hàn Quốc cứ về.

Mặt mày nhăn nhó Đông Nguyên kêu lên với Khang Tú.

– Mà nghe chưa? Tử Mai muốn tao về Hàn Quốc thì tao còn ở đây làm gì?

Tử Mai phản ứng:

– Đó là do anh nói.

Khang Tú kêu lên với giọng quan toà hoà giải:

– Khi không cãi nhau vì chuyện không đâu! Hai người không biết nâng niu nắm giữ hạnh phúc đang có hả?

Đông Nguyên phản nản:

– Có đâu mà giữ hả?

Đưa mắt nhìn Đông Nguyên, Khang Tú cự nự:

– Mày nói thế mà nghe được à? Những lúc ở bên Nhật mày thường tâm sự với tao là mong nhớ Tử Mai. Mày trông hai đứa mình bình phục để về Việt Nam gặp Tử Mai ngay. Bây giờ gặp Tử Mai sao nói năng giống phang ngang vậy?

Tử Mai ầm ức kêu lên với giọng mát mẻ:

– Anh đừng nói gì cả. Khi người ta muốn trở mặt thì nín kéo làm gì?

Mắt Khang Tú nhìn sang Tử Mai:

– Phải nói chứ. Khi hai người có vấn đề vương mắc thì hãy làm sáng tỏ.

Rồi anh cất tiếng hỏi em gái với giọng quan tâm:

– Chính em đã yêu Đông Nguyên và mong chờ nó trở qua. Bây giờ lại sẵn sàng để nó trở về Hàn Quốc ư?

Tử Mai mím môi buông giọng lạnh lùng:

– Anh ấy muốn về cứ về, em không ngăn cản.

Đông Nguyên cũng lạnh lẽo đáp lại:

– Được! Không ai muốn tôi ở lại đây thì tôi sẽ về Hàn Quốc ngay.

Khang Tú đứng bật dậy kéo tay Đông Nguyên:

– Đồ trẻ con! Hai người hãy cùng tôi dạo biển. Hy vọng không khí biển sẽ giúp hai người tỉnh táo hơn.

Đông Nguyên nhún vai buông gọn:

– Tao có bất tỉnh đâu?

Vỗ vai Đông Nguyên, Khang Tú nở nụ cười nhẹ tênh:

– Mày không bất tỉnh nhưng đặt tự ái của thằng đàn ông không đúng chỗ. Đi với tao!

Nói rồi Khang Tú kéo cả Đông Nguyên và Tử Mai đi ra biển.

Tử Mai giận dỗi nói với Khang Tú.

– Đông Nguyên muốn về Hàn Quốc để anh ấy về, anh cản làm chi?

Khang Tú nhìn em gái châm chọc:

– Đông Nguyên về Hàn Quốc là em khóc đấy!

Tử Mai nguýt anh một cái rõ dài:

– Hừ! Ai thèm khóc!

Khang Tú hỏi lại Tử Mai:

– Em yêu Đông Nguyên mà chịu để cho nó về Hàn Quốc ư?

– Anh ta thích cứ về, em không cản.

Khang Tú cười hóm hỉnh:

– Anh cản giùm cho em.

Tử Mai nũng nịu gạt phăng:

– Em không mượn anh cản.

– Nhưng anh vẫn cản.

– Anh làm thế Đông Nguyên tưởng anh ấy cao giá lắm.

Khang Tú nhẹ nhàng khẳng định:

– Đông Nguyên không có tưởng thế đâu em.

Tử Mai hất mặt hỏi:

– Anh ta tưởng sao anh biết được?

– Đông Nguyên chỉ tưởng là nó và em yêu nhau thôi.

– Anh ta tưởng mình cao giá nên em đeo theo.

Khang Tú lên giọng khuyên nhủ:

– Đã yêu nhau thật lòng thì đừng nên tự ái và suy diễn gì cả.

– Đông Nguyên có nghĩ như anh đâu?

– Anh đã thông tư tưởng nó rồi. Cái thằng suy nghĩ nông cạn quá!

Tử Mai hậm hực bảo:

– Anh ta suy nghĩ gì mặc kệ. Cần gì anh đã thông tư tưởng?

Khang Tú kể:

– Nó không thoải mái khi gặp Hạo Thanh và nghe thằng qui đó nhắc chuyện cũ.

– Anh ta cho là em và Hạo Thanh đã qua lại với nhau có tức không chứ?

Như người biết chuyện, Khang Tú nhận định:

– Cũng tại thằng quỷ Hạo Thanh nói bậy. Tên đàn ông nào cũng muốn chứng tỏ mình giỏi về phương diện đó.

Mặt lạnh như tượng đá, Tử Mai bảo:

– Còn Đông Nguyên thì muốn chứng tỏ sự nhỏ nhen, ích kỷ của mình chứ không chịu suy xét vấn đề.

– Nó bảo thấy thái độ trơ tráo của Hạo Thanh là nó không chịu nổi. Thật ra là Hạo Thanh chỉ muốn khiêu khích nó thôi.

– Tại sao anh ta tin Hạo Thanh?

– Thì nó đã trúng kế Hạo Thanh. Đáng lẽ em phải thanh minh.

Tử Mai héch mũi lên:

– Anh ta tin Hạo Thanh. Việc gì em phải thanh minh. Với người vừa hẹp hòi vừa thiếu suy nghĩ?

Khang Tú buột miệng:

– Đúng là Đông Nguyên hẹp hòi thiếu suy nghĩ. Chuyện không có gì lại làm cho trầm trọng.

– Em không thích những người như vậy.

– Chính em có nhiệm vụ làm sáng tỏ vụ này.

Tử Mai bĩu môi về hậm hực:

– Em trong sáng anh ta không tin thì thôi, em chẳng thanh minh đâu.

Khang Tú đưa mắt nhìn Tử Mai giọng ân cần:

– Em phải dẹp tự ái, còn Đông Nguyên phải dẹp sự hẹp hòi nhỏ nhen để bảo vệ tình yêu hạnh phúc.

Tử Mai lắc đầu:

– Đừng quan tâm đến em. Hãy lo chuyện của anh với chị Uyển Hân đi.

Khang Tú bật cười một cách sáng khoái:

– Anh với Uyển Hân rất tươi vui tốt đẹp chẳng có gì phải lo.

– Lo chuyện đám cưới!

– Anh chờ em với Đông Nguyên.

Tử Mai kêu lên:

– Chờ chi? Anh với chị Uyển Hân tổ chức cưới đi?

– Anh với Uyển Hân cưới lúc nào chẳng được?

– Anh là cháu đích tôn phải cưới ngay cho ông nội vui đó. Ông nội đang chờ anh.

Khang Tú thản nhiên:

– Chờ em với Đông Nguyên. Dì Nguyệt Thuý đã bàn chuyện cưới xin với ông nội rồi.

Tử Mai buông gọn:

– Không phải chuyện của em.

– Vậy chuyện của ai? Đông Nguyên với anh hả?

– Nếu anh thích!

Khang Tú dứ tay trên trán Tử Mai:

– Em nói bậy rồi. Anh với Đông Nguyên là tri kỷ.

– Em với Đông Nguyên mới là...

Tử Mai chặn lời anh trai:

– Chẳng là gì cả.

– Không là gì sao được em? Cuộc hôn nhân đang tới rồi kia?

– chẳng tới đâu cả.

– Em có muốn chặn lại cũng không được đâu. Chuyện hôn nhân của em đã đến rồi.

– Anh với chị Uyển Hân hãy tiến đến hôn nhân đi! Còn em mặc kệ!

Khang Tú mỉm cười nhẹ tênh:

– Mặc kệ sao được? Cả nhà đang lo cho em!

– Hãy lo cho anh!

– Anh sẽ tổ chức cùng một lượt với em cho thuận tiện.

Tử Mai buông giọng cương quyết.

– Em chẳng tổ chức đâu.

– Sao được em. Mẹ vừa gọi điện báo mai mẹ sang tổ chức đó.

Câu khẳng định của Đông Nguyên vang lên đột ngột. Anh chàng vừa xuất hiện đã chen vào cuộc trò chuyện của hai anh em Tử Mai.

Tử Mai ngẩng lên nhìn Đông Nguyên và cụp mắt xuống:

– Mẹ anh sang cứ tổ chức cho anh.

Môi Đông Nguyên nở nụ cười cầu hoà, Tử Mai chẳng thềm thấy.

– Tổ chức anh nhưng phải có em là nhân vật chính mới được.

Tử Mai hứ mũi:

– Hứ! Ai thềm làm nhân vật chính?

– Em không làm cũng không được đâu. Ông trời đã định rồi!

Nhớ lại thái độ của Đông Nguyên, Tử Mai phồng mặt lên một cách hờn dỗi:

– Tử Mai này xin ông trời định lại.

Khang Tú chen vô:

– Đông Nguyên nói đúng rồi. Em có xin ông trời định lại chi nữa Tử Mai?

Tử Mai âm ức đáp trả:

– Định lại theo ý em!

Đông Nguyên hồi hộp hỏi:

– Ý em thế nào? Đừng làm anh lo sợ Tử Mai ơi!

Tử Mai đả giọng :

– Có gì mà anh lo sợ? Anh muốn về Hàn Quốc cứ về!

Mắt Đông Nguyên nhìn Tử Mai âm áp lạ thường:

– Anh chỉ muốn ở đây mãi mãi với “khỉ con” hà. Không về Hàn Quốc đâu.

Không chú ý đến từ khỉ con, Tử Mai lo bắt bẻ Đông Nguyên chuyện khác:

- Lạ thật, lưỡi anh không xương muốn nói ngược nói xuôi gì cũng được.
- Anh nói thật lòng mình là chỉ muốn cưới em thôi.
- Hừ! Không ai bắt buộc anh đâu.

Giọng Đông Nguyên thì thảo ảm mượt như lời hát:

- Con tim anh buộc anh nói thế.
- Không ai muốn nghe lời con tim anh nói đâu.

Khang Tú nhẹ nhàng khuyên nhủ em gái:

- Hãy nghe đi Tử Mai! Lời con tim Đông Nguyên nói chính xác đó em.

Tử Mai hất đầu lên phản đối anh trai.

- Anh đừng đoán ầu và nói giùm!

Đông Nguyên nhe răng cười khẳng định:

- Khang Tú là tri kỷ hiểu rất rõ lòng anh. Khang Tú nói đúng, em tin đi!
- Khi không bảo tin? Làm sao tin được hai anh?
- Em tin Khang Tú tức là tin anh.

Khang Tú chỉnh Đông Nguyên:

- Trước kia khác, kể từ hôm nay mày phải gọi tao là anh cho đúng vai vế nghe Đông Nguyên!

Đông Nguyên giơ tay vờ nghiêm túc:

- Xin tuân lệnh anh... hai!

Khang Tú thích thú gật đầu.

- Vậy mới đúng. Tao là anh Tử Mai tức là anh của mày.

Đông Nguyên pha trò:

- Có anh ngang xương ai mà không ham.

Khang Tú vặn lại:

- Mày ham có anh phải không?

Đông Nguyên gật đầu lia lịa:

- Đúng đó anh hai.

– Vậy mày phải biết đối xử với em gái tao như thế nào rồi đó nhé!

Đông Nguyên tươi cười hứa hẹn:

– Anh hai yên tâm!

Khang Tú mỉm cười nhìn Đông Nguyên và Tử Mai. Yên tâm vì vai trò hoà giải của mình đã xong, Khang Tú tự động rút lui trả lại tự do cho hai người. Có lúc Khang Tú thấy Đông Nguyên và Tử Mai như trẻ con vậy. Thiếu tự tin, hèn dỗi, khó chịu... để rồi day dứt không yên... đó có phải là hương vị của tình yêu? Bực dọc giận nhau để cho tình yêu thêm sâu đậm.

Vv lẳng xăng làm việc dưới bếp. Tử Mai và Uyển Hân mỗi người phụ một tay.

Giọng vv vang lên như vị tổng chỉ huy:

– Tử Mai rửa rau nhanh lên, xem nồi lẩu cho vú.

– Cô Uyển Hân giả mớ đậu phộng rang đi!

Tử Mai tươi cười bảo:

– Hôm nay vv oai ghê vậy đó.

Uyển Hân hồn nhiên phụ hoạ:

– Không oai sao được? Vú là tổng chỉ huy nấu nướng mà, phải không vú?

Vv vẫn thúc hối:

– Làm nhanh ở đó mà nói lung tung.

Tử Mai lém lỉnh:

– Làm mà không nói sao làm được hả vú? Có nói công việc mới xong.

Vv hỏi lại:

– Bộ cô chủ nhỏ làm bằng miệng hả?

Tử Mai đáp tỉnh rụi:

– Con vừa làm tay vừa làm miệng đó vú.

Uyển Hân vờ nhắc nhở:

– Vú ơi coi chừng Tử Mai làm bằng miệng thì hơi bị hao đó.

Tử Mai chọc lại Uyển Hân ngay:

– Chị giả đậu phộng rang mới hao đó.

Rồi cô còn bảo vv:

– Vú ơi kiểm lại coi chừng mất đậu phộng đó.

Vv cất giọng hiền từ nhưng thâm thúy:

– Vú không sợ mất đậu phộng mà sợ mất của quý giá.

Uyển Hân chột hỏi:

– Vú có bị mất của quý giá hay không?

Tử Mai vui vẻ bảo:

– Chẳng những không bị mất mà vú còn bảo vệ của quý giá nữa đó chị.

Uyển Hân kêu lên:

– Ô thế à?

Tử Mai đồng dặc tuyên bố:

– Vv vừa lập một thành tích cực kỳ quan trọng đó chị.

Uyển Hân tròn xoe mắt:

– Thành tích thể dục thể thao hả? Vú đạt giải môn gì, vua gì?

– Vua đi bộ!

Tử Mai cười khanh khách trả lời rồi bảo:

– Chị méo mó nghề phóng viên thể thao rồi.

Uyển Hân nhẹ nhàng bảo:

– Thì tại nhà này toàn là vua thể thao nên chị tưởng vú cũng vậy...

vv hấp háy mắt pha trò:

– Vú là “vua bếp” ở nhà này thôi.

Uyển Hân hồn nhiên nhận định:

– Vua bếp cũng oai và đáng nể lắm chứ vú!

Tử Mai đế vô thêm:

– Nhưng vv đạt thành tích này oai hơn cả vua bếp nữa đó...

– Thành tích gì hả Tử Mai?

Tử Mai thao thao kể:

– Hạo Thanh đòi em đưa hấn về Vũng Tàu mượn các huy chương và cúp của nội với anh hai. Khi em đưa hấn về đây thì tất cả đã biến mất.

Uyển Hân hỏi dồn:

– Tại sao mất?

– Vú cất chứ sao?

Vv buột miệng trả lời thật ngon. Tử Mai ôn tồn nhận xét:

– Vú thật là thông minh, nhạy bén, biết ứng phó với tình hình.

Uyển Hân trầm trồ khen ngợi.

– Vú thật tuyệt, đã lập được thành tích vẻ vang.

Tử Mai bổ sung:

– Hơn cả thành tích thể thao nữa đó.

Vv vừa nêm nấu thức ăn vừa xua tay:

– Thôi... thôi đừng khen! Tự vú phải làm thế thôi.

Uyển Hân thắc mắc hỏi:

– Vú ơi, tại sao vú biết mà bí mật cất giữ toàn bộ số huy chương và cúp lưu niệm về thành tích vua xe đạp leo núi của hai ông cháu anh Khang Tú hả vú?

Vv điềm đạm trả lời:

– Vú chẳng suy nghĩ gì nhiều. Vú chỉ biết là toàn bộ số huy chương và cúp để trong tủ rất quý giá. Vú nghe hai cha con Hạo Thanh bàn bạc sẽ mượn luôn. Vú sợ sẽ bị mất nên trong lúc không có ai ở Vũng Tàu vú đã bí mật cất giữ.

Tử Mai nhớ lại kể tiếp:

– Nhìn thấy chiếc tủ trống không Hạo Thanh tức lắm. Và hấn đã để lộ ra bản chất của kẻ lợi dụng, tính toán.

– Vú đâu có ưa cha con Hạo Thanh. Bữa tiệc hôm đó vú không thích.

Tử Mai ôm cổ vv cười hỏi:

– Còn bữa tiệc hôm nay vú thích hả vú?

Vv cười hiền từ:

– Thích chứ vì có tới hai cô phụ bếp cho vú đây này.

Tử Mai kể tiếp thêm:

– Chị Uyển Hân biết không, số huy chương và cúp lưu niệm đó được một nhà tài trợ ở Hàn Quốc đấu giá và tặng thưởng rất cao.

Uyển Hân tươi cười với vv:

– Thế là trong trận này vv đã có công rất lớn.

Vv lắc đầu khiêm tốn:

– Vú có công gì đâu nè!

Tử Mai khẳng định:

– Nhờ vú mà ngôi biệt thự này được chuột lại, ông nội vui lắm đó!

Hôm nay ông nội mở tiệc ăn mừng chuyện trọng đại. Số tiền được tặng thưởng của huy chương cúp thành tích cùng với số tiền của quỹ “hội chữ thập đỏ quốc tế” ủng hộ đôi bạn tri kỷ thể thao Đông Nguyên - Khang Tú lúc Khang Tú bị tai nạn cần ghép tuỷ và Đông Nguyên đã hiến tuỷ cứu bạn được gom lại để chuột ngôi biệt thự này.

Nghe Tử Mai kể, Uyển Hân nhìn vv cảm động:

– Vú thật tuyệt. Công lao vú thật là lớn.

Vv phẩy tay.

– Khen hoài, làm vú mắc cỡ quá. Thôi lo làm nhanh lên! Chả già chiên xong chưa? Dọn ra đĩa đi!

Tử Mai đáp nhanh:

– Xong cả rồi xin tuân lệnh vua bếp...

Mọi người chuẩn bị dọn bàn. Út Mén đi chợ mua trái cây về. Vừa bước ra nhà bếp đã oang oang:

– Có tin nóng hổi từ báo công an đây:

Tử Mai sốt ruột:

– Tin gì vậy?

Út Mén thủng thẳng bảo:

– Tin này chị Tử Mai cần phải đọc, chị Uyển Hân coi ké cũng được.

Tử Mai chớp tờ báo đọc nhanh mẫu tin “giám đốc công ty quần áo thể dục thể thao Á Đông tên Hạo Thanh bị sạt nghiệp và mất hết uy tín vì cô người mẫu Huyền Ly đã sang đoạt hết gia tài”. Phía dưới là chi tiết sự việc. Tử Mai chỉ đọc sơ rồi trả lại Út Mén.

– Mặc kệ hấn!

Uyển Hân đọc ké mẫu tin với Tử Mai cũng lên tiếng phê phán:

– Một người đầy thủ đoạn lợi dụng người khác để làm ăn lại bị người đẹp ầm gọn tài sản cũng thật nực cười.

Út Mén thắc mắc một cách ngây thơ:

– Công ty tài sản của anh ta thì anh ta cất giữ làm sao cô người mẫu lấy được hả chị?

Uyển Hân giải thích một cách đơn giản:

– Cô người mẫu quan hệ thân thiết với anh ta rồi tìm cách sang đoạt biến thành của mình.

Út Mén chép miệng vẫn chưa chịu:

– Em thấy của người ta mà sang đoạt biến thành của mình sao được?

– Nhưng cô người mẫu đã làm được rồi đó. Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.

– Nghĩa là sao hả chị?

– Nghĩa là anh ta muốn lợi dụng người khác để kinh doanh làm giàu thì cũng có người chiếm của anh ta để làm giàu.

Tử Mai đưa tay ngăn lại:

– Thôi đừng nhắc đến chuyện của người ta nữa!

Vv phụ hoạ:

– Phải đó, nhắc chuyện của mình đi!

Tử Mai vờ hỏi:

– Chuyện của mình là chuyện gì hở vú?

Vv rồi rít nhắc:

– Lo dọn cơm rồi mời ông nội ra nhanh lên!

Giọng ông Khang Liêm vang lên:

– Khởi mời ông cháu tôi ra tới đây rồi nè.

Bốn người phụ nữ quay lại nhìn thấy bốn người đàn ông vừa xuất hiện.

Chú Khang Bình đẩy xe lăn của ông Khang Liêm đến.

Đôi bạn Khang Tú và Đông Nguyên ung dung bước tới.

Tử Mai lên tiếng trước:

– Ông nội đã đến!

Ông Khang Liêm tươi cười pha trò:

– Bàn ăn đã chuẩn bị xong chưa hở mấy đầu bếp nhà hàng?

Thấy ông nội vui vẻ pha trò, Tử Mai hân hoan đáp lại:

– Xong cả rồi, mời ông nội vào nhà hàng “nhập tiệc”!

Chú Khang Bình “khieu nại”:

– Chỉ mời có ông nội sao Tử Mai?

Út Mén lạnh chanh trả lời thay:

– Cả chú Khang Bình nữa chứ!

Uyển Hân tiếp lời:

– Xin mời tất cả mọi người.

Nét mặt ông Khang Liêm bùng lên rạng rỡ. Ông như khoẻ hẳn ra. Ánh mắt bao dung nhìn mọi người.

Giọng ông đầy vẻ chiêm nghiệm:

– Suýt nữa ông đã làm mà đánh mất hạnh phúc của Tử Mai và Đông Nguyên. Cảm ơn cháu thật nhiều nhé Đông Nguyên.

Trước vẻ trịnh trọng của ông Khang Liêm, Đông Nguyên hốt hoảng quỳ xuống thi lễ:

– Xin ông đừng làm cháu ái ngại! Cháu phải cảm ơn ông...!

Ông Khang Liêm vuốt tóc Đông Nguyên nói trong nước mắt:

– Chính tình bạn cao quý của cháu đã sinh ra Khang Tú đưa cháu đích tôn của ông lần thứ hai...

Sợ ông nội xúc động quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, Tử Mai cũng bước vội đến quì cạnh xe lăn nhanh giọng chen vào vẻ phân bì:

– Ông nội cung “tri kỷ” của anh Khang Tú hơn con há! Ghét ông nội quá đi!

Mọi người cười ồ. Đông Nguyên nheo mắt với Tử Mai cất giọng đùa đùa:

– Em vào hoá trang lại thành “tri kỷ” của anh đi! Ông nội sẽ cung hai đứa mình như nhau. Cà nanh như vậy là xấu lắm ‘khỉ con’ của anh ạ!

Lần đầu tiên bị Đông Nguyên gọi bằng “khỉ con” trước mặt mọi người ngượng quá, Tử Mai chạy vụt ra ngoài rồi thẳng hướng bãi biển mà sải bước. Đông Nguyên chạy đuổi theo gọi to:

– Tử Mai chờ anh với!

Tử Mai quay lại:

– Không chờ!

Đông Nguyên cười âu yếm:

– Không chờ sao đứng lại hử ‘khỉ con’?

Tử Mai vỗ vào vai Đông Nguyên:

– Cứ gọi người ta là khỉ con hoài.

– Thì “khỉ con” anh gọi “khỉ con”.

Tử Mai nũng nịu:

– Ghét anh ghê!

Đông Nguyên nhìn Tử Mai ánh mắt lấp lánh niềm vui:

– Ghét anh về Hàn Quốc nghe!

Tử Mai cười e ấp:

– Không cho anh về Hàn Quốc đâu.

Đông Nguyên đáp bằng giọng ngập tràn hạnh phúc:

– Anh sẽ ở đây mãi với em với biển tuyệt vời!

Hai người lại chạy về phía biển.

Tiếng cười của đôi tình nhân trẻ như hoà cùng ngàn con sóng xô xao.

Nắng biển bùng lên ngàn sắc màu hạnh phúc.

Hết

Nguồn: Mây Bốn Phương

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 4 năm 2005